

List

LETO XI
ŠT. 6/7
25. JUNIJ 2005
600 SIT

ISSN 1581-8373

Revija za kulturna in druga vprašanja občine Šoštanj in širše.

Stran 13
Intervju
Milan Kopusar

Stran 48
Moda

Stran 74
Iz prejšnjega stoletja

Stran 78
Spomini

Poštmina plačana pri pošti 3325 Šoštanj

Knjižnica Velenje
Titov trg 05

3320 Velenje

D r o b n a

Jaz sem droben,
droben list,
ki drevo mu daje hrano.
To drevo
iz zemlje rase,
zemlja
pa je vir življenja
in življenje
vir človeštva
in človeštvo
to je hrast,
ki človeku
daje rast.

POZIV

List poziva vse, ki vidijo svet okoli sebe, ki jim ni čisto vseeno, ki bi radi poročali o dogodkih in sporočali svoja opažanja, ki bi radi postali popularni dopisniki Lista, ki bi radi nabirali dopisniške izkušnje, ki bi bili radi deležni zavistnih pogledov sosedov, ki se jim ni nerodno izpostaviti, obvladajo računalnik in po možnosti elektronsko pošto in jim 1 tolar za en udarec na tipko tipkovnice ni premalo, da postanete dopisniki Lista.

Oglasite se na e-naslov list@sostanj.si, ali pokličite na telefon 041-987-634. Kadarkoli!

List poziva tudi tiste, ki bi radi na hitro obogateli!

Lahko postanete prodajalec oglasnega prostora v Listu. Višina plačila je odvisna od uspešnosti prodaje.

Vse z namazanimi jeziki ter drugimi kvalitetami prodajalcev, ki jim je ta ponudba izziv, vabimo, da se oglasijo na e-naslov list@sostanj.si, ali pokličejo na telefon 041-987-634.

Uredništvo Lista

Pristojno telo izdajatelja, Sveta Zavoda za kulturo Šoštanj, je na predlog odgovornega urednika Lista dne 18. maja 2005 imenovalo uredništvo v sestavi:

Jožica Andrejc, (jezikovni pregled,...);

Milojka Komprej, (vodenje redakcije,...);

Tjaša Rehar, (predstavnica občine Šoštanj);

Peter Rezman, (odgovorni urednik,...);

Rafko Srebernjak, (predstavnik zainteresirane javnosti,...).

In kje bo delovalo uredništvo? List ima stil!

Foto: Azzo Papar

Skladno z Odlokom o prenosu izdajateljskih pravic in dolžnosti javnega glasila Občine Šoštanj (Uradni list občine Šoštanj, št. 1/2003), lahko Svet občine Šoštanj izda soglasje k imenovanju uredništva, saj občina Šoštanj zagotavlja več kot polovico finančnih sredstev za izhajanje Lista.

Svet občine Šoštanj je na 19. redni seji dne 27. junija 2005 sprejel sklep, v katerem soglašja z imenovanim uredništvom.

Na ta način svet občine Šoštanj tudi izreka »zaupnico«
dosedanji uredniški politiki v tem mandatu, kar dokazuje razprava pri sprejemanju soglasja, saj se od dvajsetih svetnikov samo eden ne strinja z vsebinami in mesečnim izhajanjem Lista.

odgovorni urednik

List

Revija za kulturna in druga vprašanja Občine Šoštanj in širše.

Izdaja

Zavod za Kulturo Šoštanj
Trg Svobode 12, 3325 Šoštanj
zanj Kajetan Čop, direktor
Izdajanje Lista finančno omogoča Občina Šoštanj, zanjo Milan Kopusar, župan.

Fotografija na naslovnici:

Dejan Tonkli

Odgovorni urednik

Peter Rezman

Lektoriranje

Jožica Andrejč

(Za razpise in objave odgovarja naročnik.)

Priprava redakcije

Milojka Komprij

Oblikovanje in prelom

Vinko Pejovnik ml.

Tisk

Grafika Gracer Celje

Natiskano

900 izvodov.

Vse sodelavce prosimo, da prispevke za LIST št. 8 (avgust 2005), pošljejo ali dostavijo najkasneje do 16. avgusta 2005.

ISSN 1581-8373

9 770158 183733

Potopis, Stran 68.

4
5
6
12
13
44
46
48
50
52
53
54
56
64
68
70
73
74
75
76
78
82
83
84
85
86

VSEBINA

Fotografija meseca

Uvodnik

Naša občina

Politika

Šola

Sredina

Podoba kulture

Moda

Utrinki iz življenja cerkve

Spomin

Fotoreportaža

Prostor za komentar

Dogodki in ljudje

Šport

Potopis

Petra / Jordanija

Porušene domačije

Lomšekova domačija

Naša naravna dediščina

Iz prejšnjega stoletja

Kdo je našel šamberški zaklad

Knjige

Čez Uršljo goro

Spomini

Šoštanj z bližnjo okolico skozi čas in moje oči (4. del)

Analiza

Svetloba

Horoskop

Križanka

Varnost

Ko se starši učijo od otrok.

Foto: Marija Lebar

Zaupajmo

Brane Guzej

Pred mano leži list papirja, na katerem urednik Lista vabi, naj našim svoja razmišljanja ob bližajoči se spremembi na področju šolstva v občini Šoštanj.

Človeštvo je v času svojega obstoja doseglo velik napredek na področju razvoja. Danes razpolagamo z dobrinami, ki bi bile rodovom, rojenim pred več sto leti, nepojmljive. Glavnina razvoja je potekala ob pomoči ljudi, ki so v svojem času znali razmišljati malo drugače od drugih. Bili so sposobni videti malo naprej in malo dlje od praga svojega dvorišča. Upali so uresničevati ideje, ki so se jim porodile, zmogli so spremembe uresničiti, bili pa so sposobni tudi kaj konkretnega narediti in ne samo delati na neki zadevi. Če ne bi bilo tako, bi še danes hodili pretežno peš, pogovarjali bi se s hriba na hrib, večere pa bi preživljali v temi. Mogoče bi nas potem bilo več, vsekakor pa kvaliteta življenja in bivanja ne bi bila takšna, kot je danes. Po navadi so ti ljudje pri uresničevanju svojih idej naleteli na velika nasprotovanja okolice, ki njihovega početja ni razumela ali odobraval. Ljudje smo previdna bitja in se novotarij branimo in bojimo, dokler se jih ne navadimo. Smo tudi lagodni in radi branimo obstoječa stanja. Ob velikih spremembah v razvoju se je sprožalo veliko polemik. Pa ljudi, željnih sprememb, to ni ustavilo. Za dobrim konjem se praši, pravi star ljudski rek. O velikih delih pa se veliko govori.

Destovnikov Karel je bil eden izmed takih velikih ljudi. Domoljub, pesnik, ki je v svojem času videl, kot mnogi drugi, čas za spremembe. Stvari je videl drugače kot drugi in širše kot drugi. Nobena cena za uresničitev sprememb zanj ni bila prevelika. Tudi cena življenja ne. Pa so v zahvalo za njegovo borbo za spremembe, v Šoštanju po njem poimenovali šolo. Z leti jo je zob časa vedno bolj načenjal in bila je v vedno slabšem stanju. Nekaj je bilo treba spremeniti. Našel se je Človek, ki si je upal narediti korak naprej in širše in se lotiti zahtevnega projekta, gradnje nove šole. Bil je deležen mnogih nasprotovanj,

dvomov in pomislekov. Vendar je dokazal, da zmore idejo izpeljati. Nova šola pa je dokaz, da zna kaj tudi narediti, ne samo delati na zadevi.

Sedaj stoji v Šoštanju nova, lepa šola. Šola, v kateri bodo mnogi rodovi pridobivali znanje na sodobnejši način. Prepričan sem, da sedaj Šoštanj ne bo prepoznaven samo po termoelektrani, Kajuhu, Napotniku, ampak tudi po novi lepi in moderni šoli. Slovenci zelo radi hitro komentiramo, ko kdo kaj narobe naredi. V svojih komentarjih postanemo »strokovnjaki« celo za področja, o katerih drugače vemo bolj malo. Pa napak ne dela samo tisti, ki nič ne dela. Ko kdo kaj dobrega naredi, pa se nam zdi to samo po sebi umevno. Mislim, da si Človek, ki je upal narediti korak naprej, zmogel idejo realizirati in pokazal, da zna narediti in ne samo delati, zasluzi veliko pohvalo. Pa je nisem zasledil. Če bi se pri projektu kaj zalomilo, bi kritik verjetno ne manjkalo. Tudi javnih.

Nova šola ni samo lepa in sodobna, je tudi velika. Imela bo prostora za veliko otrok. Teh pa je pri nas na žalost iz leta v leto manj. Mogoče bi za odpravo tega problema tudi tu pomagal recept iz naslova. Upamo, zmoremo in smo sposobni tudi kaj narediti, ne samo delati.

Nova šola je vsekakor velika in pozitivna sprememba. Koristila bo mnogim. In, ker v pozitivnem razvoju novo nadomešča staro, boljše pa slabše, je vredna vse pohvale. Upam, da jo bomo kmalu vsi vzeli za svojo. Stari dotrajani šoli pa bosta obdržali mesti v naših lepih spominih in zgodovinskem gradivu. Jeseni, napolnjena z učenci in delavci šole pa bo začela opravljati poslanstvo, zaradi katerega je bila zgrajena. In jeseni se tokrat lahko veselimo še iz enega razloga več.

Tako razmišljam. Pa pri tem najbrž nisem edini ?!

Komunala pod drobnogledom

Uredniško redigiran zapisnik 18. redne seje Sveta Občine Šoštanj, ki je bila v ponedeljek, 25.04.2005, ob 11. uri v veliki sejni dvorani Občine Šoštanj.

Na seji je bilo prisotnih 15 svetnikov. Drugi prisotni: direktorica občinske uprave ga. Mirjam Povh, višja svetovalka za GOP ga. Sonja Novak, višji referent za finance ga. Irena Skornšek, referent za odnose z javnostmi ga. Tjaša Rehar, direktor Komunalnega podjetja Velenje g. Marijan Jedovnicki, predstavnica revizijske hiše LoRIS d.o.o. Dravograd, predsednik Nadzornega odbora g. Bojan Kugonič ter predstavniki medijev. Sejo je vodil župan Milan Kopušar, zapisnik je pisala Suzana Koželjnik.

Zaključni račun

Običajno mine potrjevanje zapisnika prejšnje brez pripomb, tokrat pa je član sveta **Drago Kotnik** imel pripombo, ker mu v zapisniku niso posredovali odgovora na vprašanje iz prejšnje seje, kjer je spraševal, kako so bila porabljena občinska sredstva, vložena v RTC Golte in predlagal, da bi si skupaj ogledali Golte, kaj so v tem času naredili in kakšne načrte imajo za prihodnje ter glede urednika Šoštanjkega Lista g. Petra Rezmana. **Župan** mu je odgovoril, da se določene stvari že realizirajo. V preteklih dneh so imeli družbeniki RTC Golte skupščino, kjer je bilo predstavljeno poslovanje. Ker so v letošnjem letu zamudili zimski ogled RTC Golte, se je dogovoril z direktorjem, da bodo to realizirali in se naknadno dogovorili v prihodnje.

Nato so sprejeli zapisnik in prešli na bistveno točko: Predlog Odloka o zaključnem računu proračuna Občine Šoštanj za leto 2004, ki ga je predstavila ga. Irena Skornšek. Nato je ugotovitve podala še predstavnica revizijskega podjetja LoRIS, d.o.o., iz Dravograda. Irena Rutnik, je povedala, da Občina poseduje ogromno dokumentacije, ki je ažurno vodena. Vse listine so podpisane od odgovornih oseb. V poročilu so nepravilnosti oziroma priporočila bolj podrobno opredeljene, zato jih ni posebej omenjala. Navedla pa je da občina nima v svojih poslovnih knjigah evidentiranega vsega premoženja, zemljišč pridobljenih od Sklada kmetijskih zemljišč in sredstev, danih v upravljanje nekaterim zavodom. Priporočajo, da je v zemljiški knjigi potrebno ugotoviti vsa zemljišča, katerih lastnik je Občina Šoštanj, jih oceniti, zavesti v poslovne knjige. Prav tako je potrebno ugotoviti, v katere zavode so dana sredstva v upravljanje, jih oceniti in zavesti v poslovne knjige.

Občina izkazuje v poslovnih knjigah investicije v teku – kanalizacija, vodovod, vročevod. V tekočem letu ni bilo nobenih dodatnih del. Podatki kažejo na to, da so se dela že zaključila in se osnovna sredstva uporabljajo. Priporočajo, da se zaključene investicije v teku prenesejo v uporabo in se začne z obračunom amortizacije.

Izbira izvajalcev za dva javna razpisa ni objavljena v Uradnem listu Republike Slovenije, ki ga zahteva 70. člen Zakona o javnih naročilih in predpisuje, da mora naročnik objaviti izid poslovanja za oddajo javnega naročila, ne glede na vrsto postopka, najkasneje v štirinajstih dneh po sklenitvi pogodbe. Primerjali so tudi razmerja plač. Plače so v skladu z zakonodajo.

V imenu nadzornega odbora je podal mnenje tudi predsednik **Bojan Kugonič** in poudaril, da komisija pri svojem delu ni našla bistvenih napak. Poda tudi po-

ročilo o delu Nadzornega odbora v letu 2004.

Omeni odločitev, da se v program dela za leto 2005 vključi nadzore v več javnih zavodih.

V zadevi »Rudi Vrčkovnik« so mnenja, da bi morala biti pri izračunu višine odškodnine uporabljena ustrezna strokovna metodologija in predlagajo občinski upravi, da pri podobnih postopkih uporabljajo vsa strokovna merila.

Štipendiranja s strani Občine Šoštanj ni, šolnine pa se izplačujejo zaposlenim v občinski upravi v skladu z obstoječim pravilnikom o sofinanciranju izobraževanja zaposlenih v občinski upravi Občine Šoštanj.

Tudi planirani odhodki na proračunski postavki »Šolski prevozi« so upravičeni.

Pri izboru banke za posojila malemu gospodarstvu predlagajo, da se v bodoče k sodelovanju povabi več bank in se na osnovi ponudb potem z njimi izpeljejo tudi pogajanja za čim boljše pogoje.

Kršitev zakona o javnih naročilih pri pregledanih investicijah niso odkrili. Splošna ugotovitev članov NO pa je, da se v precej primerih sklepajo dodatni aneksi, s čemer se tako preseže vrednost, na podlagi katere je bil ponudnik izbran kot najugodnejši.

Rebalansi proračuna Občine Šoštanj za leto 2004 so bili pripravljani in potrjeni pravočasno. Še vedno pa ocenjujejo, da jih je preveč.

NO predlaga Svetu Občine Šoštanj, da sprejme zaključni račun proračuna Občine Šoštanj za leto 2004.

Roman Kavšak pohvali zaključni račun, kjer se dobro vidi, da so prihranili. Pri sami sejnini Svetnikov je treba javno povedati, da so tudi svetniki prihranili 2.723.000,00 SIT. Tudi sama gradnja nove osnovne šole, kjer je dobro vidno, kako je občina prihranila denar in tako samo kaže dobro luč na občino. Sprašuje za cesto pri TEŠ, kjer ni urejen prehod za pešce, vendar bi bilo nujno, saj je zelo veliko prehodov in je že eno leto od tega, ko je bila signalizacija in še sedaj ni urejena. Povzročitelj te škode pa je seveda znan. Zelo mu je žal, ker se ni realizirala kanalizacija Lokovica, saj je velik problem, ker v kraju ni več samo nekaj hiš, ampak jih je okrog dvesto. V bodoče bo treba stvar vzeti resno in urediti kanalizacijo, ker se sedaj vse zliva v Lokoviški potok in reko Pako. Pri postavki »finančni načrti krajevnih skupnosti za leto 2004« sprašuje, kako daleč je KS Šoštanj pri izgradnji kolesarske in peš poti, kdaj se bo začela izvajati in kdaj približno bo končana?

Pri finančnem načrtu KS Šentvid je 6 MIO SIT manj in sprašuje, za asfaltiranje ceste proti Kranjcu, kjer je cesta v zelo slabem stanju in se bo škoda samo nadalje-

vala, če se ne bo realizirala.

Na strani 99 se je dotaknil 32. člen uredbe o skupnih osnovah in kriterijih za notranjo organizacijo in sistematizacijo delovnih mest v organih državne uprave, ki je za direktorico občine predpisano najmanj 8 let delovnih izkušenj in ga zanima, ali je bil kakšen razpis in kdo vse se je takrat prijavil na razpis. Ali se je lahko direktorica občinske uprave Mirjam Povh prijavila z manj delovnimi izkušnjami in če se je strinjala država in podjetje LoRIS d.o.o. kot revizijska hiša, je pač lahko tako?

Drago Koren pove, da na zaključni račun nima nobene razprave in pove, da je zaključni račun samo potegnjena črta, kako se je lansko leto končalo. Ima pa pripombo, kar je podjetje LoRIS, d.o.o., opozorilo, in sicer na pomanjkljivosti, ki se še vedno ugotavljajo in sicer zaradi evidentiranja občinskega premoženja. Tukaj bi morala občina napeti vse sile, da bi prišli dejansko do celotnega premoženja občine. Meni, da je potrebno v zemljiške knjige določene stvari vpisati. Konkretno so to ceste, saj v sredini lanskega leta še niso bile vpisane v zemljiško knjigo. Večinoma so bile knjižene v splošno rabo oziroma lastnina ni bila vpisana v zemljiško knjigo. Za vsakega gospodarja je to osnova, ki jo mora imeti urejeno.

Pri zaključenih investicijah pa prihaja do težav, ko še ni narejen prevzem, kjer je potrebno stvar izpeljati naprej. Konkretno poda primer toplovod Lokovica, kjer prihaja do napak in ko na KP Velenje javi napako, odgovorijo, da še ni narejen prevzem. Meni, da je potrebno te investicije dokončno urediti.

Kar se pa tiče razpisov pri zimskih službah so se stroški povečali za 100%, kar se mu zdi zelo veliko. Navadno ugotavljamo, da se investicije, ki so bile z razpisom oddane, z večjimi aneksi spreminjajo cene in na takšen način se zgublja smisel javnih naročil. Občina bi morala sklepate pogodbe »na ključ« in sprejeti tako ceno, da bi čim manj višali ceno z dodatnimi aneksi.

Matjaž Cesar replicira Draga Korena, saj sam bedi nad delom cest v KS Šoštanj. Predlanska zima ni bila ne predolga in ne prehuda. Lansko zimo je sneg prišel zelo pozno, ceste pa je bilo potrebno vseeno vzdrževati, da niso bile poledene. Sam je tudi kontroliral, da so bile ceste vzdrževane. In ravno tu je poanta, da ne moreš predvideti stroške vzdrževanja cest in zagovarja rebalans.

Sonja Novak poda odgovor glede nepremičnin v občini Šoštanj svetniku Dragu Korenu. Pove, da je 98%

nepremičnin, ki so v lasti Občine Šoštanj, že vpisanih v zemljiško knjigo ali pa so podani vsaj predlogi na zemljiško knjigo, da se vpiše lastnina na Občino Šoštanj. Za vpis javnih cest pa ne gre za lastnino Občine Šoštanj, saj so javne ceste v upravljanju občine in se v zemljiški knjigi izkazuje lastništvo kot javno dobro. V lanskem letu je občina v last pridobila vsa zemljišča, ki so ji pripadala od Sklada kmetijskih zemljišč in podan je bil tudi predlog za tista zemljišča, kjer je Sklad kmetijskih zemljišč ugotovil, da niso predlog prenosa po zakonu Sklada kmetijskih zemljišč, ampak so v lasti Občine Šoštanj. To so tista zemljišča, ki so sedaj trenutno vpisana v zemljiško knjigo kot kmetijsko zemljiška skupnost ali pod drugačnimi lastniki, ki sedaj že dolgo ne obstajajo več, ker so se z raznimi zakoni reorganizirali in je lastnina prešla na pravne naslednike. Vse so overjene, niso pa še realizirane v zemljiški knjigi.

Mirjam Povh prisotne lepo pozdravi in poda odgovor na pripombo svetnika Romana Kavšaka glede nje delovne dobe. Pove, da je bil razpis in obstaja obrazec v njeni personalni mapi, ki je bil objavljen na Zavodu za zaposlovanje.

Pojasni tudi v zvezi z javnimi naročili glede dodatnih aneksov, ki se sklepajo pri javnih naročilih. Ko je stvar v praksi narejena, je to popolnoma drugače. Stvari predvidevaš, razmere pa naredijo popolnoma drugače. Tu misli predvsem na vzdrževanje javnih cest in zimsko službo. Dvom, ki ga je NO pokazal pri dodatnih aneksih glede dodatnega dela, bi bil tudi tam, kjer se ugotovi, da je upravičen in ugotovljeno izven popisa, da ga je potrebno nujno narediti. Vsakemu izvajalcu, ki je bil izbran kot najugodnejši, bi bil dodan aneks. Dvom, ki ga je NO pokazal, ni na mestu. Občina naredi razpis na podlagi popisa in projekta, ki ga ima. Ko se dela pričnejo izvajati, se ugotovi, da je potrebno še zraven kaj dodatno narediti.

Župan še okrog aneksov pove, da je razpis jasen in aneks je samo dodatno delo, ki se naredi pri investiciji, ki se prej ni pokazala. V našem interesu je, da za tisto ceno dobimo najnižjo ponudbo in za tisto ceno delo naredimo. Pri vsaki investiciji je nadzor, ki odobri tisto delo, da se podpiše aneks.

Nato je svet pričel obravnavo Odloka o spremembah in dopolnitvah odloka o komunalnem prispevku v Občini Šoštanj so svetniki dobili z gradivom, ki je bil sprejet brez pripomb, potem pa so pričeli sprejemati predlog Odloka o javnem redu in miru v Občini Šoštanj.

Kratko obrazložitev je podala **Sonja Novak**. Komisija za okolje in prostor je na svoji seji obravnavala vse predloge oziroma pripombe. Pojavljalo se je nekaj dilem v zvezi z 8. členom, kjer je bila dodana na predlog komisije 12. točka »polivati gnojevko«, v 9. členu glede reje živali v mestnem jedru. Spremenile so se tudi kazni za prekrške, zmanjšala se je globa od osnutka, ki je bil predviden.

Peter Radoja je najprej vložil štiri amandmaje, nato pa je **Ivo Drev** prosil za natančno pojasnilo, kaj pomeni v odloku dikcija: »polivati gnojevko«, saj je na zelo široko opisana in si jo lahko vsak tolmači po svoje. Zanima ga, kakšna bližina se to smatra - v bližini strnjenih naselij in meni, da zadeva ni dovolj dorečena. Vse zadeve že rešuje zakon o Kmetijstvu in Nitrarna direktiva Evropske unije, da kasneje ne bi prihajalo do kakšnih zapletov.

Sonja Novak poda obrazložitev 8. člena - 12. alineje, ki je bil predlagan s strani Komisije za okolje in prostor, da se ta alineja o »polivanju gnojevke« doda. Prejeli so tudi različne klice stanovalcev Občine Šoštanj, ker jih moti smrad blizu naselja. Zato je ta točka oblikovana na takšen način, da je gnojevko prepovedano polivati v bližini strnjenih naselij. Ker pa je to težko opisati, kakšna je to bližina strnjenih naselij, smo dodali znotraj poselitvenih območij, določenih s prostorskimi akti občine. Znotraj vsake KS imamo v aktu na parcelo natančno določeno poselitveno območje, kjer se vidi, kaj spada znotraj tega območja. Poselitvena območja so opredeljena v prostorskih aktih - PUP. Vsako naselje ima prostorski PUP, kjer je določeno najbolj strnjeno območje. In znotraj tega poselitvenega območja ne velja zakon o Kmetijskih zemljiščih oziroma ta uredba, ki določa akt o polivanju gnojevke, da se znotraj tega območja ne bi polivalo z gnojevko.

Svetnik **Peter Turinek** bi želel imeti pojasnilo glede polivanja gnojevke, ker ga zanima, če sprejmejo ta odlok, kakšen je potem postopek za naknadno črtanje postavke iz odloka. **Župan** pove, da je za naknadno črtanje postavke iz odloka potrebna sprememba odloka. Svetnik da pobudo na Svetu, predlaga spremembo odloka, ki ga potem komisija obravnava. Glede gnojevke so že veliko govorili in povedali ter predlaga glasovanje o amandmajih k Odloku o javnem redu in miru v Občini Šoštanj, ki jih je vložil Peter Radoja s podpisi svetnikov.

Nato so svetniki sprejeli predlagane amandmaje in potrdili Odlok o javnem redu in miru.

Komunala - tokrat pestro

Po rutinski obravnavi sklepov o prenosu zemljišč in nepremičnin, je svet pričel predloga sklepa o potrditvi namere za izgradnjo II. faze regijskega centra za ravnanje z odpadki Celje. Kratko obrazložitev je podala **Sonja Novak**. Pove, da II. faza regijskega centra za ravnanje z odpadki Celje obsega izgradnjo naprave za mehansko biološko obdelavo preostanka odpadkov. Izkazalo se je, da bomo z izgradnjo pričeli prej, ker so se pokazale možnosti, da kandidiramo za sredstva v enem izmed Evropskih skladov in zato je potrebno s postopkom za izgradnjo II. faze pričeti nekoliko prej, kot je bilo prvotno načrtovano. Ker se je MO Celje prijavila na ta razpis, smo morali pohiteti s sprejemanjem sklepov na občinskih svetih, da pristopajo k izgradnji II. faze regijskega centra za ravnanje z odpadki. Precej sredstev, 60%, je iz Evropskih skladov, iz državnega proračuna 15,3%, sredstva sofinanciranja s strani občine 15,3% in sredstva MO Celje bi znašale 10,2% vrednosti celotne investicije.

Konkretno to pomeni, da bo prispevek naše občine k izgradnji II. faze regijskega centra za ravnanje z odpadki znašal po prvi oceni 9.620.128,00 SIT. Kot je predlagano v sklepu, bi danes bilo potrebno sprejeti sklep, da Občina Šoštanj potrjuje to investicijsko namero in da bo ta sredstva občina zagotovila v proračunih in v svojem načrtu razvojnih programov. Hkrati pa je drugi del sklepa, v katerem je predlagano, da se potrjuje ta aneks št. 2 k osnovni pogodbi o sofinanciranju izgradnje Regijskega centra za ravnanje z odpadki Celje in pooblašča Župana za podpis.

Svet je brez razprave po sprejemu tega sklepa prešel na Poslovnega poročila o delu Komunalnega podjetja Velenje d.o.o za leto 2004. Predstavil ga je direktor g. Marijan Jedovnicki.

V razpravi se je prvi oglasil **Marjan Vrtačnik**, ki ga zanima ekološka renta 15 MIO SIT, ki jo je dobila MO Velenje, ki je lastnik KP Velenje 80%. Zanima ga, koliko ekološke rente bo deležna občina Šoštanj s čistilno napravo, ki je 100% onesnažuje s čistilno napravo.

Drago Kotnik najprej pohvali občino in vse ostale, ki so sodelovali na čistilni akciji, ki je potekala v soboto in je bila zelo dobro organizirana ter obiskana.

Glede na to, da so danes sprejeli odlok o spremembah in dopolnitvah odloka o komunalnem prispevku v občini ga zanima, kaj nameravajo z zaposlitvijo ljudi ki so to delo opravljali in če so naredili analizo obnove vroečvod Velenje - Šoštanj z vroečvodom v Topolšici, ki so ga naredili. Zanima ga, če so naredili primerjavo s tema dvema sistemoma in kaj je bilo ceneje. Pravi tudi, da bi KP moralo skrbeti za čim manjšo porabo vode in energijo v blokovnih zgradbah in stanovalce osveščati o varčevalnih ukrepih ter bi tako tudi plačevali manj stroškov ogrevanja. Imajo tudi veliko okvar, večinoma na objektih, ki so bili zgrajeni na primer v Topolšici zadnjih deset let. Veliko je okvar na sekundarnem in primarnem vodu in sprašuje, kdo je odgovoren za te okvare. Pogoste so tudi okvare na salonitnih ceveh, ki so cele obložene z apnencem. Ko pa salonitna cev počí, gre določena količina azbesta v vodo in to vodo tudi uživajo. Zanima ga, če naredijo kakšno analizo vode glede vsebnosti azbesta.

Matjaž Cesar pove, da so na Koroški 3, kjer živi, KP PE Energetika predlagala posodobitev. Od lanskega leta so na mesec privarčevali 5.000,00 SIT. Omeni tudi zapiiranje deponije v letu 2008, ki bo strošek za porabnike in predlaga podaljšanje uporabnega dovoljenja deponije. Zanima ga, ali so planirali količino odpadkov teoretično ali tisto, ki jo resnično dobavimo na komunalno deponijo. Ponovno omeni, da plačuje za odvoz odpadkov večjo ceno, kot pa odpadkov proizvede. Omeni tudi vrečke za smeti, ki jih uporabljajo npr. v Celovcu in plačujejo oddane odpadke in ne pavalš.

Roman Kavšak ponovno postavi vprašanje glede kanalizacije v Lokovici. Zanima ga, če ima KP kakšen plan oziroma če so kandidirali za kakšen kredit v EU za kanalizacijo v Lokovici, ki je zelo velik problem glede onesnaženja vode in apelira, da bi se čim prej vključili v ta projekt. Ima tudi kritiko, ko je občina v Nadzorni odbor KP Velenje predlagala g. Penška, ki v tem času ni nikoli prišel na sejo sveta Občine Šoštanj. Ko so sprejeli g. Penška, pa ni bilo nobenega primerne strokovnjaka, ki je zastopal občino. Povsem drugače bi bilo, če bi bil član Nadzornega sveta KP Velenje kdo iz člana sveta, ter tako prišli do več informacij, o samem delu Nadzornega sveta KP.

Petra Turineka zanima sanacija izolacije primarnih vroečvodov, koliko so izgube povečane, ko so ti vroečvodi odprti brez izolacije. Zanima ga tudi kanalizacija za del naselij Pohrastnik, kjer so objekti, ki niso priključeni na kanalizacijo, so pa v sami bližini čistilne naprave.

Direktor KP Velenje Marijan Jedovnicki je povedal, da ekološko rento dobivajo vse KS, ki so na območju odlagališča. Obratovalnega časa ni mogoče podaljšati. Odlagališče je malo in oskrbujejo okoli 46.000 ljudi, rentabilna odlagališča pa oskrbujejo nad 200.000 ljudi. Cirkulaciji, ki smo jih delali glede rentabilnosti tega odlagališča nam kažejo, da bi takšno malo odlagališče bilo predrago. Glede primerjave s Celovcem:

analiza glede cene in pobiranja odpadkov, kolikor kdo proizvede toliko naj plača. V praksi to izzove nekaj težav, saj pri individualnih hišah bi se to bilo sprejemljivo. Smetarska vozila morala imeti tehniko, ki pa so zelo draga. Ne more reči, da je sistem pobiranja odpadkov idealen, vendar so se za takšen sistem odločili. Cene so za odvoz odpadkov v Celovcu tudi višje.

Ker se sedaj po novem zaračunavajo prispevki priključitve na vodovod ali toplovod v občini Šoštanj, zaposleni na KP ne bodo ostali brez službe.

Glede predinvesticijske primerjave s sistemom predizoliranih cevi in tem sistemom je bila narejena in bistveno dražja je nova investicija kot z predizoliranimi cevmi. Mi izolacijo samo rekonstruiramo, cevi ostanejo in kjer so pa na zunaj slabše zaradi korozije, jih pobarvajo in tako se življenjska doba podaljša za 25 let. Tehnologija je pokazala, da smo bistveno prihranili s stroški, ko primerjamo z predizoliranimi in novimi cevmi. Enako je tudi z toplotno energijo. Predlaga tudi, da bi dali na internetno stran KP Velenje članek o racionalni rabi toplotne energije.

Kar se pa tiče okvar na sistemu toplovoda v Topolšici, jih je veliko, kjer je delal eden izvajalec, drugače je investicijo vodila občina in sam ne pozna, ker takrat še ni bil na KP.

Direktor je predal besedo tehničnem direktorju KP PE Energetika g. **Ervinu Miklavžinu**, ki pove, da je zaznati več okvar v sistemu v Topolšici, čeprav je sistem dokaj nov. Na žalost je Topolšica znana po zelo visoki podtalni vodi in tako voda udara v ta sistem in tako povzroča težave. Odprava okvar na tem sistemu je pa težavnejša, ker niso priključene samo individualne hiše, to pa pomeni, da ne morejo ustaviti sistema samo za določen del, ker je priključena tudi bolnica in hotel, ki se danes 100% napajata iz sistema KP, tako za bazensko tehniko kot za ogrevanje objekta. Tako včasih traja več časa, da dobijo skupni dogovor med bolnico in hotelom, kdaj lahko zaustavijo sistem in odpravijo okvare. Obnove cevodovodov, vidne izolacije Velenje – Šoštanj – Pohrastnik naj bi se zaključila v letu 2005. V letu 1994 – 1995 so se naredile primerjave, kateri sistem bi bil bolj ugoden. V zadnjem času imajo probleme s krajo zaščitnega aluminijastega sloja s toplovodnih ceveh. Tako so v lanskem letu imeli velike stroške zaradi izolacije, ki je bila sneta ne po njihovih željah. To se letos tudi nadaljuje in jih tako posledično silijo v investicijo.

Glede pitne vode pa se zavzemajo, da bi čimprej zamenjali še nekaj salonitnih cevi in ni bojazni, da bi ti opilki ostali v vodi, ker je cel postopek da te cevi dezinficirajo in sperejo.

Več o tem je povedal vodja PE VO – KA g. **Maksimilijan Ramšak**.

Pove, da je v sistemu še okrog 5% salonitnih cevodov in to je približno 30 km. V analizo so dali vzorec te vode in ni metode, ki bi lahko zaznala tako majhno količino prisotnosti apnenca v vodi.

Direktor še omeni, da v Cankarjevi ulici ne najdejo v dveh objektih prostora za podpostajo in priporoča da to občina uredi, da bodo lahko uredili regulacijo objektov in merjenje porabe toplotne energije preko števec.

Za kanalizacijo Lokovica pove, da je narejena idejna zasnova in prav tako idejni projekt, vendar je delo obstalo, ker imajo problem z lastnikom zemljišča za služnostno pogodbo. Ostala naselja morajo biti kanalizacijsko urejena do leta 2017, kjer je več kot 50 populacijskih enot skupaj je javna kanalizacija, vse ostalo pa

so individualne rešitve. V podjetju pripravljajo model, kako bi za individualne investitorje olajšali investiranje. Ta model bi zajemal tipsko dokumentacijo in tudi ekološki sklad bo dajal ugodne kredite za te investicije. Glede naselja Pohrastnik delajo analizo baze podatkov o vseh priključenih in ne priključenih na kanalizacijo ter tako čimprej realizirali priključke.

Marjan Vrtačnik zopet postavi vprašanje, ali se pogajajo z Občino Šoštanj glede ekološke rente po končanju čistilne naprave v Šoštanju.

Drago Kotnik je že postavil vprašanje g. Ramšaku glede plinov na deponiji v Velenju. Odgovor je dobil, vendar ga zanima kaj pomeni sm³. Pri energetski zasnovi predlaga, da bi mogoče sodelovali z občino, ki je tudi solastnik KP in bi tako zmanjšali oziroma izboljšali izkoristek energije, manj bomo porabili energije, manj bomo onesnaževali okolje. In če bodo občani dobili manjši znesek položnice, bodo bolj osveščeni in ne bodo imeli celi dan odprto okno in tako energijo privarčevali. Morali bi v tej smeri razmišljati in obveščati občane. Zanimajo ga tudi osebni dohodki zaposlenih glede na to, da je KP javno podjetje in je večinski lastnik MO Velenje, sprašuje, če imajo plače v skladu z zakonom. Glede vročevoda Topolšica ste samo navedli, da je problem voda oziroma podtalnica. Tega problema pa ne bi bilo, če bi bila investicija narejena tako kot bi morala biti in do tega problema pride, ker vam prebija izolacijo. V samem projektu je bilo verjetno napisano, kako se mora na določenih mestih izdelati. Zato pa ste imeli slabe nadzornike, pa je prišlo do tega, kar imamo sedaj. Pri rebalansu proračuna se je lepo videlo, da nekatera pogodba preseže vrednost zaradi dodanih aneksov, ki jih nadzorniki ugotovijo zaradi slabše strukture terena in predlaga dodatna dela, da je stvar potem narejena dobro in kvalitetno.

Vilma Fece je imela repliko na besede svetnika Romana Kavšaka glede dela g. Penška, in je tudi ne bo komentirala, ker to ni njena naloga, da bi njegovo delo ocenjevala. Njegova naloga je bila, da je nas zastopal v Nadzornem svetu KP Velenje in v tem času ni bila dana pobuda s strani sveta, da bi g. Penšek prišel na sejo sveta in povedal, kakšna so njegova stališča v Nadzornem svetu. Nikoli tudi ni bila dana pobuda, da bi g. Penšek svoja stališča in komunikacije s KP podal na komisiji za javna gospodarskega dela. Poudari, da je potrebno zaščititi z besedami tistega, ki ga blatijo, ko ga ni tukaj. G. Marjan Penšek je strokovnjak, če ne bi bil, potem ne bi bil pomočnik predsednika uprave Gorenja, kjer jih je 10.000 z različnimi strokovnimi nalogami. Če ocenjujete, da ni delal dobro, ni njen komentar in nima pravice da ga daje. Potem naj povprašajo in dajo pobudo, kajti edina dva, ki ga lahko ocenjujeta v tem trenutku, sta župan, s katerim opravlja večkrat razgovore, in direktor KP. Pravi še, da se ji ne zdi korektno, da takrat, kadar človeka ni v tej sobi, komentirajo njegovo delo in njegove besede. Razumljivo je, da prihaja postopek za izbor novega člana v Nadzorni svet in je bila to ena od nekorektnih akcij. G. Marjan Penšek ima na tem odru pravico povedati, kako je v svojem mandatu, ki mu ga je občina dala, zastopal interes občine Šoštanj.

Drago Koren ima vprašanje, če je toplovod Lokovica že prevzelo KP Velenje in kako daleč je kanalizacija v kraju, saj se krajani pritožujejo v poletnem času nad smradom, ker se zlivajo greznice v Lokoviški potok.

Ivan Drev postavi vprašanje glede kanalizacije v naselju Florjan od Lipe do Grebenska, kjer je v neposred-

ni bližini ceste na razdalji 5 km 92 stanovanjskih hiš, ostalih ni niti naštel, vse fekalije oziroma odpadne vode zlivajo v Florjanščico, kjer se pojavlja neznosen smrad in poda pobudo, da bi pristopili k ureditvi kanalizacije Florjan. Poda tudi možnost, da se v tem času posodobi cesta oziroma da se te investicije skoncentrirajo. Pri posamezni investiciji so stroški bistveno večji.

Pri posredovanju podatkov o poslovanju podjetja KP, ga je zbudila v oči amortizacija komunalne infrastrukture in ga zanima katero amortizacijo so polno obračunali. Ker se amortizacija obračuna na podlagi življenjske dobe, se stroški vzdrževanja povečujejo in je potem najlažje delati popravke amortizacije, ostale racionalizacije, ki pa sodijo zraven v managementu podjetja, pa zaostajajo in apelira na predstavnike KP, da se opravi čim manj opisov popravkov amortizacije, saj je tako bodo uporabniki vedeli, v kakšnem času jim sledi, kar tudi plačajo.

Direktor KP Velenje g. **Marijan Jedovnicki** poda odgovor svetniku Ivu Drevu.

Kanalizacija v naselju Florjan in vsi ostali kraji bodo v skladu z nacionalnim programom, kjer bodo več vedeli jeseni, po nacionalnem programu predvideno do leta 2017. Je stvar lokalnega programa, ki ga bodo jeseni obravnavali na svetih in tako se boste odločili. Nacionalni program predvideva, kje bo javna kanalizacija in naselje Florjan ni v nacionalnem programu in tako ni predvidena javna kanalizacija na območju Florjana. Lahko pa se v lokalni skupnosti odločite za individualno rešitev in izgradite kanalizacije.

Roman Kavšak replicira Vilmi Fece in pravi, da ji je bilo narobe predočeno, ker ni kritiziral dela g. Penška.

Pred zaključkom **župan** pove, da sam kot predstavnik v skupščini KP Velenje dobiva redno poročila o delu KP in je tako seznanjen z delom KP. Na vprašanja, ki so jih danes posredovali Svetniki, je bilo zaslediti, kakšne investicije želijo v bodoče. Samo delo KP z oskrbo toplote, vode, upravljanjem z smetmi in odplakami je potrebno pohvaliti. Predlogi svetnikov pa so bili podani predvsem za svari, ki bi se lahko izboljšale.

Predstavnikom in direktorju KP se zahvali za izčrpano poročilo in podane obrazložitve.

Pobude in vprašanja svetnikov.

Svetnica **Erna Obšteter** kot prva izrazi pobudo glede postavitve tabel za omejitev hitrosti skozi naselje Ravne, ki je bila pred časom odstranjena in sedaj se skozi naselje lahko vozijo 90 km. V predelu šole, strnjemem delu naselja Ravne in pred trgovino Poštajner bi bilo potrebno postaviti znake z omejitvijo hitrosti in predlaga ogled skozi naselje Ravne.

Drago Kotnik se naveže na svetnico Erno Obšteter in poda pobudo za postavitve tabel za omejitev hitrosti na Vrhih in Pristavo. Poudari, da so hiše tik ob cesti in mlade družine, ki imajo male otroke vzbujajo strah, da ne bi prišlo do nesreče.

Pri bivši Tovarni usnja sta Občina in Gorenje zelo lepo uredila prostor, moti ga to, da imajo določeni parkirne prostore za svoje tovornjake in odlagajo gume. To zelo kazi ogled, posebno, ko pridejo poslovni partnerji v Gorenje in predlaga, da se te gume odstranijo in postavijo mrežo.

Razočaral ga je tudi poslanec v DZ g. Bojan Kostič,

ker odkar se on spominja, so vlagali v Velenje in nikoli ni rekel, da bi določena sredstva dali v Občino Šoštanj. Moti ga tudi to, da v časopisih in celotni javnosti govori, da Šoštanj dobiva rento in je sramotno, da ne ve, da Šoštanj ne dobiva nobene rente. Predlaga mu, da se naj bolj zavzema za krožišče pri Polancu in ureditev izstopa iz avtoceste v Arji vasi, ki je katastrofa. Tako pa blati sosednjo občino po načelu »če jaz nimam, tudi sosed ne bo imel«.

Marjan Vrtačnik ima vprašanje za občinsko upravo in sicer za cesto pri »Senici«, ki je pol občinska in pol državna. Odkopana je že mesec dni in sprašuje, kdaj bo sanirana in kdo jo bo saniral. Sprašuje tudi pri hiši Natek, kjer je bil narejen izkop že pred mesecem in cesta še ni bila sanirana. Prosi tudi, da se na Glavnem trgu sanirajo in uredijo konfini.

Matjaž Cesar kot predsednik Komisije za Okolje in prostor predlaga, da se v vsa gospodinjstva Občine Šoštanj pošlje eden izvod Odloka o javnem redu in miru v Občini Šoštanj.

Peter Turinek opomni, da je v poslovnem poročilu Občine Šoštanj za leto 2004 napačno napisana površina in sicer namesto m² bi moralo biti km². Na koncu tega poročila o doseženih ciljih in rezultatih je zavedeno, da smo v samem mestu uredili parkirišče na področju bivše Tovarne usnja in ga zanima, ali je to mišljena ta dovozna cesta k tovarni ali bi morala biti narejena parkirišča. Tudi pločnik na Glavnem trgu pri bivši Tovarni usnja je uporabljen za parkiranje osebnih vozil in tu bi lahko organi Policije posredovali. Predlaga tudi, da bi omogočili manjša sredstva za ureditev makadamskega parkirišča in prehod skozi tovarno usnja, saj stanovanjci nagajajo in puščajo železna vrata na pol odprta in je prehod pešcev mimo pločnika nemogoč.

Peter Radoja izpostavi problem rondoja pri Polancu, ki ga je že omenil svetnik Drago Kotnik. Sprašuje v imenu prizadetega krajana ki živi ob cesti, od križišča pri NOPU čez Lokovico, kjer se dnevno prevažajo tovornjaki s cisternami in so tako ogroženi pešci v prometu. Sprašuje, ali sploh potekajo aktivnosti glede ureditve rondoja in kako daleč so z projekti.

Župan pove, da je to državna cesta, ki jo nameravajo po proračunu za letošnje leto tudi urediti. Pogovarjal se je tudi z svetnikom Dragom Korenom, ki je poslanec v Državnem zboru glede rebalansa, da denar namenijo za izgradnjo krožišča. Sam je seznanjen s problematiko ceste čez Lokovico in so zaradi tega tudi že razširili cesto.

Roman Kavšak pove, da je na sejah že omenil prevoz šolarjev iz Lokovice v Šoštanj, ker na avtobusnih postajališčih ni postavljenih hišk ob desni strani in tovornjaki parkirajo kar na avtobusnih postajališčih. Otroci pa čakajo avtobuse ob cesti in da pobuda da bi se te stvari uredile.

Župan opraviči svetnika Vladimirja Malenkoviča, ki je moral predčasno zaradi službenih obveznosti zapustiti sejo in prebere njegov predlog odstopne izjave na mesto člana sveta Občine Šoštanj, ker je spremenil mesto stalnega prebivališča. Izjavo bodo predali ko-

misiji za volitve, ki bo speljala potrebne aktivnosti za njegovo razrešitev in imenovanje novega člana sveta Občine Šoštanj.

Zahvali se vsem udeležencem čistilne akcije ob dnevu Zemlje, ki je bila zelo dobro obiskana in vsem ki so podarili knjige, za otroke bolnišničnega oddelka Anice Černejeve v Celju ter zaključi 18. redno sejo Sveta Občine Šoštanj.

Seja je bila zaključena ob 14.15 uri.

Trg svobode - svobodni na trgu

Šoštanj je mesto že 94 let. Svet krajevne skupnosti Šoštanj, ki je pred leti to dejstvo potegnil iz zaprašenih arhivov, skrbi, da bi iz obletnice pridobitve mestnih pravic naredili tradicionalno praznovanje. Da bi se zavedli mesta.

Tako so letos v Vili Široko 25. junija organizirali »ustanovitev« strateškega sveta za Šoštanj in predstavitev projekta prenove Trga svobode. Da je bilo seme vrženo na plodno zemljo, je pokazala udeležba in bogata razprava. Proslavljanje pa se je zaokrožilo s koncertom pihalnega orkestra iz Cerknice v parku vile, ki ga je v našo sredino povabil Zavod za kulturo Šoštanj, ter rock koncertom »Šoštanj rola 2005«, ki ga je tudi letos ob izdatni finančni pomoči KS Šoštanj, pripravilo in organiziralo društvo Mladinski kulturni center, kot zaključno manifestacijo enotedenskih druženj mladih v Kajuhovem parku pod skupnim imenom: »Z roko v roki.«

Zato smo obiskali predsednico sveta KS Šoštanj, mag. Cvetko Tinauer, da nam je bolj podrobno razkrila idejo o (nepolitičnem) strateškem svetu, kot so ga zasnovali v KS Šoštanj.

V soboto ste v Vili Široko ustanovili Strateški svet, lahko na kratko opišete, kaj pravzaprav ta pobuda pomeni?

»Kaj je namen? V svetu KS Šoštanj ugotavljamo, da je izključenost določenih pametnih ljudi, ki niso vključeni v politično življenje, prevelika in strateško zelo slaba za Šoštanj. To pomeni, da imamo v Šoštanju kar precej ljudi, ki so tu doma, pa nekeje drugeje delajo na pomembnih funkcijah, kar pomeni, da imajo neizmerno velik človeški kapital, kamor sodijo tako zanje, izkušnje, še vedno tudi veze in poznanstva ter drugo, in ti ljudje morda nimajo ambicije delovati v neki politični stranki. Zdaj, če dandanes nisi član kakšne politične stranke, formalno nimaš nobene kontinuirane možnosti vplivanja na lokalno oblast. Pri tem ne mislim samo na Občino Šoštanj, temveč tudi svet KS Šoštanj, lahko pa tudi druge svete KS v naši občini, čeprav smo se mi seveda osredotočili na samo mesto Šoštanj, kjer ima, nenazadnje, občina Šoštanj tudi svoj sedež. Po drugi strani pa imamo ljudi, ki prihajajo v Šoštanj na delo. Di-

rektorje raznih podjetij, ustanov, javnih zavodov, pa ne živijo v Šoštanju. Ti pa so mogoče še bolj izključeni.

Že pri izdelavi analize, ki se je delala ob izdelavi dolgoročne strategije razvoja občine Šoštanj, se je pokazalo, da je občina Šoštanj ravno na področju prebivalstva precej hendikepirana. Bodisi je to struktura prebivalstva glede na starost, bodisi izobrazbena struktura, kar pomeni, da se še vedno srečujemo s posledicami, ki so nastale v naši

Foto: List

občini po letu 1960, ko je primat v Šaleški dolini prevzelo Velenje. Zato sem v uvodniku priložnostne publikacije tudi zapisala, da karkoli v tem obdobju počnemo, bodisi občina, ali KS, zgolj obnavljamo nekaj kar smo že, oziramo imamo. Kar pogledimo: obnova Kajuhovega parka, Trg bratov Mravljakov - to so zgolj sanacije zapostavljenega stanja. Tudi nova šola, če hočete. Krasno, čudovito, ampak ta šola nadomešča dve, ki ju bomo podrla. To pomeni, da smo še vedno v nekem obdobju sanacije zapostavljanja mesta Šoštanj, ki je trajalo več deset let, zato ni realno pričakovati, da bomo pomanjkljivosti odpravili kar v dveh, treh letih.

Zato, če bi bilo tudi to neformalno okolje povezano, če bi lahko na nek način pričeli malo bolj formalno delovati, bi lahko bila sanacija hitrejša, bolj učinkovita, boljša, saj vemo, da v vsaki družbi, ali družini, če hočete, kjer vlada sistem izključevanja, pomeni, da smo neke priložnosti zapravili. Vsak človek ima v sebi določen potencial. Različna znanja, ki v kompleksnem smislu v tako degradiranem okolju, kot je naša občina, lahko zelo veliko pomenijo.

Odziv povabljenih je bil zelo zanimiv, saj jih je veliko najprej vprašalo, če je za tem projektom politika, oziroma, ali ne bo ta (kšen) strateški svet zaplaval v politične vode. No, mi, svet KS, smo že od vsega začetka nameravali pomagati zgolj pri neformalnem druženju oseb, ki res ne želijo delovati v politiki ali politično. Tega druženja zato ne bi in ne bo imenoval noben občinski organ, ne svet KS Šoštanj, saj bi politiki kar hitro tako združbo razkosali. Zato smo se dogovorili, da se te aktivnosti najprej uredijo na povsem neformalni ravni.

Že na prvi okrogli mizi v Vili Široko nam je uspelo, da smo nekako izluščili probleme in ideje in videlo se je, da je bila prisotna v prvi vrsti strokovna srenja. Zato ni bilo preveč praznega teoretiziranja. Ljudje so bili zelo konkretni in so povedali, kaj jih žuli, od direktorice Term Topolšice, do poslanca v DZ, ki smo mu na koncu zelo jasno povedali, da nas ne zanima njegova razlaga, kaj

država namerava, ampak on, ki naj bi povsem konkretno lobiral in ukrepal s konkretnimi pobudami, s svojimi kontakti na ministrstvih in v drugih državnih organih. Tako naj bi vsi, vsak na svojem področju pač podpirali, oziroma lobirali za neko konkretno idejo.

Izpostavili smo tudi, da če želimo zelo hitro kaj doseči, bomo morali ravno gospodarstveniki sestiti skupaj in morda narediti nekakšen inkubator ali tehnološki park, ter se dogovoriti, kdo bo vložil kapital, kdo znanje, kdo prostor? Naj poudarim izhodišče gospoda Rotnika, ki je izpostavil, da bi bilo takšno delovanje zelo potrebno, zlasti zato, da bi prišli do projektov, ki bi šli daleč stran od energetike, saj zaznavamo, da je tukaj največji problem ta, da imamo en velik sistem in ogromno majhnih, ki so povezani z njim. Vsi, tudi novopečeni podjetniki razmišljajo o lastnih firmah zgolj, če vidijo možnost sodelovanja s TES. To kaže na veliko sušo idej, hkrati pa kaže, da moramo k nam privabiti tudi ideje, saj nimamo programov, ki bi bili samostojni.

Potem je bil izpostavljen promet, od povezave z avtocesto, do obvoznice.

Izpostavljena je bila splošna kultura, kjer se pojavljajo precej zahtevna vprašanja v smislu transformacije sistema vrednot, ki jo je prinesla sprememba političnega režima.

Ponovno smo poudarili problem z mladimi, predvsem s takojmenovano »grozno mladino«, ki bi jo skušali na nek način integrirati, da bi sami prevzemali neko samokontrolo, saj je vandalizem ponovno specifičen problem.

Dogovorili smo se, da bi se v podobnem krogu, kot smo se sestali 25. junija v Vili Široko, sestajali štirikrat, največ petkrat na leto, saj ne bi radi, da bi nenehno zasedali. Pri tem je pomembna tudi družabna komponenta, in tako smo se dogovorili za ponovno srečanje septembra letos. Kot temo naslednje okrogle mize smo oblikovali vprašanje »ustvarjanja podjetniškega okolja«, in jo bo predvidoma septembra organiziral gospod Uroš Rotnik, direktor TES.

Po tej prvi okrogli mizi ste imeli zelo konkretno predstavitev ideje prenove Trga svobode v Šoštanj. Natisnili ste priložnostno brošuro, oziroma katalog. Kaj mislite, ali bo naša skupnost dovolj volje in sredstev, da se k prenovi pristopi in bi se potenciali, zbrani v strateškem svetu po svojih močeh vključevali?

»Ja, tudi za takšne lokalne projekte poskušamo lobirati nepolitično elito, ki pa ima vpliv na politike, ki odmerjajo proračunski denar.

Kar se tiče samega projekta, pa menim, da bo bodoča podoba trga zelo lepa. KS Šoštanj se je potrudila in financirala načrte in je ves čas aktivno sodelovala pri razvoju, zasnovi in izdelavi projekta. Zal se je pri nameravani prenovi zopet pojavila neke vrste ozkost, ki se v Šoštanju in najbrž tudi drugod, pojavi vedno, ko kdo predlaga kaj novega. Sicer je bilo pričakovati vprašanje, ki se je najprej izpostavilo: to pa je, kje bodo pa sedaj parkirni prostori?

Ja kje so pa zdaj? In vprašanje sploh ni tako nedolžno, saj, če bi naredili posnetek iz zraka,

bi videli, da imamo parkirišče na vsaki zelenici! Zato je neupravičeno pri prenovi trga izpostaviti to vprašanje in je zame neutemeljeno. Je pa res, da smo mi vedeli, da se bo to izpostavilo. Zame, oprostite, zelo omejeno razmišljanje. Po drugi strani pa smo rekli, naj bo ureditev trga tisti izziv in priložnost, da pričnemo razmišljati o vprašanju parkiranja v Šoštanju, kot o projektu, ne zasilne rešitve od ulice, do ulice.«

Najbolj cenjena vrednota je svoboda

Tudi letošnje osrednje občinsko praznovanje ob Dnevu državnosti so priredili v Skornem, kot že nekajkrat doslej. Neutrudni člani Turističnega društva Skorno so se tudi tokrat izkazali.

Praznovanje je pozdravil župan občine Milan Kopusar.

Venec so položili predsednik KS Valter Pirtovšek, Ana Vrabčič ter Maša Stropnik.

Prihajajoče goste in obiskovalce je pričakala Godba Zarja in po uvodnih besedah voditeljice je vse navzoče pozdravila predsednica turističnega društva Skorno Maša Stropnik. V svojem govoru je poudarila, da se moramo zavedati, da je svoboda, še posebej pa resnična svoboda nekega naroda mogoča le v svoji lastni državi, saj je sicer ta le manjšina, podvržena diskriminaciji in asimilaciji. Ozrla se je na prehojeno pot, ki jo je demokratična Slovenija prehodila od nastanka leta 1991, ko je slovenski narod po

tisočletnem hrepenenju dobil svojo lastno državo.

Naslednji govornik je bil župan občine Šoštanj Milan Kopusar. Pohvalil je delo Turističnega društva. Povedal je, da Občina Šoštanj letos praznuje deseto obletnico svojega obstoja. V tem času je bilo narejeno veliko novega. Pomemben podatek je, da je brezposelnost v naši občini pod republiškimi povprečjem. Tudi Slovenija je v štirinajstih letih svoje samostojnosti dosegla zelo velike uspehe. Zlasti na mednarodnem področju so nam uspeli povezave, ki že prinašajo rezultate.

Zbranim je spregovoril tudi predsednik krajevne skupnosti Skorno Florjan Valter Pirtovšek. Poudaril je, da se moramo, ko praznujemo Dan državnosti, ozreti tudi v polpreteklo zgodovino, saj bi lahko rekli, da so nam pol svobode priborili že borci proti nacistični okupaciji, pol svobode pa borci proti jugoslovanski prevladi v letu 1991.

Obiskovalcem sta spregovorila še predstavnika Združenja veteranov za Slovenijo in Združenja borcev in udeležencev NOB, ki sta poudarila pomen svobode za razvoj vsakega naroda.

Med govori je potekal zanimiv kulturni program. Naj omenimo predvsem moški kvartet Mavrica iz Skornega in ženski sestav iz Gaberk, delegacija pa je k spomeniku padlim borcem odnesla venec.

Po končanem uradnem delu je sledila pogostitev ter zabava in tradicionalno kresovanje, Skorljani pa že razmišljajo, kako bodo proslavo pripravili naslednje leto.

Marija Lebar

Praznovanje ob lipi

Dan državnosti in hkrati dan krajevne skupnosti so v Ravnah praznovali ob Jazbečevi lipi, ki so jo simbolično zasadili pred 14. leti, ko se je rodila država Slovenija.

Praznovanje so v Ravnah oplemenitili s podelitvijo priznanj in plaket za najrazličnejše dosežke krajanov v minulih letih. Lepa gesta, ki je vključevala priznanje za skrben odnos do kulturnega objekta v Ravnah, ki sta ga prejela Mara in Ivan Obšteter, kakor tudi plakete za krvodajalce, ki so zaokrožili več let krvodajalstva. 25 krat so med krvodajalci zapisa-

ni Franc Sovič, Martin Sovič, Vinko Tajnik in Anton Hrastnik, 40 krat Mirko Pergovnik in 50 krat Rudi Olup. Člane KUD Ravne, ki je bilo skupaj s krajevno skupnostjo organizator svečanosti pa so presenetili člani KO ZB Ravne, ki so jim podelili priznanje, katerega je za društvo prevzel predsednik Peter Obšteter.

Par besed je ob tej priložnosti povedal župan občine Šoštanj Milan Kopusar, govorniku pa se je pridružila še predsednica KS Ravne Erna Obšteter. Dogodek so družabno zaključili skupaj s tamkajšnjimi mladinci.

Lipa pa je veselo zelenela.

Milojka Komprej

Vojne za Slovenijo se premalo spominjamo

V spomin na dogodke izpred 14. let, ko je pilot Jože Kalan s tehnikom Bogom Šuštarjem na Golteh predal helikopter jugoslovanske vojske takratnim enotam TO Slovenije, je letos na ta dan iz letališča v Lajšah poletel helikopter Cougar, transportni helikopter 15. HEB slovenske vojske.

Foto: Milojka Komprej

Udeleženci poleta so se na Golteh ustavili ob spominski plošči, ki so jo leta 2001, ob desetletnici dogodka svečano odkrili, na pobudo OOOZVVS Velenje in generalštaba Slovenske vojske. Ob plošči, na kateri je dogodek tudi opisan, so prejeli spominske značke vsi tisti, ki so sodelovali pri prevzemu helikopterja od JLA, do TO Slovenije ter prikrievanju informacij o njem, kakor tudi dejanskem skrivanju do odhoda JLA z ozemlja Slovenije. Naj jih naštejemo še enkrat: pilot Kalan tehnik Šušter, družina Juvan, družina Rezoničnik, Franc Kačičnik, Viktor Povsod - Fika, Vincenc Vipavc, Jožef Kukovičič, Janko Obšteter, Bojan Zaljubershek, Vito Čanč, Slavko Korenič, Marjan Hudej, Jože Prisljan (pokojni), Marjan Finkšt, Marko Zidarn, Franc Vovk, Nadan Gusič, Dušan Žerjav. Ob tej priložnosti so jim na Golteh kulturni program pripravili otroci, ki preko MZPM in tabornikov Pustega gradu letujejo v »Sončnem mestu.«

Dušan Ajtnik predsednik OOOZVVS Velenje je ob tej priliki poudaril zasluge posameznikov ob tem dogodku, kakor tudi zasluge tistih, ki ne bodo nikoli

imenovani, pa so v tistem času bili pripravljene narediti vse za ohranitev Slovenije. Sodelovanje OOOZVVS Velenje z HEB je priča, kako pomembno je povezovanje tudi v mirnem času, saj je 28. junij ravno na pobudo Velenjskih veteranov v borbi za Slovenijo, tudi dan helikopterske brigade.

Milojka Komprej

Iz Šoštanja v Celje za otroško veselje

V torek se je v prostorih pediatričnega oddelka bolnišnice Celje mudil župan občine Šoštanj Milan Kopusar.

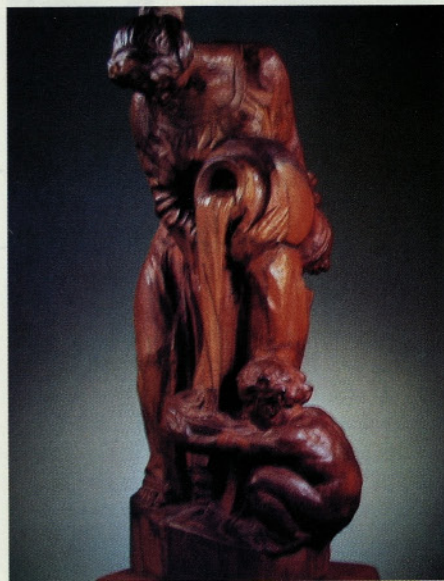
Foto: M. K.

Njegov obisk je pogojevala akcija zbiranja knjig, ki je tekla že v aprilu. Bolnišničnemu oddelku Vrtca Anice Černejeve v Celju so otroci občine Šoštanj podarili 243 knjig, ki jih je župan ob obisku tudi svečano predal. Otroci vrtca, vzgojiteljice in ostalo osebje, so ob tej priložnosti pripravili prisrčen program, na katerem je med drugim spregovorila ravnateljica vrtca Ana Potočnik. Ob tej priložnosti je gospod Kopusar poudaril skrb za predšolske otroke, ki so tudi iz naše občine začasno iz tega ali onega razloga hospitalizirani bolnišnici in jim bodo knjige krajšale čas. Občino Šoštanj je k zbiranju knjig za ta oddelek vodila misel, da je letos 200. obletnica rojstva največjega pravljicarja Hansa Christiana Andersena, predšolski otroci, ki so hospitalizirani v celjski bolnišnici, pa gotovo radi prislulneje pravljicam.

V aprilu je v okviru dneva knjige tekla akcija zbiranja in izmenjave knjig, ki jo je že drugič zapored organizirala občina Šoštanj skupaj z vzgojno varstvenimi in izobraževalnimi ustanovami v občini in zvezo prijateljev mladine iz Velenja.

Predpriprave so bile vseobsegajoče, na dan 23. aprila pa je tekla ulična knjigarna, kjer so si otroci na knjižnem bazarju izmenjali knjige, hkrati pa jih zbirali, z namenom, da jih podarijo bolnišničnemu oddelku vrtca Anice Černejeve. V pestrem dopoldanskem vrvežu je bilo na stojnicah kaj videti. Obe šoštanjski šoli sta podarili skoraj 300 knjig, poleg otrok in učiteljev ter vzgojiteljev, so se vabilu prijazno odzvali tudi občani Šoštanja in Mestne občine, ki so prispevali tudi knjige za odrasle.

Milojka Komprej

Prenova Trga svobode Šoštanj

Kar nekaj časa je že minilo od javne razgrnitve osnutka projekta prenove Trga svobode v Šoštanju, tako na občinski ravni, kakor tudi na krajevni. Občani smo imeli priložnost, da podamo svoje pripombe in mnenja za ta prostor pred občinsko stavbo. Obe projektantki Saša Piano in Saša Dolenc Gojevič sta tako dobili zeleno luč za zaključek tega projekta. V tej prenovi so predvidena parkirišča in razsvetljava, ki bo izvedena talno okrog zelenih oaz in dveh fontan kot funkcionalna in estetska dopolnitev. Prav tu pri fontanah se je potrebno ustaviti in pogledati v arhiv preteklosti. Spominjam se, da mi je nekoč, žal že pokojni likovni učitelj gospod Viktor Kojc, pripovedoval zgodbo o nastanku kipa - plastike Nimfe, ki je snovno povezana z motivom fontane, to je Stoječa ženska postava, ki vliva iz amfore vodo v skledo, katero pridržuje deček, delo kiparja Ivana Napotnika. Gospod Viktor Kojc je bil zelo čustveno navezan na to impozantno stvaritev z večno željo o vrnitvi v domači kraj Šoštanj. Leta 1931 so šoštanjske žene zbirale sredstva po gospodinjstvih za naročilo tega kipa pri kiparju. S tem so se želele zahvaliti takratnemu županu gospodu Francu Mayerju, ki je županoval od leta 1928 do 1938, ko je zgradil vodovod z Belih vod do rezervoarja na Goricah in naprej v mesto. Leta 1932 je kipar Ivan Napotnik iz češpljevega lesa izklesal to umetnino, ki ima prav posebno zgodovinsko simboliko in spoštljivo vrednoto za mesto Šoštanj. Zato bi bilo prav, da bi eno od dveh predvidenih fontan pri prenovi trga posvetili prav temu dogodku, ko je v mesto prvič pritekla voda, darilo narave in človeških rok. Po pripovedovanju gospoda Viktorja Kojca se ta plastika Nimfe nahaja nekje v zasebni zbirki v Velenju. Menim, da je sedaj prišel pravi trenutek, da bi navezali stike s sedanjim lastnikom in nekako poskušali s primernim dialogom pripeljati to zadevo nazaj v mesto Šoštanj. Tako bi lahko to kopijo odlični ter jo postavili na trg, da bi nam bila več kot v ponos in lepa popotnica naslednjim rodovom.

Rajko Zaleznik, Šoštanj

Z vrha je širok razgled

Govor poslanca Draga Korena ob praznovanju dneva državnosti na Uršlji gori, 25.6.2005

Dan državnosti je danes. Zbrali smo se, da počastimo 14. rojstni dan naše države. To je priložnost, da se spomnimo na njen nastanek in razmislimo o njeni prihodnosti. 25. junija 1991 je takratna slovenska skupščina uresničila plebiscitarno odločitev za samostojno državo. Sprejela je ustavni zakon za izvedbo temeljne ustavne listine o samostojnosti in neodvisnosti Slovenije in deklaracijo o neodvisnosti. Nova, grb in zastava sta bila določena že dan prej. Stem se je formalno začela suverenost republike.

Samostojnost smo pridobili s preudarnim delovanjem takratne vlade pod vodstvom Lojzeta Peterleta, v zapletenih okoliščinah. Odločenost za vojaško obrambo in tankočutna diplomacija sta skupaj prinesli pravi rezultat. Razpadlo državo smo lahko zapustili brez prehudih pretresov in svet nas je priznal. Plebiscit, desednevna vojna, Brionski sporazumi, pogajanja in nato umik federalne vojske so bili temelji naše takratne zgodovinske odločitve.

14 let! Prav je, da obnovimo in ponovno začetimo veselje, enotnost in zanos, ki so nas takrat navdajali.

14 let je starost, ko človek ni več otrok, pa tudi odrasel še ni. Želi se mi, da je tudi naša država, predvsem pa državljani, ki jo sestavljamo, nekje v puberteti.

To je zelo pomembno obdobje. Če želimo, da bo odrasel človek svobodna, samostojna in odgovorna osebnost, je najbolj pomembno, da v tem obdobju izoblikuje dobro samopodobo in zgradi močno samozavest.

Spoznati mora svoje korenine, svoje zmožnosti in zgraditi svoj ponos!

Mi smo lahko ponosni!

Spomnimo se vseh pokončnih Slovencev, ki so gradili našo zgodovino, našo kulturo in znanost. Iz slovenskih družin so znanstveniki, ki so svetu dali logaritemske tablice, Resljevi vijak, Štefanov zakon, učbenik za raziskovalce vesolja. Zagotovo vsi poznate književnike, ki so s svojim kulturnim delovanjem Slovenijo postavili ob bok mnogim številnejšim narodom Evrope. Spomnimo pa se lahko tudi vseh pridnih in skromnih mater in očetov, ki so rojevali in vzgajali rodove in črpali moč iz vere v človeka in Boga. Vztrajnost, delavnost, poštenost in vera je tudi v današnjih ljudeh. To bolj poudarimo in ne dovolimo, da mnogo večjo pozornost izsilijo tisti, ki se »znajdejo«, ki brez dela bogatijo, ki tako ali drugače izstopajo iz družbenih norm.

Z nastankom naše nove države se je pričel tudi nov, svobodni tržni sistem, ki je poleg večje učinkovitosti prinesel tudi večje socialne razlike. Te razlike so neizogibne, nikakor pa ne smejo biti prevelike. V slovensko ustavo smo zapisali, da je naša država socialna. Invalidi, bolni, starejši in otroci morajo biti ves čas deležni naše posebne pozornosti. Njihov položaj skušamo urediti z našo zakonodajo, ki jo moramo ves čas preverjati v življenju, da bi zares dosegli svoj namen. A zakoni ne urejajo vsega. Še kako pomembni so medčloveški odnosi.

Pomagajmo naši »pubertetnici«, da se ne razvije v sebičnega, ampak v odprtega človeka, ki čuti z vsakim.

Mladostnik je in mora biti upornik. Ne sprejema nekritično nasvetov starejših, pa če so še tako dobronamerni. Kar izpuščaje dobi, ko začnemo govoriti o »dobrih starih časih«. Kako zelo so temu podobni mnogi naši državljani, ki bi najraje kar izbrisali našo zgodovino ali pa vsaj del zgodovine, drugo svetovno vojno in dogodke po njej.

Prav je, da se dogodki kritično preverijo in jasno pove resnica.

Če se bomo starši s svojimi mladostniki stalno pripravili in dokazovali vsak svoj prav, bo med nami stalno napeto stanje in nikoli ne bomo prišli skupaj. Sprava je možna, ko si prisluhujemo, ko res poslušamo obe strani in jih spoštujemo, si odpustimo in ne skušamo drug drugega spreminjati. Dejstva pa ostanejo dejstva in tam ni kaj razpravljati.

Naš predsednik republike, dr. Janez Drnovšek je 11. junija na Teharjah o dejstvih med drugim povedal: (citiram) »Njihova usoda je bila žalostna. Grozovita.

Tisoče domobrancev, ki so se prebili čez mejo, so zaveznički vrnili novi revolucionarni oblasti v Jugoslavijo. Kaj bo z njimi?

Odločitev je očitno sprejel takratni najvišji partijski in državni vrh. Brez ugotavljanja krivde, brez sodnih procesov so bili tajno, ponoči, pobiti in zakopani po številnih grobiščih po Sloveniji. Preko 13 tisoč naj bi jih bilo. In to po koncu vojne.

Poboj ni imel nobenega vojaškega smisla več. Slovenija je že bila osvobodjena. Samo maščevanje torej. In likvidiranje razrednega sovražnika.

Zločin je bil tako hud, da so ga takratne oblasti skrivale pred domačo in tujo javnostjo. Desetletja smo proslavljali samo svetle zmage nad okupatorji in domačimi izdajalci, temne strani revolucionarne zmage pa so bile zamolčane. Velika večina Slovencev o tem ni vedela nič. Dolgo časa je le slutila človeško tragedijo.« (konec citata)

Kako nesrečni so otroci staršev, ki so med seboj skregani. Ne morejo živeti sproščeno in ustvarjalno.

Dogajanja v drugi svetovni vojni in po njej ne smemo nikoli pozabiti. Obžalujemo in spoštujemo vsako izgubljeno življenje.

A življenje začnimo živeti na novo. Čas je prišel tudi za odpušcanje in spravo.

Foto: Ahtiv

Drage državljanke in dragi državljani! To smo vsi in bodimo ponosni državljani Slovenije. Imejmo radi to našo mladenko.

Kot se mladostnik, ki ga imajo starši radi, ki je ponosen in se dobro počuti doma, ne bo izgubil v klapah in različnih odvisnostih, se tudi naša država ne bo izgubila v Evropi in Svetu. Nasprotno, če se bomo najprej spoštovali sami, bomo tudi od drugih deležni spoštovanja. V polnosti se bomo lahko razvijali v družbi prijateljev. Skupaj z drugimi narodi si bomo prizadevali za trajen mir, gospodarsko uspešnost, socialno blaginjo in zdravo okolje.

Ne tarnajmo, ni nam hudo in ne godi se nam krivica. Svobodni smo in sami se lahko odločamo. Po več kot tisoč letih obstoja slovenskega naroda smo mi tista srečna generacija, ki ji je uspelo pridobiti lastno, čisto svojo, neodvisno državo. Bodimo ponosni in veseli!

Toda svoboda je predvsem odgovornost! Da se tega prav zavemo in naučimo, je potreben čas.

Ampak danes je čas. Z veseljem sprejmimo svobodo in učimo se odgovornosti!

Predvsem pa danes ponosno praznujemo!

Nova Slovenija

V začetku junija je v sejni sobi Občine Šoštanj potekal volilni občni zbor, ki so se ga udeležili tudi poslanci Mojca Kucler Dolinar, Anton Kokalj, Drago Koren in glavna tajnica Maruša M. Novak.

Predsednik občinskega odbora Šoštanj in poslanec Drago Koren je podal poročilo o delu v preteklem letu, v katerem je še posebej izpostavil volitve v evropski parlament in državni zbor. Spomnil se je na obilico dela, ki so ga od občinskega odbora zahtevale volitve. Izrazil je veselje nad tem, da vložen napor ni bil zaman, saj je zavzeto delo celotnega občinskega odbora obrodilo svoj sad z izvolitvijo poslanca. V nadaljevanju je predstavil delo poslanske skupine Nove Slovenije v parlamentu. Poslansko skupino Nove Slovenije sestavljajo sami novi poslanci razen vodje poslanske skupine Alojza Soka, ki je bil poslanec že v prejšnjem mandatu. Dela so se lotili resno in zavzeto. S svojim delom želijo doprinesiti svoj prispevek k temu, da bi se stvari dogovorjene v koalicijski pogodbi uresničevale v dobrobit vseh državljanov Slovenije. V poslanski skupini Nove Slovenije se še posebej zavzemajo za to, da se sprejme družini naklonjena zakonodaja. Ob koncu svojega nastopa je Drago Koren začrtil smer delovanja Občinskega odbora Nove Slovenije Šoštanj v prihodnjem obdobju. Poudaril je potrebo po dobri pripravi tako na jesenski kongres stranke, kot na naslednje lokalne volitve. Poslanka Mojca Kucler Dolinar in poslanec Anton Kokalj sta spregovorila o delu odborov, ki jih vodita v državnem zboru.

Foto: M. K.

Glavna tajnica Maruša M. Novak je na kratko poročala o vsebinah in sklepih iz zadnje seje izvršilnega odbora, strankinih aktivnostih v zvezi s pripravami na kongres in na lokalne volitve, ki bodo v naslednjem letu.

Letošnji občni zbor Nove Slovenije-kršćanske ljudske stranke je bil volilni. Člani občinskega odbora Nove Slovenije Šoštanj so soglasno izvolili nov občinski odbor. Za predsednika občinskega odbora Nove Slovenije Šoštanj pa so izvolili dosedanjega predsednika poslanca Draga Korena.

Intervju z Milanom Kopusarjem v.d. ravnatelja Osnovne šole Šoštanj

Prvega septembra vsi v novo šolo

Pogovarjal se je Peter Rezman

Morda bi uvodoma malo spomnila na zgodovino projekta, ki ga danes imenujemo »nova šola«.

OŠ Biba Roecka po letu 1995 ni dobila dovoljenja za nadaljevanje dela v dotrajanem objektu. Padla je odločitev za izgradnjo nove šole, ob precejšnjih polemikah, ali ena, ali dve.

Kako danes gledate na odločitev za tako veliko spremembo v kontekstu razvoja osnove šole v Šoštanju?

Naj spomnim, da sta obe šoli stari preko 100 let. Trideset let v objektu ni bilo nobenih vlaganj. Nobena šola ni izpolnjevala pogojev za devetletno šolanje. Strokovno mnenje Zavoda za raziskavo materialov iz Ljubljane je bilo, da adaptacija ni primerna in bi bilo bolje iti v novo gradnjo.

Zdaj je to zgodovina. Če bi bila v preteklosti na svetu sprejeta drugačna odločitev, da se gre na primer samo v nadomestno šolo za OŠ Biba Roecka, bi danes res imeli eno novo šolo Biba Roecka, še vedno pa bi imel tudi staro šolo Karla Destovnika Kajuha. Če bi se to zgodilo, sem prepričan, da bi danes govorili o drugorazrednih otrocih, tistih, ki bi hodili na KDK. Tako bodo imeli zdaj vsi enake pogoje in je bila takrat tista odločitev sicer težka. Toda če gledamo za naprej, za razvoj šolstva, samih pogojev dela in tako naprej, je potrebno reči, da je bila odločitev, v bistvu še prejšnjega župana in takratne koalicije, pravilna.

Potem se je začelo z iskanjem primerne lokacije...

Moram reči, da smo vložili dosti naporov in iskali še kakšno drugačno varianto, saj od začetka šole KDK nismo mislili podreti, saj bi se dalo v njej urediti še kakšne drugačne programe. Vendar nismo uspeli zagotoviti druge lokacije, saj je Šoštanj kar precej utesenjen. Če bi lahko danes kaj spremenil, se mi zdi, da bi bila veličina šole najboljše poudarjena na »Novakovem travniku«, ki je bil nekaj časa v igri. Sedaj je šola res nekako ujeta med cesto in železnico, vendar bo kljub vsemu dovolj prostora, saj smo pridobili tudi kompleks Vegrada. V končni fazi pa lahko rečemo, da je ta prostor dobil neko novo kvaliteto, kakorkoli gledamo na to odločitev. Dobro je tudi poskrbljeno za varnost, ograje okoli šole in uvoz za vozila.

Šola stoji, stara Kajuhovala se ruši telovadnica raste. Kako lovite roke in kako je z uporabnim dovoljenjem za novo šolo. Se bo pouk pričel normalno?

Mi smo prvi tehnični pregled že imeli in je bilo zelo malo napak, tako da s samo šolo ne bo težav. Kolikor imamo povratnih informacij z Upravne enote, bo pač treba pomanjkljivosti odpraviti, kar se šole tiče, med tem pa je za telovadnico rok izgradnje 1. september in od izvajalcev pričakujemo, da bodo roki realizirani. Zaenkrat podatki z gradbišča kažejo, da bodo, kar pa seveda pomeni, da za telovadnico 1. 9. ne bo moglo biti že uporabnega dovoljenja. Se bomo pa potrudili, da bi bilo čim prej pridobljeno. Do pridobitve dovoljenja za uporabo telovadnice pa bomo jeseni lahko koristili tudi zunanje objekte, vključno z bazenom, če bo vreme naklonjeno.

Otroci, vsaj na Kajuhovali šoli se v veliki meri veselijo novih prostorov in konec ropata, učitelji so malo bolj zaskrbljeni. Bodo imeli vsi iz sedanjih dveh šol dovolj dela na eni novi?

Moram reči, da že od leta 2000 dalje na šolah nismo zaposlovali za nedoločen čas nikogar, zaposlenimi pa je bila dana resna obljuba, da bodo vsi, ki izpolnjujejo pogoje dobili službe v novi šoli. Vse projekcije zaenkrat kažejo da bo tako, saj je pristojno ministrstvo priznalo vse oddelke, tako da ne bo praktično nobenega večjega združevanja. Več oddelkov pomeni več delovnih mest in zgleđa, da bo treba razpisati še kakšno novo delovno mesto, sicer najbrž za določen čas. V bistvu vsak dan pričakujemo pisno potrditev ministrstva, naslednji teden pa bomo to še enkrat pregledali skupaj z ravnateljema sedanjih šol. Seveda je pa potrebno reči, da sta bili obe šoli precej bogato sofinancirani s strani lokalne skupnosti, torej občine, predvsem v segmentu kuhinje in še nekatera druga področja, a kot sem rekel; po planu bomo, tudi s pomočjo ukrepov pokojninske politike in pokritjem iz ekonomskega dela, rešili vse sedaj zaposlene, vključno s kuharicami, snažilkami, itd.

Na otvoritvi razstave dosežkov učencev obeh šol v galeriji je bila očitna zadrega, saj nobeden od ravnateljev, niti vi kot v.d. ravnatelja nove šole, ni spregovoril nič, čeprav bi zaradi vloženega truda otrokom nekdo moral izkazati spoštovanje tudi z besedo ne zgolj s prisotnostjo. Kakšni so odnosi med pristojnimi na upravi,

Foto: K. R.

ki vodi investicijo in reformo šole v Šoštanj ter ravnateljema. Obema ravnateljstvo jeseni zanesljivo ne bo ostalo?

Seveda je stanje sedaj takšno, da ukinjanje obeh šol pač nekoliko vpliva na razporeditev šolnikov. No, posledica teh razmer je bila, da sem prevzel naloge v.d. ravnatelja nove šole kar sam. Drugače pa mislim, da je sodelovanje med upravo, in vodstvi obeh šol kar korektno. Mogoče nekateri preveč poudarjajo zgodovino šol in nostalgijo, predvsem v zvezi z odločitvijo za eno šolo, o kateri sva govorila v začetku. Popolnoma normalno je, da se človek naveže tudi na prostore v katerih deluje in je srečen, vendar takšna čustva vodijo v samopomilovanje. Ob tako lepem novem objektu pa je to zagotovo pretirano. Zdaj so nova dejstva, kot je dejstvo tudi, da so pogoji za delo v novi šoli neprimerno boljši in prepričan sem, da bo čas zelo hitro zabilisal te rane.

Poleg tega je te obdobje nasičeno z razno raznimi ključki osnovnih šol, ter slavljami, valetami, ki se jih tudi sam udeležujem. Vsi smo malo utrujeni in izpraznjeni, zato je treba razumeti, da smo otvoritev razstave v celoti prepustili organizatorju. Poudarjam pa, da je

bilo celo leto na šoli KDK pouk izredno moten, saj so vladale izredne razmere in je zato čutili malo večjo zagnjenost ravno na tej šoli, medtem, ko na OŠ Biba Roeka zaradi katere se v bistvu nova šola gradi, te stiske zaradi gradnje nove šole seveda niso čutili, razen tega, da so iz šole KDK hodili telovaditi v telovadnico OŠ BR.

V času imenovanja v.d. ravnatelja vam je bilo večkrat očitano, da želite zaposliti svojega bivšega parlamentarnega kolega Kavtičnika? Po nasprotovanju, predvsem šolnikov bi se najpremisli in sami prevzeli naloge vršilca dolžnosti ravnatelja. Kako bo potekalo imenovanje ravnatelja nove šole?

Kot ustanovitelji nove šole smo bili dolžni imenovati vršilca dolžnosti ravnatelja osnovne šole v ustanavljanju. Iskali smo različne variante. Kavtičnik je bil eden od možnih v.d., ki je imel izkušnje z vodenjem šole in bi si delo upal prevzeti. Zaradi strahu, nasprotovanj in pritiskov tako na upravo, kot name, sem se odločil, da pristanem na kandidaturu. Žal se niso pojavili drugi, ki bi tudi lahko opravljali to delo. Glede samega opravljanja v.d. ravnatelja, naj poudarim, da ga opravljam brezplačno in bomo sredstva, ki so bila sicer planirana za to, namerili v prid otrokom.

Novi zavod bo pričel delovati s 1. septembrom letos, potem, ko bosta 31. 8. 2005 ukinjeni OŠ Biba Roeka in OŠ Karla Destovnika Kajuha. Takrat bi naj stekli vsi postopki. Najprej je treba imenovati novi svet zavoda, za katerega vemo, da je sestavljen iz predstavnikov zaposlenih, staršev in predstavnikov lokalne skupnosti. Zato bo treba čim prej sklicati roditeljske sestanke, da se pride do predstavnikov staršev. Kar se tiče predstavnikov občine, se lahko le-ti imenujejo na svetu občine že prej, predstavniki zaposlenih pa se lahko tudi hitro določijo, tako da se čim prej konstituirajo svet zavoda in že na prvem sestanku bo obravnaval razpis za ravnatelja nove šole.

Vendar bo nekdo moral operativno voditi šolo. Nihče si najbrž ne predstavlja, da bi vi, kot župan opravljali aktivno vlogo v.d. ravnatelja.

Seveda. Jaz sem že predhodno odločil, da bosta oba sedanja ravnatelja s 1. 9. postala pomočnika po odloku in da bosta ona dva prevzela zadeve, kot teče to tudi sedaj. Naj na tem mestu dodam, da sem preko opravljanja naloge vršilca dolžnosti ravnatelja spoznal določene zadeve, ki so bile prej nam ustanoviteljem malo skrite.

Ekonomske narave?

Seveda, saj v pedagoško delo se nisem vključeval. Delo v.d. ravnatelja pomeni vodenje vseh postopkov ustanavljanja in priprave na začetek dela, kar je predvsem ekonomske in organizacijske narave. Tega dela ni malo.

Bo prišlo do kakšnih prihrankov sredstev?

Ja, v tej smeri bomo gotovo izvedli nekaj ukrepov. Pri tem je pa treba opozoriti, da bodo stroški vzdrževanje nove šole malo drugačni kot so bili do zdaj. Tako da težko rečemo, da bo kaj prihrankov, bo pa potrebno na šoli razmišljati malo bolj ekonomsko.

Po novem letu se je predvsem na svetu občine

odprla razprava o domnevnih nepravilnosti pri menjavi zemljišč med Vrčkovnikom in občino. Zadevo je pregledalo tudi računsko sodišče in odkrilo nekaj manjših nepravilnosti, očitkov, da razpihujemo zadevo, pa smo bili deležni tudi mi, ker smo objavili zapisnik seje, kjer se je zadeva obravnavala. Kako je s tem?

V tem kontekstu lahko rečem samo, da je izpostavljeno menjavo zemljišča pregledal Nadzorni odbor Občine Šoštanj, zadevo je pregledala revizija in pregledalo jo je Računsko sodišče RS in vsi so ugotovili, da nepravilnosti ni bilo. Ne vem, komu naj verjamemo, če vsem naštetim institucijam ne!? Je pa res, da je sistem takšen, da lahko vsakdo reče, da nekaj ni bilo prav in če to reče kdo od svetnikov občine, dobi takšna pavšalna trditve večjo težo.

Naj poudarim, da so bila med pogajanjmi pri menjavi zemljišča narejeni z obeh strani veliki kompromisi.

Tik pred sprejemom odloka o ustanovitvi OŠ Šoštanj je bilo izrečenih veliko misli tudi o imenu nove šole. Mnogim se sedanje ime zdi prazno, predvsem ob vrsti idej, ki so se ob tem porajale. Da je bila zamujena še en priložnost za poudarjanje pozitivnih dejstev iz zgodovine mesta in občine, dodajajo.

Tako kot župan ali kot v.d. ravnatelja menim, da samo ime ne more imeti posebne vsebine, poudarjam pa, da je bilo izbrano zelo demokratično. Najprej so anketo izpolnjevali učenci obeh šol z velikim sodelovanjem staršev doma, potem pa smo anketni list za izjavljanje odnosa do imena poslali na vsa gospodinjstva. Vsaj polovica ljudi je z utemeljitvami potrdila ime in menim, da je bil ta izbor narejen korektno. Drugače pa, v kolikor bi bil interes za spremembo imena kdaj kasneje, je postopek spremembe zelo enostaven.

Menda se bodo pred novo šolo postavili doprnskih kipi nekaterih znamenitih šoštanjčanov?

Da. Na plato oziroma park pred šolo pride postavljenih sedem doprnskih kipov, obeh Vošnjakov, Hribernika, Kajuha, Roeka, Napotnika in Mussija. Vsi ti naj bi tam našli svoje mesto. Zraven pa se načrtuje tja prestaviti tudi kip matere, ki reže otrokom kruh, ki sedaj stoji pred OŠ Biba Roeka.

Bolj materialni očitek ob izgradnji šole pa je bil, da zaradi gradnje zapostavljate druge investicije, mnogim se je zdelo to neopravičeno, saj naj bi novo šolo postavil rušitelj stare, to je velenjski premogovnik, kot nosilec izkopavanj premoga, ki je z vložkom 800-tih milijonov to odgovornost v bistvu priznal. Če k temu prištevamo še sredstva nadomestila za sežig kostne moke, za katerega je minister Podobnik v parlamentu poslancu Kontiču odgovoril, da so bila koristno porabljena za novo šolo, so nekateri ugotovili, da občina v bistvu ni »lastnih sredstev« vložila v gradnjo praktično nič...

To ni res. Iz celotne finančne konstrukcije se vidi, da to ni res. Že res, da smo v tem obdobju na vlogu odgovar-

jali, da se gradi šola, vendar nismo niti ene upravičene prošnje zavrnili, ki je tudi sicer ne bi. Res, da so bili izdatki zaradi tega v bolj skromni obliki. Pritisk na proračun je samo letos malo večji, lani pa so se zadeve odvijale normalno.

Poleg tega je potrebno poudariti, da od odprtih investicij v teku ni samo izgradnja nove šole in telovadnice, saj se bo začela graditi naslednja faza čistilne naprave. To je velik projekt, pri katerem sodeluje Občina Šoštanj. Začela se bo gradnja vodovoda v Velunjo, dela se vodovod Ravne ki se bo priključil na komunalno vodo, in tako dalje.

Okrog samega financiranja šole pa lahko povemo, da je bilo za izgradnjo namenjenih 800 milijonov od Premogovnika, 310 milijonov je dala država, vse drugo pa je breme občinskega proračuna. Izvajalec Vegrad je postavil ceno 1.369 milijonov, kot najugodnejši ponudnik. To govorim samo za šolo. Pri tem je treba vedeti, da smo prej pridobili še zemljišče, nabavlja se oprema šole, izdelava projektov in nadzor gradnje, spremljava otrok čez cesto in skrb za varnost, stroški najema telovadnice in tako dalje, tako da je vložek »lastnih sredstev« občine, kot ste se izrazili, najmanj 200 milijonov tolarjev. Vse to brez telovadnice.

Kako je s telovadnico? Vlada opozarja oziroma celo ukinja t.i. finančni lizing, spomočjo katerega menda gradite telovadnico?

Država seveda ureja zadeve za naprej, za nazaj ne more. Mi imamo pogodbe podpisane, čeprav je treba povedati, da je država ukinila lizing samo za srednje šole. No lahko pa vidimo, da bo država dovolila povečanje zadolževanja občin, saj glede na skromna sredstva za lokalno samoupravo, mora če ukine en vir, omogočiti drugega.

Poleg tega ni logično, da bi morali tako veliko investicijo, ki je res dolgotrajna, poplačati v dveh, treh letih.

Morda ne sodi čisto k šolski temi, pa vendar: kako je z vrtcem. Beležili so zelo nizek vpis. Kaj to pomeni za občinski proračun in kaj za finančno breme mladih družin. Nekaterimi menijo, da je vpis nizek zaradi visokih cen?

Naj uvodoma poudarim, da 75% cene plačuje občina. Gene so primerljive s podobnimi okolji, kot je naše.

Poleg tega nas je ravnateljica vrtca obvestila, da vpis niti ni tako skromen, izkušnje pa kažejo, da se po začetku šolskega leta število otrok v vrtcu tako večja, da je komaj prostor za vse. Oni imajo postavljene normative, vendar stanje sploh ni kritično, čeprav je prvi trenutek res zagledalo tako.

Jeseni zaključujete veliko delo, čez poletje bo najbrž še veliko drobnih opravil ... boste lahko šli na dopust?

Na dopust bom vsekakor šel, vendar sem navajen, da sem vedno dosegljiv in so prekinitive sestavni del mojih dopustov. Naj rečem ob koncu, da največje aktivnosti za normalen pričetek šolskega leta v jeseni, potekajo sedaj. Tako da dopust sigurno bo.

Ko spregovori ravnateljica ...

Dragi bralci Lista!

Šolsko leto 2004/2005 se počasi izteka in prav je, da ob njegovem zaključku pogledamo na prehojeno pot ter obeležimo tisto, kar je vredno zapisati v našem mesečniku List.

ravnateljica Zdenka Klanfer, prof.

Zagotovo je bilo iztekajoče šolsko leto pestro, polno zanimivih, prijetnih in včasih tudi neprijetnih dogodkov. Človeška sreča je pač stkana iz mnogih drobnih, nepozabnih trenutkov, pa tudi iz tistih manj srečnih, saj je nepredvidljiva. Nikoli ne veste, kje jo boste v življenju srečali, na kateri življenjski postaji, na kateri življenjski poti. Poti pa so različne in vsakdo si najde svojo, tisto z največ ljubezni, sreče in uspehov. Upam, da vas je večina ponosnih na prehojeno pot in ste ob zaključku šolskega leta zadovoljni z doseženimi rezultati, tisti pa, ki se ne veselite najbolj, boste imeli v bodoče še dovolj priložnosti in jih boste lahko izkoristili v svoj prid. Zagotovo pa smo tako jaz kot tudi moji sodelavci ponosni na vašo vztrajnost, pridnost in prizadevnost, ki ste jih pokazali na številnih področjih; na vse pohvale, nagrade in priznanja, ki ste jih prispevali učenci - v šoli in za našo šolo. Upam si trditi, da so kvalitetno delo, dobri medsebojni odnosi in lepi dosežki učencev, vse do državnega nivoja, zaščitni znak naše šole in so vidno prispevali k njeni promociji. Vsi si lahko le želimo, da bo tako tudi naprej.

Nehote mi misli uhajajo tudi v preteklost, ko sem leta 1985 prišla na to šolo in sem tu začela svojo poklicno pot. Spominjam se predvsem dela z otroki, ki mi je bilo vedno v veliko zadovoljstvo, saj ni lepšega v našem poklicu, kot opazovati in sodoživljati zaneseno navdušenje mladih, hrepenenje po večkrat nedosegljivem, njihove ideale. V mladih je skritega toliko lepega, dragocenega; toliko ljubezni, iskrenosti, prijateljstva so pripravljeno dati, če jih le hočemo sprejeti, če jih imamo radi in jih skušamo razumeti. Lahko rečem, da so moji spomini, vezani na moje delo na OŠ Bibe Rôcka, prijetni in nepozabni. Zgodilo se je ogromno stvari, vendar v mojem spominu ni dogodka, na katerega bi pomislila z grenkobo. Bili pa

so prijetni odnosi v kolektivu, polno otroških dogodivščin, ki te spravijo v dobro voljo in se ti za zmeraj vtisnejo v spomin.

Kaj reči o prihodnosti?

Med obema šolama v Šoštanju je vladala zdrava konkurenca, ki nas je vse silila h kvalitetnemu delu in višjim ciljem. V novo šolsko leto pa stopamo združeni in prepričana sem, da bomo znali in zmogli zbrati vso pozitivno energijo, ki nam bo pomagala zagotavljati kvalitetno in strokovno osnovnošolsko izobraževanje v Šoštanju še vnaprej.

Ne morem mimo misli naših osmošolcev, ki so zapisali takole: »Veliko časa bo minilo, veliko novih dogodkov se bo zgodilo, a osnovne šole Bibe Rôcka ne bomo pozabili. Spomini bodo ostali, drugo bo odšlo.« Tako kot so odšli osmošolci, se sedaj počasi poslavlja tudi naša stara, dotrajana, vendar prepričana sem, da dobra osnovna šola Bibe Rôcka. Toda za besedo zbogom vedno stoji nov začetek. Naj bo ta začetek za vse nas čim lepši.

Razmišljanja ravnatelja

»Na zunaj skromna šola, ki pa te, ko prestopiš njen prag, očara in prepriča, da se boš vanjo vrnil. Na njenih hodnikih, med množico likovnih izdelkov, začneš doživljati in vrednotiti svet drugače.« (dr. Tonka Tacol, Likovni svet otrok 2005, OŠ KDK Šoštanj)

Na šoli, ki je danes ni več, sem preživel 36 let svoje-ga življenja: 4 leta kot osnovnošolec, 24 let kot učitelj in 8 let kot ravnatelj. Nič čudnega torej ni, da sem se nanjo čustveno navezal in sedaj »jočem« za njo. Šola je bila majhna, domača, okolju prijazna, uspešna, poznana v širšem slovenskem prostoru in tudi izven meja. Delovni kolektiv je bil vedno znan po uspešnosti in medsebojni povezanosti. Na vsakem koraku so lahko starši ali pa drugi obiskovalci čutili, da ima šola »dušo«. Kot ravnatelj sem se trudil, da sem nadaljeval z dobrimi deli predhodnikov in spreminjal ali dopolnjeval tisto, kar se mi je zdelo, da je bilo pomankljivo. Vedno sem se držal zakonov, bil korekten do sodelavcev in poskušal vsak nesporazum rešiti na najmanj boleč način. S svojim delom sem bil trn v peti nekaterim občanom, saj sem bil deležen kar nekaj anonimnih pisem in prijav in inšpektorat. Vse obtožbe so bile vedno uradno ovržene, grenak priokus pa je ostal: v osmih letih sem imel toliko inšpekcije kot noben ravnatelj pred mano. Anonimneži seveda niso dosegli svojega namena, saj je inšpekcija vedno znova dokazovala, da smo delali dobro.

Pred slabima dvema letoma je občina začela z izgradnjo nove šole. Moje mnenje je še vedno, da bi

morala nova šolska stavba stati nekje drugje, da je bila odločitev za sedanjo lokacijo prenačljiva in da bi morali upoštevati mnenje stroke. Sama gradnja nove šole se je začela z odkupom travnika ob šolski zemlji, z rušenjem lesno-industrijskega objekta (december 2003), z rušenjem šolskih vrtov in igrišč (januar 2004), z rušenjem telovadnice (13. 2. 2004), z rušenjem parkirišča in zelenic pred šolo in končno z rušenjem same šole (13. 6. 2005). Glede na velike stroške naštetih aktivnosti, bi bila vsaka druga lokacija cenejša in varnejša. Nova šola je zgrajena na prostoru, kjer je stala Kajuhova šola in je tako ostala vpeta v trikotnik prometnih poti: železnice, glavne ceste in glavne ceste za Topolšico. Na tem prostoru smo do

sedaj varnostno obvladovali okoli 500 učencev, v bodoče pa jih bo 800, prometni režim pa ostaja enak. Velika pridobitev sicer bo avtobusno postajališče pri šoli, ostaja pa železniška proga in železniški prehod ter intervencijska cesta za Topolšico. Tudi šolske poti so zelo nevarne, ker marsikje ni pločnikov.

Gradnja nove šole je zelo moteče vplivala na vzgojno-izobraževalno delo na OŠ Karla Destovnika Kajuha. Iz dneva v dan je bilo okoli nas več gradbenih strojev, ki so s svojim hrupom motili in privabljali učence. Naš šolski prostor je postajal vse manjši, dovozne in dohodne poti vse ožje. Ob zabijanju pilotov se je tresla celotna zgradba in stekla so žvenketala. Kljub vsem težavam smo uspešno končali to šolsko leto, še več, dosegali smo še boljše rezultate kot pretekla leta. Zaradi datuma rušitve šole smo morali teden dni pouka organizirati ob sobotah. Zadnji teden pa smo se preselili na podružnico v Topolšici, kjer smo realizirali šolske aktivnosti po predhodnem načrtu. Maksimalno smo poskrbeli za varnost, za prevoze in prijetno vzdušje. Večina staršev je bila zadovoljna z organizacijo zadnjega tedna pouka, seveda so se pa našli tudi taki, ki jim prevoz iz Šoštanja ni bil po godu.

Zahvaljujem se vsem, ki so nam pomagali, da smo te zadnje dneve in mesece »normalno« preživeli: učenkam in učencem, učiteljem in drugim zaposlenim na šoli, strpnim staršem, Združenju šoferjev Velenje, Občini Šoštanj, policiji, Gasilskemu društvu Topolšica, vsem avtobusnim prevoznikom, Bolnišnici Topolšica, Krajevni skupnosti Topolšica, Turističnemu društvu Topolšica. Za preseljevanje šolske opreme na obe podružnici pa se posebej zahvaljujem delavcem TEŠ, delavcem Vegrada, članom kolektiva, nekaterim prostovoljcem, Žagarstvu Mešič, skratka vsem, ki ste nam stali ob strani.

Ravnatelj, Darko Menih, prof.

Zadnja generacija učencev

Osnovna šola Biba Röck Šoštanj

1. a, razredničarka Anita Plamberger

V našem razredu smo sami Einsteini in Zweisteini.

Ubogo miško smo zamenjali s podgano,
trup v truplo spremenili,
po naših glav'cah pa roji,
da mamica takrat krvavi,
ko ji mehur popusti.

Vse skupaj dober je dokaz,
koliko učenja še čaka nas.

2. a, razredničarka Mojca Šabec

Smo 2. a, ki vse zna,
 pridno se učimo,
 saj učiteljico imamo fino.

Radi se imamo,
 ker v šoli se lepo imamo.
 Med poukom se ne igramo,
 ampak zelo pogosto "čvekamo".

Vedno se smehljamo
 in na telovadbo komaj čakamo.
 Športnega dneva se veselimo,
 ker se takrat nič ne učimo.

2. c, razredničarka Helena Urh

Naša šola mi je zelo všeč, moji sošolci so pri-
 jazni.
 V mojem razredu je 15 učencev, 9 fantkov in
 6 deklet.
 V razredu so zelo pridni in razigrani učenci.
 Rad imam šolo, učence in učiteljico.
 Skrbimo za naš razred, imamo ga radi.
 V njem je velik grad.
 Skupaj se veselimo drobnih uspehov.
 Radi sodelujemo pri pouku.
 V tem šolskem letu smo se veliko naučili.
 Mi se učimo; računamo in pišemo povedi pri
 slovenščini.
 Radi gremo v telovadnico.
 V razredu se imamo lepo.
 Bližajo se počitnice in pogrešala bom so-
 šolce.
 Učenci 2. c se poslavljamo od tebe, šola.
 Pogrešala te bom.

2. d, razredničarka Lilijana Ograjenšek

V 2. d hodimo, vsi prav dobro beremo in do sto računamo.

3. a, razredničarka Milena Toplak

Smo veseli tretješolci,
po podstrešju skačemo,
vedno kaj ušpičimo.

Ko učiteljica v razred pride,
vsak v svojo klop uide.
Spet smo pridni,
delavni, aktivni – prav solidni.

Radi bi veliko znali
in čim več si petk nabrali.

3. b, razredničarka Zlatka Hudej

Po stopničkih navzgor
pa po stopničkih navzdol,
tam 3. b živi,
ki zmeraj skup' drži.

Mi smo učenci 4. a razreda
in pri nas nihče grdo se ne gleda.

4. a, razredničarka Petra Teržan

Zelo veseli smo, ko pouka nimamo.
Pri športni vsi se zabavamo,
pri matematiki pa dolgčas preganjamo.
Fantje radi se pretepajo,
punce pa hitro ukrepajo.
Naš Vid včasih rad puncam nagaja
in jih pri tem tudi malo osvaja.
Primožu atletika leži
in vedno nas vse po vrsti prehiti.
Jan je košarkaš,
a za zabijanje mu manjka le še las.
Tjaša domov same petke nosi
in mi vsi smo nanjo zelo ponosni.
Peter malico hitro poje,
da lahko potem v telovadnico gre.
Ajda in Barbara sta dobri prijateljci
in hkrati odlični tabornici.
Majo fantje osvajajo
in se za njo pogajajo.
Aljaž, Sebastjan in Semir prijatelji dobri so,
ki si radi pomagajo.
Jure dobro šah igra
in pri tem vse »potepta«
Admir dober hišnik je,
učiteljci veliko pomagali je.
Seba in Žiga prijatelja sta
in dobre spise pišeta.
Obe Anji in Tanja na polici sedijo
in fante s pogledi lovijo.
Almira in Petra nikoli narazen ne gresta
in malico vedno do konca pojedeta.

Naša učiteljica »fajna« je
in za nas vedno potrudi se.
To smo 4. a, sedaj nas vsak pozna

4. b, razredničarka Darinka Kurnik

Učenci 4. b smo mladi, šport in družabne igre imamo radi, šole vsi se veselimo, na zahtevna vprašanja zmeraj prav odgovorimo.

Iz četrtega razreda se moramo posloviti in si v petem spet nekaj novega znanja pridobiti.

Ostali pa bomo majhen razred velikih otrok, ki mu gre zmeraj vse od rok, še dosti se bomo skušali naučiti, kar je malenkost za nas, ki smo pravi favoriti.

PODRUŽNIČNA OSNOVNA ŠOLA RAVNE
razrednika Daniela in Rudi Olup

Kaj o sebi bi dejali, res številčno mi smo mali, a v malih "flaškah" tak je strup, ki v drugih vzbuja le obup.

Smo srečni, veseli otroci z vasi, našim dosežkom para pač ni!

5. a, razredničarka Mija Žagar

Mi smo 5. a,
vsak nas rad ima.
Naše 'čice zlate so,
ker nam ocene "šenkajo".

T'k "fajn" smo mi živeli,
prav n'č nismo trpeli.
Ha, ha, ha, to smo mi, 5. a!

5. b, razredničarka Tatjana Petek

Smo učenci 5. b in smo prima.
Za nas se vedno najde kakšna rima.
Punce smo mične in zelo različne,
fantje pa razposajeni in še zeleni.

Znamo se pripraviti in lasati,
znamo peti, igrati in plesati.
Včasih se nam celo posveti,
da je treba tudi znanje imeti.

Zdaj smo na koncu,
zato septembra na naših vratih ne bo več
petke,
ker bomo že sedmi razred devetletke.

7. a, razredničarka Metka Berk

Mi smo pa en prav "fletkan" razred enaindvajsetih srčkov in še bolj prisrčne razredničarke. Ker smo poznani kot "pridkan" razred, je razumljivo, da nas imajo vsi radi.

Med nami je precej uspešnih športnikov in športnic, dobrih likovnikov ter nadarjenih glasbenikov. Zato se ni čuditi, če pogosto kakšno "zagodemo".

7. b, razredničarka Marica Rožič

V 7. b lepo je biti, saj vsi komaj čakamo na zvonec, ki oznanja, da je pouka konec.

So trenutki, ko se imamo lepo, pa tudi takšni, ko se prerekamo.

Razred naš je prava zmeda, fantič vsak za punco gleda. Med poukom pisma bela so k dekletom priletela, vse jih berejo brez sramu, saj na njih piše I love you.

To ponavlja se vsak dan, razred naš je res bolan.

Veseli, razigrani in nagajivi 7. b – naj se širom sveta to ve!

Mi smo 8. c,
ki je pameten in vse ve.
Pri nas imamo živalski vrt:
medved, jazbec, bolha, volk in krt.
Vedno radi poskrbimo,
da vse okoli nas do solz nasmejimo.

Naše plemo sestavljajo ljudje,
ki jim znanje pomembno je –
Eva in Taja, ki rada nagaja,
Jožica in Maja, v njihju znanje se poraja,
Ksenija, Erna in Tina pa so družčina res fina.

Imamo Denisa in Miha,
kakšen se tudi šoli rad izmika,
se najdeta še Kristjan in Blaž
ter pokažeta svoj pravi jaz.
Ko pa David pihne v svoj rog,
veliko prostora je vse naokrog.

Če nam pri predmetih kaj zaškripa,
takrat hitro najdemo rešitev,
le Vanjo pokličesh in dobiš utemeljitev.

Kadar imata Žiga in Urban posebno srečen dan,
takrat je vsakdo nasmejan,
a ko Sašo in Damjan začneta svoj prepir,
se v razredu razlega nemir.

Če so skupaj Ines, Tina in Martina,
je zagotovo, da bo "žurka" fina,
če se priključita še Klemen in Rok,
takrat je veselo vse naokrog.

Imamo pa tudi svojega poglavarja –
učiteljico, ki rada se z nami pogovarja,
nasvete zlate nam deli,
da ne skrenemo s prave poti.
To naš je 8. c in zanj naj vsak zdaj ve!

8. C, razredničarka Jožica Razbornik – Kukovičič

8. d, razredničarka Danica Sovič

Včasih res se zdimo malce nori,
a v resnici nismo kakšni štori,
prav prijetni smo ljudje,
ki jim za mnenja drugih je vseeno,
da le delujemo kot eno.

Včasih se stepemo,
včasih razočemo,
večkrat ne vemo,
kaj od življenja sploh hočemo.

Vsi smo za enega, eden za vse,
kdor nas razdvaja, mu ne uspe.

Če se že ločimo,
komaj dočakamo,
da se spet snidemo.

Za prijatelja smo pripravljeni lagati,
vendar tega ne smemo pokazati,
da pa radi se imamo,
to odkrito vam priznamo.

Razredničarka nas strpno vodi in usmerja,
brani nas tudi, ko cel svet nas "zmerja".

Če še komu zdaj ni jasno,
naj povemo mu z'lo glasno –
celi svet naj ve, kdo je 8. d!

8. a, razredničarka Sonja Bric

Konec je obdobja, ki smo ga s sošolci preživeli na šoli Bibe Rōcka, v zgradbi, ki za čudno barvo fasade čuva naša otroška leta. Preveč je spominov, takšnih in drugačnih, da si ne bi odpuščali in se imeli radi. Sijaj, ki se je pojavil v naših očeh, ko smo vstopili v šolo kot prvošolčki, je sicer že nekoliko zbledel, a se bo vrnil ... Ne verjamate? Bo se. In mi to že vemo. Z vstopom v srednje šole, ko bomo spet na nekem dokaj neznanem začetku, saj za besedo zbogom vedno stoji nek nov začetek. Je tisto, kar odloča, mogoče znanje, sreča ali zgolj igra usode?

8. b, razredničarka Vida Rehar

Osem let pisanja in branja, računanja in raziskovanja, smeha in veselja, športa in igranja, odraščanja in druženja, uspehov in neuspehov, prijateljstva in zaljubljenosti, skrbnih staršev in prijaznih učiteljev, torej osem let spominov. Čeprav še nismo slavni, smo pa vsekakor – ta glavni!

Zadnja generacija učencev

Osnovna šola Karla Destovnika Kajuha Šoštanj

1. a

Kaj pravijo učenci:

KULTURA je, da:

Se lepo obnašamo. (Jan) Smo pridni. (Eva) Lepo jemo. (Blaž) Se do atija in mamice obnašamo lepo. (Marko) Govorimo lepe besede. (Timi K.) Smo v šoli pridni. (Miha) Za seboj pospravljamo igrače. (Maša) Se s prijatelji ne pričkam. (Kaja) Se imamo v razredu radi. (Lovro) Pri kosilu ne rigamo. (Timi V.) Smo na kulturnih prireditvah tiho. (Anja L.) V gledališču lepo sedimo. (Ema).

1. b

Na šoli ne smemo ...

Ne smemo nobenega tepst. (...) Ne smeš grdih besed govorit. (Jan) Da na predstavi ne škripaš s stoli in motiš drugih. (Blaž) Ne smemo goljufat pri igri. (...) Ne smemo lagat. (...) Ne smemo krast. (Nik)

2. a

Moja prijateljica

Moji prijateljci je ime Mateja. Je zelo prijazna. Včasih mi tudi pomaga, če sem v stiski. Zunan se igrava odbojko ali se igrava s psičkom Čarlijem. Če je deževen dan, se igrava pošto ali igrava računalnik. Včasih se tudi skregava. Pozimi, ko je bil še sneg, sva izdelovali snežake, igluje ali pa se kepali. Zdaj, ko je pomlad, nabirava cvetlice. Včasih tudi pri mateji ali pri meni gledava Našo malo kliniko.

(Eva Hudales)

Modra

Vse je modro, vse je modro
 kakor morje in nebo.
 Cel dan, celo noč
 pada, pada moder sneg.
 Modro grozdje, modra riba,
 jopa in oblaki vsi, veter jih
 lovi po zraku in se modro
 jim smeji.
 Moder policijski avto dol
 po cesti pridrvi, na križišču
 se ustavi in pesem se
 v modro barvo spremeni.

(Petra Orozel)

Podružnična šola v Zavodnjah, 2. d – 3. d
 razrednika Daniela in Ruđi Olup

Naša šola

Hodim v šolo v domači kraj,
 tu je veselo in pravi raj.
 To je vasica Zavodnje,
 naš učitelj pa najboljši je.
 Šola je še kar velika,
 otrok nas je pa mala pika.
 V treh razredih nas je samo pet,
 zato nam učitelj pomaga katero zapet.
 Sem edina med dekleti
 in fantje me hočejo »pod komando imeti«.
 Jaz pa tega ne priznam,
 zato včasih povišan glas imam.
 Gospa Nada nam dobro malico naredi,
 tako nikoli nismo lačni mi.
 Imamo se kar lepo,
 da bi še dolgo bilo tako.

(Katja Knez)

2. e

Škrat Dolgobrad

Nekoč, predavnimi časi, je za devetimi gorami in devetimi vodami v veliki bukvi živelo sedem škrtov. Vsi so imeli zelene škorenjčke, zelene klobučke in kratke brade. Le eden je imel zelo dolgo brado, zato so ga klicali škrat dolgo brad. Vsi so se norčevali iz njega, zato je bil osamljen. Nekega dne pa je bila huda nevihta. Lilo je kot iz škafe. Dež je kar odnašal škrate. Škrat dolgobrad pa se je domislil. Skočil je na bližnjo vejo in svojo dolgo brado spustil drugim škrtom. Škratje so eden za drugim splezali po dolgobradkovi bradi. Vsi so bili rešeni, škrat dolgobrad pa je postal junak. Vsi so hoteli biti njegovi prijatelji in nikoli več ni bil osamljen. Še danes imajo vsi škratje v spomin na dolgobradka dolge brade.

(Hana Babulč)

2. f

Vitez Pepi

Nekoč, za devetimi gorami, je stal grad in v njem sta živela kralj in kraljica. Imela sta viteza Pepija. Pepi je rekel kralju, da bi se rad poročil. Zjutraj se je odpravil iskat nevesto. Na poti je srečal zmaja in ga je pokončal. Zmaj je stražil votlino, v kateri je živela vila, ki je bila hudobna. V votlini je imela začarano kraljično v miš. Pepi je vstopil v votlino in stopil na miš. Miš je zacvillila in se spremenila v lepo deklico. Pepi jo je prijel za roko in odpešjal domov. Poročila sta se in srečno živela do konca svojih dni.

(Jernej Ledinek)

3. a

JURE POPRAVLJA URE

Le kaj dela sosedov Jure?
Popravlja očkove tri ure.

Eno je premočno navil,
drugi je špico razbil,
budilki je kazalca zvil,
vse tikatake je umil.

Zdaj Jure svojo uro bo dobil,
očka mu bo ušesa navil!

(Gašper Rednak)

3. b

Stara šola

Stara šola se bo kmalu zrušila. Ostali bodo le spomini, ki bodo počasi zbledeli.

OŠ KDK pravim stara zato, ker obstaja že sto let. Vanjo je hodilo že veliko otrok, med njimi tudi naši starši in stari starši. Včasih so bili učitelji bolj strogi, kot so danes, a so se učenci kljub temu veliko naučili. Dobili so dobre in slabe ocene. Včasih so se sošolci med seboj stegli ali sprli. Tudi nesreče so se zgodile. Šola KDK je slišala veliko otroških glasov. Vse grde besede je preslišala, lepe pa si zapomnila.

Stara šola bo čez nekaj mesecev predala odgovornost novi stavbi, ki se bo morala navaditi na lepe in grde besede, na prepire, pretepe in nesreče.

Upam, da bo nova šola odgovorno opravljala svoje delo, da se bomo v njej dobro počutili učenci, učitelji in ostali zaposleni.

(Klara Videmšek)

4. a

Pustovanje

Maska se že po glavi praska,
pripravlja se na karneval.
Na karnevalu polno krofov
in debelih okroglih grofov.

Čarovnica in rožica,
lepotica in zver
zabavajo se,
plešejo cel večer.

Kurenti prišli so že,
otročkom ponagajali,
sami pa celo noč rajali.

(Deja Kodrun, Maša Silovšek)

4. b

Šala

Dva krofa sta šla na sprehod. Mimo je prišla
pustna šema in hudobno brcnila enega od
niju. Krof je omedlel in odpeljali so ga v bol-
nišnico. Ko se je zbudil iz kome, je vprašal
zdravnika: »Gospod zdravnik, kaj je z me-
noj?« »Eh, ne bo hudega, imate manjši pre-
tres marmelade!«

(Miha Lampret)

DMKALOČA SE ŠOLA

1. C, Podružnična šola v Topolšici

2. C, 3. C, Podružnična šola v Topolšici

Jaz sem oblak. Plavam po nebu in gledam otroke, kako se lovijo in skrivajo. Kadar mi je vroče, se malo polulam.

(Lana Pergovnik)

4. C, Podružnična šola v Topolšici

IZMIKAJOČA SE ŠOLA

Septembra so otroci navdušeno prišli pred šolo, a se je zgodilo nekaj nenavadnega. Ko so z učitelji hoteli vstopiti in se razgledati po stavbi, se je nova šola vedla zelo grdo. Izmičkala se jim je in bežala pred njimi ter imela zaklenjena vrata. Učitelji in učenci so na žalost morali oditi domov, saj nove šole niso mogli prepričati, da bi jih spustila noter.

Nekega dne pa je pred šolo prišla vila. Izvedela je namreč, kaj se dogaja. Dolgo je razmišljala, kaj bi storila, saj ni znala čarati. Odločila se je, da bo šolo poskusila prepričati s prijaznim pogovorom. Uspelo ji je, saj je vedela, da lepa beseda vedno zaleže.

Šola je na ves glas zakričala: »Pridite, učenci in učitelji, vesela vas bom!« To je ponavljala, dokler ni učenec, ki je stanoval blizu šole, prišel pogledat, kaj se dogaja. Ko se je prepričal, da je res, kar je slišal, je odšel po cesti in zavil k vsaki hiši, v kateri je živel kakšen sošolec, in vsakemu povedal, da ga kliče šola. Nato pa so mu še sošolci pomagali pri obveščanju.

Ko so se vsi zbrali pred šolo, so izvedeli, da je nova šola čarobna. Govorila je in tudi šale je znala lepo pripovedovati. Zabavali so se tudi, da jim je šola daljšala odmore, tako da je pokvarila zvonec ali pa je prestavila kazalce na uri. Učenci so bili tako navdušeni nad šolo, da so ji vračali prijaznost. Niso se pripravili in pretepali ter vedno so se vsi pridno učili. Pogosto so prostore tudi počistili in v razrede prinašali cvetje.

Tako je bila vsem učencem ta šola najboljša.

(Katja Drev)

5. a, Razredničarka: Sabina Žnidar, prof.

Wi smo 5. a,
le kdo nas ne pozna?
Po hodniku divjamo
in sapo lovimo.
Med odmori norimo,
med poukom se »učimo«.
Včasih smo poredni, radovedni
in zato nič manj pomembni.

Smo 5. a, ki vse zna.
Naši fantje so razgrajči, me jih lovimo,
oni pa nam težijo.
Učiteljica vse uredi in potem smo vsi pravi prijatelji!

5. b, Razredničarka: Danica Verdev

ANITA se rada uči, zato se včasih tudi za-smeji. INGRID si kaj sladkega zaželi, zato vsak dan pred avtomatom stoji. PETRA je majhna, vesela in vedno bo fante rada imela. ALDINA zagreta za fanti teka. BARBARA že kot mala se rada je smejala. TARA je vese-la, ko z računalnikom dela. MARKO se rad uči, pri športni pa le sedi. IRENA kriminalka se rada po razredu kotalka. ROK J. je nor na jagodni sok. GAŠPER je strašen modelar in sploh ne gleda na denar. KLEMEN K. lenari, ker vsak dan za televizijo sitnari. KARMEN je neposlušna in zelo skopušna. ROK K., lo-koviški Rok, bi rad postal arheolog. JURE je odličnjak, a vendar ni junak. KLEMEN L. rad »zafrkava« in »zabušava«. MOJCA M. M. V. se preriva in izziva. ANJA kar naprej v postelji sanja. URŠKA velikanka se po hribih sanki. UROŠ s čolnom se pelja, zraven pa »frajto-narco« igra. FRANCI s kmetije za loke šibe vije. IZTOK ima modre oči, zato si sladoled tako zelo želi. SENADA z zvončkom zvoni takrat, ko njen dragi domov hiti. TJAŠA je prijazna in nagajiva, a vselej zanimiva. LUKA je fant, ki nima rad rokometi, ker tam žoga samo mimo njega leta.

Mi smo 7. a, le kdo nas ne pozna?

7. a, Razredničarka: Nuša Gorjanc, prof.

V našem razredu je fantov kar 11, dekleta pretehtajo, vendar jih me vedno »uštimo«. Včasih razredničarko Nušo ob živce spravi-mo, pa vendar drugič pridni smo zelo. Fantje se delijo na dve skupinici: motocikliste pa »športiste«. Motocikliste sestavljajo: Jerneja, ki se s kitaro ukvarjata in včasih TV gledata; harmonikar Matej kdaj kaj zaigra in konje zelo rad ima; tukaj je še Jani, ki roko-met igra, strelja tudi z zračno puško (trudi se zadet); ljubitelj živali in navdušen motorist je tud' naš Grega; pa še Dejan, ki 'ma štiriko-lesnika, v koči pa še rotvajlerja. Veliki »športisti« 7. a: Rok in Ali rime rada pi-šeta pa tudi z računalnikom si nista tuja; po-doben je še Mitja, ki zelo rad TV ima, še rajši pa se s športom ukvarja; pa še odličnjaka Teo in Miloš, ki nogomet rada igrata in tudi na odbojko se zelo spoznata. Dekleta pa delijo se v igralke, »naravoljubke« in športnice. Igralke odlične so Vesna, Urška in Vesna, sveče zbirajo in knjige berejo. Katka in San-dra v naravo radi hodita in se s kolesoma vozita. Športnice pa so: atletinja Petra, ki »se rola« in s kolesom dela vetra; Maja flavto odlično igra, Dragana pa s »frendicami« okrog »vandra«; Nina rada s svojim psom se spre-haja in kot Petra »se rola«. Naša »t'šica« je največja »faca«, saj za vsa-kega živca ma velik' razumevanja in obvla-dati nas zna.

7. b, Razredničarka: Anka Voh, prof.

Smo razred desetih deklet in dvanajstih fantov. Navadno »držimo skupaj«, znamo pa tudi »komu obrniti hrbet«. To smo dokazali prav letos, ko smo se pokazali v luči, ki je oddajala le malo svetlobe. A ker vse slabo enkrat mine, je tudi za nami obdobje solz, tožarjenja in zamer. Skozi vse leto smo doživljali vzpone in padce, pohvale in vzgojne ukrepe, zaljubljenosti pa tudi razočarane poglede. Čeprav smo si zelo različni, smo soglasno oboževali kisló zelje pri malici, preizkuse znanja, geografijo, gnečo na avtobusih, mrzlo telovadnico, »dišečo« učilnico gospodinjstva ter avtomat z vodo brez lončkov. Težko smo se sprijaznili s športnimi dnevi in prijaznimi učitelji, s »hamburgerji« in picami, s krajšimi urami ob sobotah in z odbojko. »Ja, ja«, prav ste prebrali! Eh, mi smo se pa samo »hecali« ...

7. C, Razrednik: Toni Miklavc

»Klapa« 7. c najboljši smo, se ve, slovi po tem, da meče »listeke«. Žan skrbi, da se »čica« razjezi, Mihovih »petk« pa se še »tovariš« veseli. Ko se Rebeka razjezi, še Barbara odide na en, dva, tri. Amel in Polona, to sta pravi »faci«, bolj malo pa pri »slovki« poznata deklamacij. Grega rad po »luft« leti, še rajši pa besni. Ema, Nastja in Lora, to res kombinacija je nora. David včasih kar pri pouku spi in v »budnih« sanjah ribice lovi. Simon kdaj se razjezi, a le da čas mu bolj beži. Dani rad se nasmeji in z njim se tudi mi, najraje govori o temi Moji traktorji. Andraž v šoli je b(e). p(e). in nam ter njemu vse le smeje se. Rok večkrat Toniju pomaga pa tudi on kdaj njemu kaj razlaga. Sandi v razredu najmočnejši je, pa vendar v prsih bije nežno mu srce. Vendi včasih kar pri uri k'terega od nas »natuli«. Tako se nas karati ne sme, ker »klapa« 7. c najboljši smo, se ve.

8. d, Razredničarka: Marjana Menih

8. d je »zakon«, kdo tega ne ve? Smo pridni, poredni, pač posebni.

Plankelj, naš učenjak, ve vse, kar vpraša ga vsak. Dejan večkrat zboli, zato se učiteljica jezi.

Nejc se rad zabava in kemijo obvlada. Vrabič dekleta osvaja, včasih tudi kateri ponagaja. Anže se bo po očetu zgledoval in mizar bo postal. Če je Anclin slabe volje, je »zatežen«, v družbi petošolk pa vedno bolj zaželen. Golavšek harmoniko igra in se z motorjem po klancu »afna«. Gašper odbojko trenira in žoge »zabija«.

Blaž izpit za motor ne diši, zato pa doma na »netu« znori. Sanel, Ado in Darko trenirajo nogomet, tuj jim ni niti rokomet.

Mešič rad se smeji in se mu nikamor ne mudi. Nastja bo Tina Maze postala, vendar bo vedno, kar je, ostala.

Nataša pridna »punca«, včasih ji mal' »zaganca«. Nina, »best frendica« njena, pa rada fante objema.

Katja zmeraj tiho je in ji vsako domačo nalogo napisati uspe. Urška po ljubljansko zavija, pri odbojki pa žoge v strop »nabija«.

Mirela je na videz mirno deklet, če jo razjeziš, te rada »vžge«. Alma Mirelo posluša, pri geografiji pa zmeraj kaj »zafuša«.

Sedaj naj se predstaviva še midve, sva Lea, ki se vedno smeji, in Anja, ki pogosto zardi.

Nas ne poznate? Smo 8. e pa 21 nas je.

Naša predsednica Petra je »faca«, z vsemi se družijo, nam s prijateljstvom, nasveti in pametjo služi. V našem razredu sta Saša dva: prvi rad pri odbojki prstke ogreva, drugi pa pri tehničnem delu prav nič ne okleva. Mojca je naš denarni inšpektor, njene oči so kakor reflektor. Vita nekoč bo slavna balerina, okrog jo bo vozila njena limuzina. Miha je pravi športni navijač, dokler mu kdo ne pomeri hlač. Nina »se nikomur ne pusti«, kdor ji ugovarja, se sreča z njenimi pestmi. Ko Rok svoj motor »prižge«, marsikateremu dekletu v srcu kri zavre. Špela za fante se podi, kdor ji uide, ga precej ulovi. Matic je hudournik razreda, za vsako stvar ima komentar, seveda. Nika rada priskoči na pomoč, tedaj njen jezik je tekoč. Ko pa nastopi spraševanje, začnejo moraste se sanje. Lile je »faca«, o njem se govori, naš razred večkrat nasmeji. Peti se rada s tekom ukvarja, v šolski klopi se uspešno zagovarja. Roki je šolo že zdavnaj obesil na klin, odločil se je, da ne bo več žrtev učiteljskih min. Mateja cerkev ne zanima več, njegove računalniške igrice mu pomenijo preveč. Nastja je pridna in učena, vse dokler ni od sestrine »tečnobe« prepotena. Matic B. je pravi kavalir, a v njegovih glavi večkrat je nemir. Darjan je navadno nasmejan, ko nastopi slaba ocena, se postavi v bran. Suzana doma je iz Pariza, a včasih v Franciji nastane revolucionarna kriza. Mitja izredno rad govori, dokler pri poku ne zaspi. Katja je novi pesniški up, rime kar same letijo na kup.

Mi smo edini, unikatni, tam nekje na sredini. Drugo leto bomo glavni, po celi šoli slavni!

8. e, Razredničarka: Jožica Andrejč

8. f, Razrednik: Mitja Pranjč, prof.

Osmi razred devetletke smo in F se imenujemo. Nas je 17 in »ta boljša polovica«, to je naš razrednik.

Ah, naš razred je pač tak, da vsak ga mora imeti rad. V prvi vrsti so naši fantje, ki so pravi »zajebantje«. Potem pa pridemo dekleta, ki med fanti smo ujeta.

Vedno vsega smo mi krivi, ker še vedno smo igrivi.

Ocene naše na srednjem so nivoju, a drugo leto »ziher« boljše bodo. »Pobi« bolj se bodo trudili, ko puberteto bodo izgubili.

Dekleta pa smo bolj zagreta na začetku šolskega leta. Ko pa konec bliža se, vse nam brezvezno je.

8. a, Razredničarka: Slavica Krebs

ZADNJI,
A ORIGINALNI!

8. b, Razredničarka: Vlasta Črešnik, prof.

ZADNJA GENERACIJA
»OSEMLETKARJEV«!

8. C, Razredničarka: Anica Pudgar

ZADNJA GENERACIJA
»KAJUHOVCEV«!

ČESTITAMO učencem in učiteljem OŠ Bibe Röcka

Učenci ob pomoči prizadevnih učiteljev mentorjev zajemamo znanje z veliko žlico in se s šolskih, regijskih in državnih tekmovanj že vrsto let vračamo z odmevnimi rezultati.

Na tekmovanju iz znanja MATERINŠČINE smo se leto posvečali besedilu avtorja Mateta Dolenca Ozvezdije Jadran. Sedem učencev je prejelo bronasta Cankarjeva priznanja, Eva Bolha pa je uspela svoje znanje posrebriti.

Tekmovanja iz znanja TUJEGA JEZIKA – ANGLEŠČINE se je udeležilo okoli 20 učencev, pet jih je prejelo bronasta priznanja, trije pa so nadaljevali tekmovanje na državni ravni.

Svoje bogato znanje naši učenci vsakoletno dokazujejo tudi na naravoslovnem področju, kjer so si tudi tokrat nabrali kar nekaj priznanj.

Na najtežje MATEMATIČNE izzive so se pripravljali že nižješolci na tekmovanju Zlati kenguru, da pa so tudi višješolci odlični matematiki, so dokazali s 30 bronastimi ter petimi srebrnimi priznanji, ki so jih prejeli Katka Koren, Matej Tomažin, Jana Obšteter, Dario Šiljeg in Janez Rednak.

Na šolskem tekmovanju iz znanja FIZIKE v mesecu marcu je 8 učencev osvojilo bronasto Stefanovo priznanje, Jana Obšteter ter David Jan pa sta tekmovanje nadaljevala na najvišji ravni in prejela srebrni in zlati priznanji.

Vsako leto nas po že ustaljeni praksi najprej doleti tekmovanje iz LOGIKE. Letos je na šolskem nivoju pomerilo moči in postavilo na preizkušnjo svoje logično mišljenje precej učencev od 5. do 8. razreda. Jana Obšteter in Janez Rednak sta se uvrstila na državni nivo in prejela srebrni priznanji.

Izjemno uspešni smo že vrsto let na tekmovanjih iz znanja KEMIJE. Mentorica zna kljub zahtevni snovi vedno pritegniti precejšnje število mladih kemikov in jih popeljati do odličnih rezultatov. Na šolskem tekmovanju so sedmo- in osmošolci prejeli 8 bronastih Preglovih priznanj, z zlatima priznanjema sta se okitila Jana Obšteter in Dario Šiljeg.

Zelo uspešno se udeležujemo tudi tekmovanj iz znanja ZGODOVINE in GEOGRAFIJE.

Tema letošnjega zgodovinskega tekmovanja, ki se ga je na šolskem nivoju udeležilo mnogo učencev sedmega in osmega razreda, je bila Slovenci v vrtincu zgodovine 1914-1939. Z bronastimi priznanji so ga zaključili štirje učenci, na državni ravni sta tekmovala Urška Videmšek ter Dario Šiljeg in prejela srebrni priznanji.

Na zemljepisnem področju tekmujejo učenci v trojicah. Letos so šolo na regijskem tekmovanju v Gornjem Gradu uspešno zastopali osmošolci ter prejeli priznanje.

Pa to še zdaleč ni vse. Naši učenci poleg rednega šolskega dela sproščajo svojo mladostno energijo tudi na

številnih drugih področjih – so navdušeni "veselošolci", pridni bralci domače in tuje literature, predani "UNICEF-ovci", privrženci kulturnih, glasbenih, športnih in raziskovalnih dejavnosti, zavzeti planinci in taborniki, novinarji, pisci in dopisniki, torej umetniki vseh vrst.

Na prvi in drugi stopnji VESELE ŠOLE Pila in Pila plus ter Cici veseli šoli so učenci že tradicionalno nastopili odlično in si priborili kar nekaj priznanj, najmlajši pa so prav vsi prejeli Cici pohvalo za sodelovanje. Med "veselošolci" so prejeli srebrna priznanja Lea Krt, Nejc Galof, Maja Pirnat in Dario Šiljeg, medtem ko je postala tretješolka Helena Plešnik državna prvakinja in osvojila zlato priznanje.

Knjižničarka je tudi v tem šolskem letu pritegnila k branju večino naših učencev. Pod njenim mentorstvom in ob pomoči razrednih učiteljic ter učiteljic slovenščine je KAJUHOVO BRALNO ZNAČKO opravilo več kot 93 odstotkov vseh otrok na centralni šoli ter podružnici Ravne, ki so bili za svoj trud nagrajeni s filmsko predstavo "Zaporedje nesrečnih dogodkov". Omenimo tudi, da so naši učenci ob svetovnem dnevu knjige podarili mnogo knjig, ki jih je kasneje občina namenila otrokom v bolnišnici.

Za osemletno zvestobo lepi knjigi in bralni znački je bilo v Velenju v organizaciji Zveze prijateljev mladine Velenje s spominskimi priznanji in predstavo nagrajenih 31 osmošolcev.

Vsakoletno sodelujemo na SLOVENSKEM KNJIŽNEM KVIZU. Letos je bila njegova tema Srečko Kosovel in Primorska, k sodelovanju smo pritegnili kar 194 učencev, mnogi so bili nagrajeni z ogledom filmske predstave, pet jih je prejelo knjižne nagrade.

Dejstvo, da je poznavanje vsaj enega tujega jezika nujna sodobnega življenja, je poznano tudi šolarjem, ki se zavedajo, da bo iskanje zaposlitve na ta način nekoliko lažje. Pridno se učijo tujega jezika in prebirajo tujo literaturo.

K opravljanju angleške bralne značke READING BADGE se je prijavilo več kot 120 učencev, prejeli pa so več kot 30 zlatih priznanj, zato si zaslužijo, da jih poimenujemo: Jure Puc, Tjaša Slemenšek, Maja Grobelnik, Sebastjan Spital, Žiga Školc, Aljaž Amon, Jan Rizman, Anja Jelen, Vid Sovič, Barbara Rezman; Gregor Plamberger, Tim Miklavžina, Silvija Oštir, Veronika Rotnik, Maja Sovič; Dea Zager, Matej Tomažin, Vanja Ristič, Patricija Sušec, Andrej Tajnik; Črt Skornšek, Katja Podvinšek, Matej Srebre, Eva Bolha, Taja Polovšak, Vanja Jazbec, Rok Pisanec, Jana Obšteter, Andrej Ciglar, Tanja Potočnik in Urška Kamenik.

Že deveto leto zapored pa se je bilo na šoli moč učiti osnov DRUGEGA TUJEGA JEZIKA – NEMŠČINE. Bralno značko je opravilo dvanajst osmošolcev devetletke: Eva

Bolha, Vanja Jazbec, Martina Medved, Martina Naveršnik, Taja Polovšak, Klemen Putar, Jožica in Tina Samobor, Urška Kamenik, Maja Pirnat, Marko Potočnik ter Nastja Stropnik Naveršnik.

Na šoli aktivno sodelujemo pri različnih gibanjih in projektih. Tako so naši uspešni MLADI RAZISKOVALCI v okviru gibanja Mladi za razvoj Šaleške doline izdelali osem kakovostnih nalog in jih uspešno predstavili na Šolskem centru Velenje. Dve nalogi sta bili nagrajeni; naloga Mie Zager s tretjim mestom in naloga z naslovom Stara drevesa pripovedujejo – pomembnejše naravne vrednote, ki so jo izdelali Anja Hrastnik, Marko Potočnik ter Špela Sovič, s prvim mestom.

Učenci sedmih in osmih razredov devetletke že od samega začetka sodelujejo pri projektih ERIC-a in Zveze prijateljev mladine Velenje.

V okoljevarstvenem projektu ODPADEK NAJ NE BO SAMO ODPADEK so sedmošolci izdelali pohištvo iz pločevink, učenci osmih razredov pa so se kot vsa leta doslej uspešno vključili v projekt VARUJMO IN OHRANIMO ŠALEŠKO DOLINO. Po kvalitetnem predavanju in terenskem delu, kjer so si pridobili številna nova spoznanja, je bila njihova naloga izdelati plakat o izgledu Šaleške doline v prihodnosti. Plakat 8. d je bil med tremi nagrajenimi.

Na februarškem tekmovanju Mladi in gibanje Rdečega križa so naši predstavniki Dario Šiljeg, Tina Tavčar in Tatjana Lakič zasedli prvo mesto, svoje znanje in poznavanje sladkorne bolezni pa so na državnem nivoju ovrednotili s srebrnim priznanjem Vanja Jazbec, Nastja Stropnik Naveršnik ter Matic Mravljak.

Naše uspešno udejstvovanje je mogoče zaslediti tudi na različnih likovnih, literarnih in drugih nagradnih natečajih. Učenci likovnega krožka skrbijo za urejenost šolskih panojev, likovno opremljajo šolsko glasilo, ob prireditvah so zadolženi za urejanje prostora in pripravo scene, vendar vseeno najdejo dovolj časa, da se pokažejo in izkažejo tudi izven šole.

Vsakoletno sodelujejo na MALI NAPOTNIKOVI KIPARSKI KOLONIJI v Zavodnjah, na LIKOVNEM SVETU OTROK je bilo nagrajenih devet učencev, na natečaju EVROPA V ŠOLI pa je bila Monika Meh nagrajena na nacionalni ravni. Deset učencev je na Velenjskem gradu razstavilo odlične novoletne voščilnice, zanje pa so prejeli nagrade tudi na natečaju v Mariboru. Najvidnejše priznanje si je pridobila Mia Zager.

Na literarnem natečaju Slovenske železnice je bila nagrajena petošolka Katja Podvinšek.

V tekmovanju ABECEDA v oddaji Male sive celice je bil zmagovalc Dario Šiljeg, ki bo za ta podvig nagrajen s 3-tedenskim tečajem angleščine v Veliki Britaniji.

Nikakor ne smemo prezreti dela novinarjev in dopisnikov. Poleg mesečnega objavljanja šolskih zanimivosti v Listu občine Šoštanj ter občasnih objav v lokalnem tedniku Naš čas s svojimi prispevki bogatimo številne literarne natečaje in pripravljamo šolsko glasilo Najstnik. Zelo dejavni smo tudi na kulturnem področju.

Učenci DRAMSKEGA KROŽKA BIBE vneto pripravljajo zaključno prireditev ob junijskem dnevu odprtih vrat. Sodelovanje OTROŠKEGA in MLADINSKEGA PEVSKEGA ZBORA ter INSTRUMENTALNE SKUPINE na številnih prireditvah v šoli in izven nje je prava popestritev dogajanja, uspešni pa so tudi takrat, ko gre zares, recimo na pevskih revijah. V sodelovanju z DRAMSKIM KROŽKOM RAZRED-

NE STOPNJE so pripravili odlično prireditev za starše.

V okviru kulturnih dni smo na šoli organizirali novoletno rajanje z Robijem Goterjem, počastili slovenski kulturni praznik in se z najmlajšimi udeležili tradicionalnega mini pustnega karnevala v Šoštanju.

Učenci OŠ Bibe Röcka dosegajo vidne rezultate pri različnih ŠPORTNIH panogah, v ospredju so seveda košarka, odbojka in atletika, pa rokomet, nogomet ... na šolskih, medobčinskih, regijskih ter državnih tekmovanjih. Omenili bomo le najodmevnejše rezultate, prav vsi tekmovalci pa si za svoje dosežke zaslužijo pohvalo.

V septembru so se naši odbojkarji na mivki uvrstili v polfinale državnega tekmovanja, zelo uspešno smo sodelovali na atletskih tekmovanjih in ekipno med fanti zasedli 4., pri dekletih pa 6. mesto. Postali smo zmagovalci medobčinskega finala v nogometu in zasedli 3. mesto na državni ravni. Košarka in odbojka sta v Šoštanju zelo priljubljeni, zato se z nobenega tekmovanja nismo vrnili brez vidne uvrstitve na prva tri mesta, pa naj gre za moško ali žensko konkurenco.

Športniki šole so postali osmošolci Tomaž Sovič, član slovenske smučarske reprezentance v kategoriji starejših dečkov, Matic Lenart, državni rekorder v skoku v daljino ter Anel Omerović, član kadetske nogometne reprezentance Slovenije, pri dekletih pa sp navidnejše rezultate dosegale Mia Zager, Tina Tavčar in Urška Videmšek.

Med učenci od 1. do 8. razreda je mnogo navdušenih TABORNIKOV. Na šoli deluje več vodov pod okriljem Rodu Pusti grad Šoštanj, ki si skozi leto pridobivajo taborniška znanja in veščine, se družijo na srečanjih, zimovanjih, čajankah, taborjenju, raznih akcijah ... Na taborniških mnogobojnih je potrebno pokazati precej znanja ter spretnosti in ravno v tem so naši taborniki med najboljšimi v Sloveniji. Letos je na državnem tekmovanju šola zastopala devet ekip. Najvidnejše uspehe so zabeležili gozdovniki in gozdovnice v ekipah Bicke in Rovtarske dečle s prvim mestom, Mamuti in Muce mace pa so bili drugi. Tudi nižješolci v ekipah Super babe, Super punce, Tigrice, Morski konjički ter Pokemoni so nastopali zelo uspešno. Pohvalo si zaslužijo vsi vodniki, ki so marljivo delali z vodi, jih naučili mnogo taborniških veščin ter znali prislunhiti zgodbam, ujetim v mislih mladih tabornikov - ... "in vsak dan bo lep spomin, krasan, vedno lep in vedno vroč". Za razvedrilo in oddih bodo taborniki poskrbeli na taborjenju v Ribnem pri Bledu, sedem članov pa se bo udeležilo evropskega srečanja skavtov v Angliji.

V sodelovanju z Mladinskim odsekom PD Šoštanj na šoli že deveto leto deluje PLANINSKI KROŽEK. Učenci se uspešno udeležujejo orientacijskih tekmovanj, šest let pa sodelujemo na tekmovanju MLADINA IN GORE, ki smo ga v tem letu gostili na naši šoli.

Na centralni in podružnični šoli Ravne se učenci zelo uspešno udeležujejo tudi pri ŠAHOVSKEM KROŽKU. Na podružnici v Ravnah so navdušeni šahisti prav vsi učenci, šola pa slovi po šahovski tradiciji in izjemnih dosežkih, saj že 33 let posegajo po najvišjih rezultatih na državnem nivoju, ekipno in posamično. Letošnji vidnejši uspehi na državnem nivoju so skoraj redne uvrstitve med deseterico najboljših, ekipa pa je bila predstavnica velenjske regije na vseh večjih državnih tekmovanjih.

Šah pa nikakor ni edina aktivnost podružnične šole v Ravnah, saj so prav vsi učenci pridno brali in osvojili Kajuhovo bralno značko, zelo uspešno tekmovali na veselošolskem tekmovanju, premagali vse težave pri

matematičnem tekmovanju Računanje je igra ter vzorno skrbeli za higieno zob v akciji Čisti zobje. Vsekakor pa je potrebno izpostaviti dramski krožek, ki s svojimi nastopi popestri marsikatero krajevno prireditev.

Vsem omenjenim ter njihovim mentorjem iskreno čestitamo in jim želimo podobnih uspehov tudi v novem šolskem letu.

Za OŠ Bibe Röcka Danica Sovič

Tehniški dan o prometu

V torek, 31. maja 2005, smo na OŠ Bibe Röcka izvedli tehniški dan na temo prometa. Lahko bi mu rekli tradicionalni, saj smo ga pripravili že lani in bili nad videnim ter doživetim tako navdušeni, da smo se zanj odločili tudi letos, seveda v prenovljeni, razširjeni obliki.

Učenci smo se razdelili v posamezne skupine in delali različne stvari pod vodstvom naših učiteljev in zunanjih strokovnjakov s področja prometa, ki so nam pripravili zanimive teme. Mi, novinarji, smo spremljali dogajanje na šoli in pred njo, kjer so bila na ogled intervencijska vozila, katera vedno pritegnejo največ pozornosti.

Vas zanima, kaj se je dogajalo ta dan v naših učilnicah?

Naši najmlajši so izdelovali avtomobile iz kartonskih škotel, potem ko so si ogledali intervencijska vozila. Tehniški dan jim je bil seveda najbolj všeč zaradi vozil, ki so stala pred šolo. Med njimi pa jim je bil najbolj všeč policijski avto, ker je imel zelo glasno sireno, ki so jo lahko sami preizkusili.

Tudi drugošolci so z navdušenjem pričakali ogled intervencijskih vozil. Skoraj vsem učencem je bil najbolj všeč gasilski avto, saj je po njihovem mnenju najbolj opremljen in lahko v njem veliko vidijo. Smeli so preizkusiti sireno in celo škropiti s cevmi, ki jih gasilci uporabljajo za gašenje. Po ogledu so iz stropora izdelali ladje, jih kasneje prebarvali in okrasili. Izdelki so pričali, da jim gre takšno delo odlično od rok.

Naši tretješolci so spoznavali kolo, njegove sestavne dele, o njem so si pogledali film in se tako pripravljali na kolesarski izpit, ki ga bodo izvedli naslednje leto. V razredu so po skupinah izdelovali različna kolesa iz papirja ter prometne znake, ki jih moraš poznati, ko se voziš s kolesom. Med intervencijskimi vozili jim je bil najbolj všeč gasilski avto, ker je imel veliko zanimive opreme, ki je še niso videli. Njihovo pozornost je pritegnila tudi

ideja o izdelovanju papirnate ceste, katero so kasneje pobarvali z voščenkami.

Četrtošolcem je bilo najbolj všeč, da so lahko opravljali izpit za kolo, čeprav so imeli malce treme. V računalniški učilnici so s pomočjo posebnega programa rešili naloge, povezane z vožnjo s kolesom. Nekaj časa so bili tudi v telovadnici, kjer so vadili vožnjo na poligonu. Tudi oni so si ogledali vozila pred šolo. Tadej mi je povedal: »Najbolj mi je bilo všeč reševalno vozilo, ker je bilo v njem veliko naprav, ki rešujejo človeška življenja. Prav tako mi je bilo všeč, da smo lahko v šolo pripeljali svoja kolesa.« Učencem je bil všeč način reševanja izpitnih pol preko računalnika, razveselilo pa jih je dejstvo, da so bili vsi uspešni ter postali samostojni kolesarji, ki se znajo varno vključiti v promet.

Petošolci so delali v skupinah. Ročno spretnejši so oblikovali kolesa iz žic, bolj zgovorni - novinarji torej - pa so odšli na teren in opravili kratke ankete ter jih kasneje analizirali. Zelo všeč jim je bilo oblikovanje koles z motorjem, ogledali pa so si tudi vozila pred šolo. Med videnimi jim je bil najbolj všeč gasilski avto, ker je velik, ima opremo in služi v dobre namene.

V sedmem razredu devetletke so spoznavali čelade, njihovo sestavo ter pomen. Ugotovili so, da je čelada zelo pomembna in pogosto reši naše življenje. Po predavanju so izdelovali plakate o varnosti v življenju in na cesti, o različnih vrstah čelad in njihovi rabi. Kot drugi so si tudi oni ogledali intervencijska vozila, a so jih bolj kot ta pritegnili različni policijski pripomočki, ki so jih lahko prijeli v roke, pa še izkusili so, kako je biti vkleljen v lisice. Njihovo pozornost je zaradi različnih aparatov za gašenje pritegnil tudi gasilski avto.

Učenci osmih razredov devetletne OŠ smo imeli na začetku krajše predavanje o tem, kako postati policist. Bilo je zelo zanimivo, saj se bomo morali kmalu začeti odločati o nadaljnji življenjski poti. Po ogledu vozil smo se razdelili v pet skupin, vsaka je imela svojo zadolžitev. Prva skupina je odšla v tehniško učilnico in tam iz vezane plošče izdelala lutke, ki so jih kasneje v gospodinjstvi učilnici oblekli v uniforme, kakršne nosijo ljudje v prometu. Druga skupina se je ukvarjala z viri energije. Izdelali so plakat, slike sanj pa poiskali na internetu. Tretja skupina je izdelala plakat o cestni razvejanosti na levem in desnem bregu reke Pake in merila oddaljenost krajev. Skupina anglistov se je odpravila na teren z angleškimi navodili za pot, da so našli zastavljeni cilj, so morali potrditi z izdelavo plakata. Tudi zadnja skupina, skupina novinarjev, je bila ves čas na terenu, sicer tale prispevek sploh ne bi nastal. Svoje delo smo končali za računalnikom, končni izdelek pa objavljamo.

Naši najstarejši učenci, ki čez teden dni zapuščajo šolske klopi, so imeli zanimivo predavanje o motorjih, drogah in poklicu policista. Ogledali so si tudi film na to temo. Čeprav si gasilskega, policijskega in reševalnega vozila še niso utegnili pogledati do našega prihoda, so povedali, da jim je iz prejšnjega leta v spominu najbolj ostal policijski avto, po besedah deklet zato, ker je preprosto privlačen.

Takšen tehniški dan ostane vsem v lepem spominu. Vsi se naučimo kaj novega in komaj čakamo, da v naslednjem šolskem letu naše pridobljeno znanje še poglobimo.

dopisniki Eva, Taja, Špela, Marko in mentorica Danica

Uspešni »kajuhovci«

Kaže, da je uspeh v glavnem v tem, da vztrajaš, ko so drugi že odnehali.

W. Feather

Letos prvič ni zvonec naznanil konca šolskega leta. Utihnil je cel teden prej in končal svoje poslanstvo v ruševinah šole. Tudi stara šolska vrata bodo končala nekje na odpadu.

Kljub težkim delovnim pogojem smo vztrajali do konca – učitelji in seveda tudi učenci. Spomin na staro šolo smo obogatili z mnogimi uspehi »kajuhovcev«, ki smo jih staršem predstavili na zaključni prireditvi predzadnji dan.

Na tekmovanje za CANKARJEVO PRIZNANJE iz materne jezika je učence pripravljala mentorica Anica Voh. Tako osmošolci 8-letke kot tudi 9-letke so bili zelo uspešni. Na šolskem tekmovanju so bronasto priznanje dosegli: Maja Ramšak, Borut Hribernik, Dare Jelenko, Matic Hudournik, Staša Ledinek in Petra Plantak. Na državnem tekmovanju pa sta Maja in Dare dosegla srebrno, Borut pa zlato Cankarjevo priznanje.

Šolsko tekmovanje iz ANGLEŠČINE sta vodili mentorici Marjana Menih in Nuša Gorjanc. Med petošolci so najboljše rezultate dosegli: Jure Ledinek, Miha Šmon, Tara Drev in Marko Es. Najboljši sedmošolci so bili: Tjaša Ostervuh, Miloš Panič in Andraž Funkl.

V osmem razredu devetletke pa so se izkazali: Petra Plantak, Matic Hudournik in Matej Ledinek. Dobitniki bronastih priznanj v zaključnem razredu pa so bili: Dare Jelenko, Borut Hribernik, Maja Novak, Staša Ledinek in Maja Ramšak.

Največ učencev vsako leto tekmuje v znanju iz MATEMATIKE. Pripravljali so jih Albina Grabner, Klementina Rednak Mežnar, Karin Dvornik in Mitja Pranjič. Uspešni so bili:

1./9: Til Čeh, Kaja Gyorke, Janez Korenjak, Miha Ovčar, Nejc Pintarič Mirtič, Igor Rojnik, Anja Rotovnik in Tim Vučina;

2./9: Matic Debeljak, Anja Drev, Tea Es, Leja Jelenko, Kaja Kočevar, Jana Kotnik, Barbara Spital, Aljaž Stropnik, David Vidmar Čeru in Natalija Vrčkovnik;

2./8: Grega Bukovič, Tjaša Ledinek, Neža Rotnik, Barbara Ledinek, Anja Kešpret, Martin Petek, Anja Forstner, Danis Lazar in Maša Pečovnik;

3./8: Žan Gaberšek, Jernej Katanec, Klemen Veternik, Angelika Stropnik, Aljaž Slatnar, Katja Knez in Anja Menih;

4./8: Hana Videmšek, Vid Delopst, Marjeta Drev, Lara Menhart, Matic Mrak, Urška Katanec, Jošt Napotnik, Miha Lampret, Blaž Kidrič in Tomaž Sedovšek;

5./8: Marko Es, Jure Ledinek, Mojca Podgoršek, Maruša Globačnik in Gašper Koželnik;

7./9: Teo Čeh, Blaž Lihteneker, Vesna Turinek, Andraž Funkl in Tjaša Ostervuh;

8./9: Matic Hudournik, Petra Plantak, Saša Dreu, Miha Drev, Jernej Anclin in Nastja Forstner;

8./8: Luka Klobučar, Tjaša Ločan, Hana Kolenc in Urška Šmid.

Srebrno priznanje sta prejela Matic Hudournik in Petra Plantak, Matic pa je na državnem tekmovanju osvojil še zlato Vegovo priznanje in si tako prislužil nagradni izlet

v Benetke, kamor je najboljše slovenske matematike iz osnovnih šol povabilo Društvo matematikov, fizikov in astronomov Slovenije.

Na šoli so se pod mentorstvom Sabine Žnidar pomerili tudi najboljši iz ZGODOVINE. Bronasta priznanja so dosegli: Dare Jelenko, Luka Klobučar, Borut Hribernik, Urška Šmid in Jernej Plankelj. Srebrno priznanje so si prislužili: Dare Jelenko, Borut Hribernik in Luka Klobučar.

Anja Hudales, Urška Drev in Urška Šmid so pod mentorstvom Danice Naraločnik osvojile bronasto priznanje na območnem državnem tekmovanju iz znanja GEOGRAFIJE.

V znanju iz KEMIJE so se pomerili učenci 8. r. 8-letke in 9-letke. Pripravljala jih je mentorica Slavica Krebs. Uspešni so bili: Jernej Plankelj, Petra Plantak, Luka Klobučar, Matic Hudournik, Miha Drev, Nejc Delopst, Katja Potočnik, Petra Pečnik in Jernej Anclin. Prejeli so bronasto Preglovo priznanje. Matic Hudournik pa je na državnem tekmovanju osvojil še srebrnega.

Tekmovanje iz BIOLOGIJE sta vodili in učence tudi pripravljali mentorici Anica Pudgar in Slavica Krebs. Bronasto Proteusovo priznanje pa so osvojili Matic Hudournik, Katja Potočnik, Mojca Kolar, Petra Pečnik, Andreja Turk, Miha Drev, Diana Drev, Urška Šmid in Nina Sedovšek. Matic pa je prejel še eno srebrno priznanje.

Na tekmovanje iz LOGIKE je učence pripravljala mentorica Klementina Rednak Mežnar. Z bronastim priznanjem bodo okrasili stene naslednji učenci: Mojca Mešl, Manja Globačnik, Maja Ramšak, Urška Šmid, Maja Novak, Luka Klobučar, Borut Hribernik, Polona Spital in Deja Božič iz 8. r. osemletke ter Petra Plantak, Matic Hudournik, Miha Drev in Jernej Plankelj iz 8. r. devetletke. V 7. r. so bili uspešni: Miloš Panič, Vesna Panič, Urška Aplinc in Katka Urbanc. Med petošolci pa je uspelo: Marku Esu, Tjaši Švener in Gašperju Kladniku.

Iz področja FIZIKE sta bronasto Stefanovo priznanje dobila Petra Plantak in Matic Hudournik. Tekmovalce je pripravljala mentorica Danica Verdev.

Na tekmovanju VEŠ? VEM, ki ga prireja revija Petka je pod mentorstvom Marjane Menih na šolskem tekmovanju zmagal Tomaž Golob in si za nagrado ogledal Hišo eksperimentov.

Uspešni so bili tudi mladi na LIKOVNEM področju. Pod mentorstvom Alenke Venišnik so prejeli naslednja priznanja in nagrade: občinsko nagrado na natečaju Praznična voščilnica (Muzej Velenje) je prejela Tamara Tutič, prav tako je bila nagrajena celotna kolekcija poslanih voščilnic. Žiga Rosec je prejel nagrado za likovno delo na temo Energija na natečaju Otroci odraslim, ki jo razpisuje Petrol Ljubljana. Državno nagrado – zlato priznanje na natečaju Moj prijatelj TOM pod pokroviteljstvom Zveze prijateljev mladine Ljubljana sta dobila osmošolca Peter Delopst in Aleksander Filanovič. Državno nagrado na Likovnem svetu otrok v Šoštanju pa je prejelo kar 17 učencev, in sicer: Luka Klobučar, David Zapušek, Mojca Mešl in Borut Hribernik iz 8. r. osemletke, Nataša Vodovnik, Petra Plantak, Marjan Kozar, Mojca Kolar, Anja Hudales, Darko Franjič, Jernej Anclin in Blaž Drev iz 8. r. devetletke ter David Štruc, Vesna Turinek, Nikol Hosner in Katja Podgoršek iz 7. r.

Na zaključku projekta VARUJMO IN OHRANIMO ŠALEŠKO DOLINO je bil najbolje ocenjen plakat 8. d z naslovom Območje med Družmirskim in Velenjskim jezerom v prihodnosti, ki so ga izdelali učenci: Lea Babulč, Anja Hudales, Urška Mrak, Mirela Muminovič, Anže Polovšak

in Jernej Plankelj. Tako so ti učenci svojemu razredu priborili nagradni izlet. Mentorica je bila Slavica Krebs.

Sedmošolci so pod mentorstvom Anice Pudgar uspešno sodelovali v projektu ODPADEK NAJ NE BO SAMO ODPADEK, kjer so spoznavali pravilno ravnanje z odpadki. Izdelali so inovativne in uporabne izdelke iz odpadnih pločevink.

Učenci 8. r. osemletke so bili vključeni v mladinski projekt za več zdravlja med mladimi TO SEM JAZ. Seznanili so se z mladinsko spletno stranjo, se naučili poiskati odgovore na vprašanja najstnikov, zastaviti vprašanja strokovnjakom. Delo v delavnicah je bilo sproščeno. Delavnice je vodila mentorica Anica Pudgar.

Občinski odbor RK Velenje je organiziral tekmovanje na temo ZASVOJENOST. V kategoriji osnovnih šol so učenci: Sabina Verdev, Mimi Hukič in Aleksander Kajba pod mentorstvom Fanike Rumež med osmimi šolami zasedli 2. mesto.

Na Roševih dnevih v Celju pa je bil s svojim literarnim delom sprejet v literarno delavnico Luka Klobučar, mentorica Vlasta Črešnik.

Tudi avtorji raziskovalnih nalog v projektu MLADI RAZISKOVALCI ZA RAZVOJ ŠALEŠKE DOLINE so bili letos zelo uspešni. Tretjo nagrado sta prejeli avtorici Hana Kolenc in Maja Ramšak za nalogo Ali vemo, kako grenko živijo? pod vodstvom mentorice Maje Ahtik, univ. dipl. psih. in Diane Ramšak. Mojca Mešl, Andreja Turk in Saša Maze so pod mentorstvom Melite Mešl izdelale raziskovalno nalogo z naslovom Vpliv izobrazbe in starosti matere na trajanje dojenja in tudi dobile tretjo nagrado.

Drugo nagrado so za nalogo Zakaj jaz? Kaj sem jim storil? dobile Urša Kavšak, Mojca Kolar in Nina Sedovšek pod mentorstvom prof. Anice Voh. Ta naloga je dobila zlato priznanje tudi na državnem tekmovanju v Murski Soboti.

Prvo nagrado pa sta v Velenju prejela Dare Jelenko in Borut Hribernik z mentorjem Borutom Petričem, inž. el. Naslov raziskovalne naloge je bil Uporaba MP3 zvočne kompresije v praksi.

Letošnji ZLATI BRALCI, učenci 8. r., ki so vseh 8 let osvojili Kajuhovo bralno značko, so bili: Polona Spital, Mojca Mešl, Maja Krajnc, Saša Maze, Manja Globačnik, Maja Novak, Tadeja Skornšek, Tjaša Ločan, Nina Lesjak, Tanja Žlebnik, Andreja Turk, Dare Jelenko, Matej Turinek, Nejc Arzenšek, Luka Klobučar, David Zapušek, Borut Hribernik, Maja Ramšak, Hana Kolenc, Suzana Srnovršnik, Sabina Verdev, Sandi Kajba, Staša Ledinek, Mirnesa Hukič, Nina Zidarn, Marko Hudej, Diana Drev, Urška Drev, Eva Gumzej in Urška Šmid. Mentorice so bile Jožica Andrejč, Vlasta Črešnik, Anica Voh in Andreja Kolenc.

Angleško bralno značko EPI Reading Badge je osvojilo veliko učencev, z zlatim priznanjem pa so bili nagrajeni: Dare Jelenko, Urška Šmid, Staša Ledinek in Maja Ramšak iz 8. r. osemletke; Matej Ledinek, Špela Dobrovnik, Matic Hudournik, Petra Plantak in Mojca Kolar 8. r. devetletke; Maša Vučina, Urška Aplinc, Vesna Panič, Andraž Funkl, Miha Globačnik, Simon Koren, Tjaša Ostervuh, Teo Čeh in Blaž Lihteneker iz 7. r.; Jure Ledinek, Mojca Marinka Mlakar Vašič in Mojca Podgoršek iz 5. r.; četrtošolci: Luka Atelšek, Vid Delopst, Uroš Polovšak, Miha Lampret, Ana Bahor, Sergeja Hostnik, Žiga Rosec, Laura Zaveršnik, Gregor Menih, Vid Bahor, Blaž Fajdiga, Mirela Rahmanovič, Sandra Laslo, Tomaž Lesnik, Eta Ferenc, Tomaž Sedovšek, Marko Vrabec, Lea Pogačnik, Tamara

Tutić, Hana Videmšek, Urška Katanec in Marjeta Drev; tretješolci z zlatim priznanjem pa so bili: Angelika Stropnik, Aljaž Slatnar, Klara Videmšek, Žan Gaberšek, Urška Ostervuh in Anja Menih. Mentorice so bile Marjana Menih, Nuša Gorjanc in Jožica Andrejč.

Verjetno je kakšen uspeh ostal nezabeležen, nikakor pa ne neopažen. Neopažen tudi ni ostal trud številnih mentorjev in prav tako ne spodbude staršev. Čas, ki smo ga namenili našim učencem, ni bil vržen proč. Tudi učenci so spoznali, da:

»... dobiš lahko, kar hočeš,
če si le želiš dovolj obupno ...«

S. Graham

Pred nami so zaslužene počitnice, čas za igro, veselje, sanjarjenje, ljubezen. Pa tudi čas za branje, razmišljanje in delo. Naberimo si dovolj moči, saj bo treba septembra spet začeti s polno paro. V novi šoli nas bo k pouku poklical nov šolski zvonec.

Za kolektiv OŠ KDK: Jožica Andrejč

Podelitev priznanj vzornim športnikom šole

Kljub temu da smo že drugo leto brez svoje telovadnice in pouk športne vzgoje poteka okrnjeno, ste se učenke in učenci naše šole kot vedno izkazali z dobrimi rezultati na športnem področju, sodelovali ste na medobčinskih in področnih tekmovanjih, v odbojki na mivki pa ste se uvrstili v sam državni finale. Za vse uspehe vam iskreno čestitamo. Vedno pa še dodatno pohvalimo in nagradimo tiste učenke in učence, ki so na športnem področju še posebej izstopali in si zaslužijo naziv VZORNI ŠPORTNIK ŠOLE.

V tem šolskem letu so si ta naziv priborili ANJA URLEB, MANJA GLOBAČNIK in DAVID ZAPUŠEK.

ANJA URLEB

je učenka dobre volje in vedno pripravljena za akcijo, kjer koli se pojavi, v prostor vedno vnese tekmovalni duh; zato je bila tudi v vseh šolskih ekipah v igrah z žogo motivator številka ena in vse ostale učenke so ji sledile. Zelo dobre rezultate je s sošolkami dosegala v košarki, odbojki na mivki in odbojki, kjer so se z vrstnicami enačile vse do državnega polfinala. Aktivno trenira odbojko v Ženskem odbojarskem klubu Kajuha Šoštanj, kjer tekmuje za ekipo starejših deklic in kadetinj. Poleg iger z žogo pa se je zelo izkazala tudi na področnem atletskem tekmovanju, kjer je zmagala v metu krogle. Da pa je moč njena vršina, je dokazala tudi na šolskem tekmovanju v metu medicinke, to je 3 kg težke žoge, kjer je postavila nov šolski rekord z rezultatom 11 metrov 20 centimetrov. S temi uspehi je dokazala, da si naziv vzorne športnice šole nedvomno zasluži.

MANJA GLOBAČNIK

Manjini odliki sta organizacija in odgovornost, kar obljubi bo tudi speljala in te svoje sposobnosti zelo dobro

uporablja tudi v športu. V vseh šolskih ekipah je skupaj z Anjo prevzela vodilno vlogo kot igralka na igrišču in organizatorka zunaj igrišča. Sodelovala je pri košarki, odbojki na mivki in odbojki vse do državnega polfinala in tudi na področnem atletskem tekmovanju, kjer je osvojila 8. mesto v metu krogle; povsod pa je dosegala zelo dobre rezultate. Tudi Manja je članica Ženskega odbojarskega kluba Kajuha Šoštanj. Veliko truda pa je vložila pri pouku športne vzgoje, kjer je bila vzor svojim sošolkam, ki jih je vzpodbujala in jim pomagala do boljših rezultatov. Manja je s svojim odnosom do športa resnično vzorna športnica šole.

DAVID ZAPUŠEK

si je letos prisluzil vzdevek »rušilec rekordov«, saj je v enem šolskem letu izboljšal kar štiri šolske športne rekorde, kar do sedaj še ni uspelo nobenemu učencu OŠ Karla Destovnika Kajuha Šoštanj: šolski rekord v teku na 600 m z rezultatom 1 minuta 37 sekund, šolski rekord v skoku v višino, skočil je 172 cm, šolski rekord v metu medicinke z rezultatom 17 metrov 40 centimetrov in šolski rekord v teku na 300 m z rezultatom 41 sekund 36 stotink. Ste ostali brez besed, kajne? Kako ne bi, ko pa je to res zavidanja vreden uspeh. Davida je mati narava obdarila z izjemno fizično močjo, hitrostjo, eksplozivnostjo in vzdržljivostjo, njegova mati pa mu je privzgojila odgovoren odnos do dela in seštevek vsega skupaj so vsi ti odlični rezultati.

Na področnem atletskem tekmovanju je zmagal v teku na 300 m, na področnem tekmovanju v krosu je osvojil odlično 2. mesto. V vseh šolskih ekipah v igrah z žogo je imel vedno vodilno, leadersko vlogo, ko pa je stopil na košarkarsko igrišče, je bil strah in trepet za nasprotnike. Kot smo že večkrat omenili, je košarka njegova ljubezen, saj že vrsto let zelo redno in zavzeto trenira pri KK Elektra iz Šoštanja, kjer se z ekipo starejših dečkov zadnja leta uvrščajo v sam državni vrh. Športna zveza Šoštanj pa jih je že drugo leto zapored nagradila kot najbolj perspektivno ekipo leta. Zelo je ponosen, da je tudi član državne košarkarske reprezentance. Na treningih pa se počasi priključuje članski ekipi KK Elektra.

Težko je naštetati vse njegove športne uspehe, nedvomno pa je treba še enkrat poudariti, da je David s svojim odnosom do športa in izjemno voljo do dela resnično vzor vsem mlajšim učencem in učencem.

Nataša Nedeljković

Športni rezultati

v šolskem letu 2004/05

V preteklem šolskem letu, ste se učenke in učenci naše šole, kot vedno do sedaj, zelo izkazali na športnem področju. Osvojili ste veliko število pokalov in medalj.

KOLEKTIVNE IGRE :

Na medobčinskih tekmovanjih ste v konkurenci devetih šol štirikrat osvojili 1. mesto : v odbojki na mivki učenci, v odbojki starejši učenci, v mali odbojki mlajši učenci ter v namiznem tenisu ekipno; 2. mesto so osvojile učence v odbojki na mivki, v odbojki in mali odbojki ter mlajši učenci v košarki. 3. mesto so v košarki osvojile starejše

učenke, 4. mesto v košarki pa starejši učenci. Tako so vaše prsi krasile zlate, srebrne in bronaste medalje.

Uspehi so se nadaljevali na področnih tekmovanjih, kjer so mlajši učenci prepričljivo osvojili 1. mesto in na tej stopnji tekmovanje tudi končali, zmagali pa so tudi starejši učenci in se tako uvrstili na državno četrtfinale, tudi tam so slavili zmago. Tekmovanje so zaključili na državnem polfinalu, kjer so osvojili 2. mesto in res za las zgrešili državno finale. Zelo uspešni so bili tudi v odbojki na mivki, kjer je bil najvišji domet starejših učenk državnega polfinala, učenci pa so se z izredno dobro igro uvrstili na državno finale in na koncu osvojili 3. mesto v Sloveniji. Enako so do državnega četrtfinala odlično igrali namizni tenis ekipno učenci in učenke.

INDIVIDUALNE ŠPORTNE PANOGE :

Petra OVČJAK - 1. mesto na podr. tek. v teku na 300 m, Anja URLEB - 1. mesto na področnem tek. v metu krogle, David ZAPUŠEK - 1. mesto na podr. tek. v teku na 300 m, Jan KLOBUČAR - 1. mesto na podr. tek. v teku na 60 m, Rok MENIH - 5. mesto na področnem tek. v metu žogice, Adrijan ŠLUTEJ - 7. mesto na podr. tek. v metu žogice, Urška PETEK - 8. mesto na področnem tek. v teku na 60 m, Katja PODGORŠEK - 7. mesto na podr. tek. v skoku v višino, Tjaša KONOVŠEK - 8. mesto na podr. tek. v skoku v daljino, Anže POLOVŠAK - 7. mesto na podr. tek. v teku na 60 m, Manja GLOBAČNIK - 8. mesto na podr. tek. v metu krogle, Tomaž GOLOB - 8. mesto na podr. tek. v atletskem troboju.

Mentorja: Tejo TOREJ, prof., Nataša STEVANČEVIČ, prof.

Vesela šola

na šoli Karla Destovnika Kajuha Šoštanj

Tudi v šolskem letu 2004/05 so učenci OŠ Karla Destovnika Kajuha sodelovali na tekmovanju v znanju iz Vesele šole PILA in PILA PLUS.

Tekmovalo je 42 učencev in jih kar 32 osvojilo bronasto priznanje. Na tekmovanju 2. stopnje pa je od 32 tekmovalcev uspelo osvojiti srebrno priznanje 22 učencem. Vseh 22 učencev se je 19. aprila 2005 udeležilo državnega tekmovanja, ki je potekalo na naši šoli (OŠ KDK Šoštanj). Na tekmovanju so učenci pokazali veliko znanja, saj je kar šestim tekmovalcem uspelo osvojiti ZLATO PRIZNANJE in s tem naziv DRŽAVNEGA PRVAKA.

To so naslednji učenci:

Hana Videmšek je učenka 4. razreda; zlato priznanje je prejela prvič.

Jure Ledinek je učenec 5. razreda; zlato priznanje je prejel prvič.

Andraž Funkl je učenec 7. razreda; zlato priznanje je prejel tretjič.

Miha Drev je učenec 8. razreda 9-letke; zlato priznanje je prejel četrtič.

Matic Hudournik je učenec 8. razreda 9-letke; zlato priznanje je prejel četrtič.

Maja Ramšak pa je učenka 8. razreda 8-letke in letos zapuša osnovno šolo KDK; zlato priznanje je prejela tretjič.

Mentorica: Tatjana Drev

Ob koncu šolskega leta

Že od nekdaj me je zanimala otroška risba, preko katere znova in znova odkrivam edinstvenost in ustvarjalnost otrok, kajti v tem izražanju je otrok najbolj iskren in sproščen. Otroška risba je v zgodnji mladosti pomemben komunikacijski element med otrokom in odraslim. Ta način komunikacije ostaja do njegove odraslosti. Prof. S. Pogačnik-Toličič pravi, da pri spodbujanju otroške likovne govorice ni naš cilj »vzgoja bodočih likovnikov«, temveč spodbujanje otrokove ustvarjalnosti in ohranjanje pomembnih oblik človeške komunikacije (Govorica otroške risbe, 1986).

Spodbuda je lahko različna; med drugim je lahko tudi pohvala, katere so vsi uspešni učenci deležni ob koncu šolskega leta za različne dosežke in na različnih področjih. Uspehe smo dosegli tudi pri likovni vzgoji: tri državne nagrade in eno regijsko. Za temi nagradami se skriva delo in vodenje likovnega pedagoga in ustvarjalnost otrok, ki si zaslužijo pohvalo mentorja, staršev, učiteljskega kolektiva, ravnatelja in tudi župana, ki se je odločil osebno čestitati za dosežene uspehe tako učencem

kot mentorjem. Lepa poteza, ki pa je meni in verjetno še komu pustila grenak priokus. Ne vem kdo, vendar si določeni uslužbenci jemljejo pravico iz poslanega seznama črtati učence, ki so dosegli nagrado na državni ravni in tega dosežka niti omenili niso, da ne omenim same predstavitve likovnih uspehov naše šole, ki je bila pomanjkljiva.

Ogorčena sem nad takim ravnanjem, ki pove marsikaj, tudi to, da se ljudje na vodilnih mestih ne zavedajo pomembnosti razstav Likovni svet otrok, ki jih že vrsto let organizira naša šola.

Frazerstvo je danes tipičen način komuniciranja, kamor spadajo tudi takšne prireditve, ki so bolj same sebi namen; na žalost pravi pomen, vsebina in globina čustev ostaja tistim, ki na stvari gledajo drugače in jim pravijo »nergači«. Vse premalo se zavedamo, da je med likovnimi nagradenci precej učencev, ki drugače ne dosegajo vidnejših rezultatov in bi jim takšno priznanje pomenilo dodatno spodbudo za nadaljnje delo. In če nagrada, pridobljena na Likovnem svetu otrok, šteje za pridobitev točk za Zoisovo štipendijo in če nagrado priznava ministrstvo za napredovanje likovnih pedagogov v nazive, smatram, da bi jo bilo potrebno omeniti tudi na občinskem nivoju.

Alenka Venišnik, prof.

Zaključni izlet učiteljev OŠ KDK

Kresni dan ima pri ljudeh že od nekdaj poseben pomen. Ker je to najdaljši dan v letu, je ta dan največ sonca in največ svetlobe. Šoštanj pa je mesto svetlobe. In del Šoštanja je tudi šola Karla Destovnika Kajuha. Letošnje leto je bilo za našo šolo posebno. Zadnje. Po več kot stotih letih, se stara, »Kajuhova« šola, umika novi, veliki lepi in sodobni šoli. Skozi celo leto smo se delavci šole in učenci pripravljali na ta trenutek. En teden prej, kakor ostale šole, smo zaključili s poukom. Ta teden pa smo nadomestili z dodatnimi delovnimi sobotami skozi šolsko leto.

Enega zadnjih delovnih dni smo izkoristili za zaključno konferenco povezano z zaključnim izletom. Izlet je bil v neznanu, zato smo se zgodaj zjutraj radovedni zbirali pred Podružnico Topolšica in ugibali, kakšno prijetno presenečenje nam je tokrat pripravil naš ravnatelj, gospod Darko Menih. Ko smo v Šoštanju in Velenju pobrali še preostale sodelavce in krenili proti Slovenj Gradcu, je bilo jasno, da si bomo ogledali koroški del Slovenije. Najprej smo se ustavili na letališču v Turiški vasi, kjer so nam prijazno in podrobno predstavili objekt. Najbolj zanimivo je bilo obnovljeno starinsko vojaško letalo ruske proizvodnje, ki so ga po skoraj štiridesetih letih skrivanja obnovili in je ponovno pripravljeno za polete. Pomalicali smo in se odpravili dalje. Mimo Dravograda smo prispeli do Gortine, kjer je bil prvi cilj našega izleta. To je bila vožnja s splavom po Dravi. Za večino je bil to nepozaben dogodek. Prijazno osebje splava je na vsakem koraku poskrbelo, da smo se na splavu neizmerno zabavali in uživali. Čeprav traja vožnja dve uri in pol, se nam je na koncu zdelo, kot da je bil to le trenutek. Program splavarjev je sprožal salve smeha, poseben dogodek pa je bil tudi »flosarski krst«, v katerem nas je g. gospod ravnatelj enkratno zastopal in postal »častni flosar«. Vsi prisotni smo se dobre volje in zelo zadovoljni vrnili v začetni pristan. Po opravljenem uradnem delu, zaključni konferenci, smo pot nadaljevali proti Libeličam. Tam smo posvetili del tudi kulturnemu izobraževanju. Ogledali smo si cerkev, kostnico, kmečki muzej in Plebiscitni muzej. Libeličani in Libeliče imajo v borbi za slovenstvo res poseben zgodovinski pomen in so še danes po petinosemdeset letnem odmiku dogodkov vredni občudovanja in posnemanja. Njihov entuziazem, odločnost in klenost v borbi za uveljavitev slovenskega jezika in Slovencev v evropskem prostoru je mogoče celo podcenjen v današnjem času. Tudi danes bi bili lahko marsikomu za vzgled. Dan se je počasi prevešal v noč in čas naše vrnitve domov se je bližal. Zavedali smo se, da je bilo s strani gospoda ravnatelja, Darka Meniha, vloženega veliko truda, da nam je omogočil tako zanimiv, sproščen, pa tudi poučen dan, za kar smo se mu tudi zahvalili.

V večernih urah smo se vrnili v Šoštanj. Naše stare šole ni bilo več. Samo kup opeke, lesa. Čeprav se je sedaj nova šola šele prav razrasla in pokazala v vsej svoji lepoti, pogled na porušeno staro, v kateri si preživel več kot četrto stoletja ni minil brez žalosti.

Kresni dan ima največ sonca in svetlobe. Pomeni tudi nek prehod iz enega v drugo obdobje.

In, kakor se je Feniks vedno lep in nov dvignil iz pepela, tako se sedaj poleg ruševin dviguje lepa in nova šola. Tudi ta predstavlja nek prehod. Želimo si, da bi tudi ta, kot kresni dan imela največ sonca in svetlobe. Kakor so se drugi potrudili in omogočili, da šola stoji, se bomo tudi mi potrudili, da bo največ sonca in svetlobe prišlo tudi v to šolo. Pa ne samo na kresni dan.

Za zaposlene OŠ Karla Destovnika
Kajuha
Brane Guzej

Rekviem za Osnovno šolo Karla Destovnika - Kajuha

Na šolo sem prišla kot mlada učiteljica. S takratno mladinsko organizacijo smo, na pobudo zdaj pokojnega ravnatelja Karla Kordeša, urejali okolico šole. Kar nekaj popoldnevo sem preživela skupaj s pridnimi učenci – mladinci šole. Trava, grmovnice, cvetje so od zgodnje pomladi do poznih jesenskih dni lepšali izgled stare stavbe. Za cvetje je vrsto let vzorno skrbel učiteljica Olga Žuža.

Nisem se mogla sprijazniti z novico, da bodo zgradili novo šolo, še manj se mi je zdela ustrezna njena lokacija, žal pa so spremenili tudi načrt za novo šolo.

Stvari so stekle proti neizogibnemu koncu. Na šoli sem pustila 32 let. Starala se je šola, starala sem se sama, malo so se že postarali tudi učenci, s katerimi sem delila lepe, a včasih tudi manj lepe trenutke.

Šola je bila vrsto let brez telovadnice, izgradnja le-te pred približno 20 leti je veliko pripomogla k boljšim pogojem dela. Pri likovni vzgoji so učenci, ki sem jim bila razredničarka, barvali zunanost telovadnice in jo »ovekovečili« s svojimi podpisi: Tatjana, Darja, Edi, Samo, Bojan, ...

Pa tudi ta ni dolgo služila svojemu namenu. Najprej so se morali vrtovom odpovedati ljudje, ki so zanje vzorno skrbeli, nato je prišlo na vrsto rušenja telovadnice ...

Bilo je okrog pol dveh popoldne. Z učenci smo sedeli v učilnici za OPB. Ko je padla stena telovadnice, se je učilnica močno stresla, z učenci smo prebledeli in se, kar se da hitro, spravili iz učilnice. Pred kratkim se je namreč na podružnični šoli zrušil strop, a se je vse dobro končalo.

Ko so polagali temelje za šolo, se je hrup slišal

do našega doma. Ubogi delavci šole, še posebej pedagoški, saj so morali mesece prenašati nemogoče razmere, dosega kljub temu dobre rezultate, ne da bi za to prejeli tolar za težke pogoje dela. Seveda so tudi učenci trpeli.

Iz razvalin, pepela je raslo novo, veliko, tudi lepo. Staro se je moralo umakniti novemu.

Bolj ko je šlo s šolo proti koncu, bolj sem se zavedala, da je šola pustila v meni globoke sledi. V vsaki učilnici sem v teh 32 letih kdaj učila, zato sem se morala posloviti od vseh.

Misli mi še pogosto stečejo po lepo urejenih hodnikih stare šole, a se kmalu zavem: nikoli več ne boš hodila po njih, sesuli so se v prah.

Kuhinje, v kateri so kuharice prijazno skrbele za naše učence, delavce šole in druge, ni več. Ni več učilnice za OPB, ki smo jo z učenci s tako vznemestno urejali. Kako žalostni smo bili, ko so nam že v ponedeljek, 6. junija, odnesli stole, mize, ... vse pohištvo. Zgroženi so učenci posedli po tleh, jaz pa sem si uredila zasilni kateder. Vso to sivino je za nekaj trenutkov pregnala učenka Neža, ki je rekla: »Učiteljica, vi imate sedaj vsaj stol, v pisarni pa tajnica sedi na tleh in telefonira.«

Z učenci smo se vživeli v novo situacijo, niso želeli zapustiti »svoje« učilnice. Žal so vsak dan iz učilnice odnesli kakšno uporabno stvar, zato smo se morali seliti po šoli.

V tednu od 13. do 17. junija smo bili v Topolšici na podružnični šoli, kjer so nas učiteljice prijazno sprejele. Večino časa smo preživeli na igrišču, na srečo nam je bilo vreme naklonjeno.

Vesela sem bila, ko so me nekdanji učenci, ki so zdaj stari okrog 40 let, povabili kot svojo razredničarko, ko so se fotografirali za spomin. Slišala sem, da se je veliko bivših učencev na tak način poslovilo od šole.

To šolo je osem let obiskoval tudi sin. Najprej je bil nadebudni šolar, ki so ga sprejeli v pionirsko organizacijo – na to je bil seveda ponosen; na tej šoli se je zaljubil, se od te šole poslovil ... Valetе smo več let imeli kar na šoli. Seveda smo morali razredniki in ravnatelj budno paziti na učence, večkrat še bolj na učenke. Te so si »povabile« starejše fante ali učence z druge šole, ki so znali najti vsako odprtino, da so se pritihtapili v šolo.

Na šoli smo se delavci znali poveseliti ob posebnih priložnostih, praznikih kar v jedilnici. Prav tako so imeli tudi učenci svoje zabave v telovadnici ali v učilnicah. Lepo je bilo priti v zbornico, kjer nas je za 8. marec čakala rožica. Podobna presečenja so se vrstila tudi ob drugih priložnostih. Zbornica je bila vedno lepo okrašena in miza ob praznikih bogato obložena, saj smo se tam zbirali vsi učitelji. Ob rojstnih dnevih je g. ravnatelj z rožico voščil delavcem, obdarovani pa smo se oddolžili s skromno zakusko.

Spomini bodo ostali, šole pa ne bo več; ostala pa bo v srcih vseh – tistih, ki so šolo obiskovali kot učenci, in onih, ki so bili tam zaposleni.

Ni vsakomur dano, da dočaka zadnji trenutek šole, njene agonije; preživeli smo težke trenutke, ki pa so nas vse obogatili.

F. Rumež

Naš šolski poglavar

Gospod Toni Rehar je na naši šoli učitelj telovadbe. Če bi ga moral opisati po videzu, bi napravil neka-ko takole: Toni je majhen možiček, zelo drobne postave. Ima kratke lase, ki jih je čas posrebril, njegove oči so rjave, nad njimi pa ima namrščene obrvi. Poseben obraz naredijo tudi njegova usta, da pa izgleda kot pravi mož, ima pod nosom sive brke.

Oblači se v preprosta športna oblačila, na katerih so pogosto zapisana imena kakšnih sponzorjev, vendar je to zaradi tega, ker veliko dela, tudi kot novinar in poročevalec.

Tonijev zaščitni znak je 20 let star Renaultov avtomobil, za katerega upam, da se ga bo kmalu naveličal in ga zamenjal.

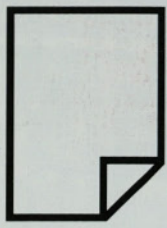
Gospod Rehar je po srcu zelo dobra in vesela oseba, ki ima kdaj ras mogoče slab dan, a ta hitro mine. Včasih se mu zgodi, da kaj pozabi in je zato prav smešen, a nič zato, saj ga že dobro poznamo.

Ima prijetno družino, ženo Vido, sina Aleša ter dve hčeri, Nino in Tjašo. Da lagodneje živijo, opravlja Toni ob učiteljskem delu tudi delo novinarja, poročevalca, voditelja in komentatorja. Večkrat ga opazimo na VTV, slišimo njegove športne komentarje po radiu, če pa si ogledamo kakšno rokometno tekmo v Velenju, zagotovo slišimo njegov glas, ki mu fantje v rokometnem klubu rečejo kar srebrni glas Šaleške doline. Lahko bi rekli, da je človek mnogih talentov.

Decembra se je zaključilo njegovo poučevanje na šoli, zanj prihaja mirnejši, a vseeno zanimiv del življenja.

Ko boste vprašali po Toniju Reharju, boste verjetno slišali same pohvalne besede. In prav je tako. Pravijo, da je najsrečnejši tisti, ki zna druge spraviti v dobro voljo in gospodu Reharju to vedno uspe.

Matic Lenart, 8. a

Sredina

NAPOVEDNIK PRIREDITEV
julij/avgust 2005

KDAJ	KAJ	KJE	VABI VAS
1. teden / JULIJ			
nedelja, 3.7. ob 10:00	koncert	V parku dogaja - koncert komorne skupine	Kajuhoval park Šoštanj Zavod za kulturo Šoštanj
sreda, 6.7. ob 19:00	razstava	Otvoritev razstave ljubljanskih likovnikov	Mestna galerija Šoštanj Zavod za kulturo Šoštanj
četrtek, 7.7. ob 19:00	predstava	Ana Desetnica predstava pouličnih gledališč	Trg svobode Šoštanj Zavod za kulturo Šoštanj
sobota, 9.7. ob 11:00	piknik	Piknik za diabetike iz Šaleške doline	Športno igrišče v Ravnah Društvo diabetikov Velenje
2. teden / JULIJ			
sreda, 13.7. ob 8:00	pohodništvo	Izlet Šempeter - Jama Pekel - Fervega (lahka pot)	Savinjska dolina Društvo upokojencev Šoštanj - pohodniška sekcija
sreda, 13.7. ob 17:00	košarka	Ulična košarka - turnir, glasba	Rokometno igrišče Šoštanj Mladinski center Velenje
nedelja, 17.7.	planinstvo	Skupni izlet šaleških planinskih društev na Jezersko (trije izleti različnih težavnostnih stopenj)	Jezersko Planinsko društvo Šoštanj
nedelja, 17.7. ob 10:00	koncert	V parku dogaja - koncert komorne skupine	Kajuhoval park Šoštanj Zavod za kulturo Šoštanj
nedelja, 17.7. ob 10:30	kolesarstvo	9. kolesarski vzpon v Zavodnje	Topolšica - Šentvid Kolesarski klub Energija
nedelja, 17.7. ob 14:00	gasilstvo	Praznik žetve in kruha ter prevzem gasilskega vozila (z ansambлом Svetlin)	Gasilski dom Gaberke Prostovoljno gasilsko društvo Gaberke
3. teden / JULIJ			
ponedeljek, 18.7.	taborništvo	Taborjenje v Ribnem (poteka do 27.7.)	Ribno pri Bledu Društvo tabornikov Rod Pusti grad Šoštanj
četrtek, 21.7. ob 18:00	bridge	Razmigajte svoje možgane: Poletna liga v bridgu	Vila Široko Šoštanj Šaleški bridge klub Velenje
4. teden / JULIJ			
petek, 29.7. ob 19:00	koncert	Smallfest - glasbeni festival mladih	Prireditveni prostor ob Družmir- skem jezeru Zavod za kulturo Šoštanj
sobota, 30.7. ob 19:00	koncert	Smallfest - glasbeni festival mladih	Prireditveni prostor ob Družmir- skem jezeru Zavod za kulturo Šoštanj
nedelja, 31.7.	planinstvo	Planinski izlet po Triglavskem pogorju tridnevni izlet (lahke do zelo zahtevne poti)	Julijske Alpe Planinsko društvo Šoštanj
nedelja, 31.7. ob 10:00	koncert	V parku dogaja - koncert komorne skupine	Kajuhoval park Šoštanj Zavod za kulturo Šoštanj
nedelja, 31.7.	turizem	Veselje ob toplici - prikaz starih kmečkih spravil in obrti	Zdraviliški park v Topolšici Turistično društvo Topolšica
1. teden / AVGUST			
ponedeljek, 1.8. ob 14:00	srečanje	Srečanje harmonikarjev samoukov	Letališče Lajše Turistično društvo Lajše
četrtek, 4.8. ob 19:00	razstava	Otvoritev razstave kiparskih del Nevenke Andolšek	Mestna galerija Šoštanj Zavod za kulturo Šoštanj
2. teden / AVGUST			
sreda, 10.8. ob 8:00	pohodništvo	Izlet na Jakca (lahka pot)	Šaleška dolina Društvo upokojencev Šoštanj - po- hodniška sekcija
nedelja, 14.8.	družabne igre	Srečanje športno-kulturnih društev občine Šoštanj	Dom krajanov v Florjanu Športno kulturno društvo Mačji kamen
nedelja, 14.8. ob 10:00	koncert	V parku dogaja - koncert komorne skupine	Kajuhoval park Šoštanj Zavod za kulturo Šoštanj
3. teden / AVGUST			
četrtek, 18.8. ob 18:00	bridge	Razmigajte svoje možgane: Poletna liga v bridgu	Vila Široko Šoštanj Šaleški bridge klub Velenje
sobota, 20.8.	planinstvo	Planinski izlet na Stol 2236m iz Avstrije (zahtevna pot)	Karavanke Planinsko društvo Šoštanj
sobota, 20.8.	planinstvo	Tabor mladih planincev BISTRA 2005 (poteka do 27.8.)	Bistra na Koroškem Planinsko društvo Šoštanj
sobota, 20.8. ob 16:00	gasilstvo	22. tekmovanje starih ročnih in motornih brizgaln ter zabava z ansambлом Dori in Nušo Derendo	Gasilski dom Šoštanj Prostovoljno gasilsko društvo Šoštanj- mesto
nedelja, 21.8. ob 15:00	turizem	Kravje dirke in zabava z ansambлом Primorski fantje	Gaberke Kulturno-turistično društvo Kulturnica
4. teden / AVGUST			
nedelja, 28.8. ob 10:00	koncert	V parku dogaja - koncert komorne skupine	Kajuhoval park Šoštanj Zavod za kulturo Šoštanj

Napovednik prireditev pripravljajo in objavljajo: mesečnik LIST, Kabelska televizija Šoštanja (kanal 22) in spletni Portal Šoštanj.info (<http://www.sostanj.info>)

KATEGORIJE PRIREDITEV:

šport

kultura

šolstvo

gospodarstvo

splošno

kabelsko razdelilni sistem šoštanj

Šoštanj.info
<http://sostanj.info>

Kavarna & Šoštanj

TAPRAVI NASLOV ZA TAPRAVO KAVO

Podoba kulture

pripravila Milojka Kompre

»Tako vidim jaz«

Ni samo zmaga uspeh

Zaradi dogodka, ki me je na nek način prizadel, po drugi strani pa spraval na realna tla, sem začela premišljevali o ZAUPANJU. V vsakodnevnih medsebojnih odnosih, na delovnem mestu, v partnerskih odnosih, v odnosu do sebe, v odnosu do stvari in še in še. Koliko ga je, tega tako imenovanega zaupanja in kaj zaupanje sploh je. Je za vsakega nekaj drugega ali za vse enako? V slovarju slovenskega knjižnega jezika je pod rubriko zaupanje napisano: prepričanje, da je kdo sposoben, voljen, narediti kar se pričakuje/ prepričanje, da je kdo pošten, iskren/ prepričanje, da je kaj dobro in da bo dobro vplivalo na uresničitev pričakovanj/.

Že po definiciji sodeč je zaupanje kompleksno izraženo neko stanje vrednot, ki bi naj bile za dobro funkcioniranje stvari in odnosov med ljudmi nujne, če ne prepotrebne. Pa je v vsakdanjem življenju res tako?

Se vprašamo kdaj in koliko zaupamo? Najprej sebe. Seveda, vse začne v nas samih. Koliko zaupam sebi? Koliko zaupam svojemu znanju, odločitvam, delu, odnosom in koliko tega sem pripravljen producirati v okolje. Si znam odgovoriti sama? Zaupam vase, ali ne? Najbrž ne! Vem, da hranim pri sebi kup stvari, ki jih vem, to so izkušnje, podatki, fantazije in kup stvari, za katere niti ne vem, da jih vem, pa so shranjene nekje v podzavesti. In ki jih bom nekoč, ob neki priložnosti uporabila. Vendar pa se bojim, da moje ideje in izkušnje nimajo enake vrednosti v primerjavi z drugimi, oziroma, zanje niso toliko vredne. Ali pa se bojim, da jih bom uporabila ob napačnem času. Pri napačnih ljudeh. Ki jim bom zaupala, oni pa bodo zaupanje zlorabili.

In smo že pri zaupanju do drugih. Vendar kako zaupati drugim, če ne sebi? Zaupanje ne

temelji samo na znanju, oziroma vedenju. Zaupanje v normalnih medčloveških odnosih ali pa v organizaciji pomeni iskrenost, združevanje idej, napredek, oporo, trdnost, varnost, dobre medsebojne odnose, kreativnost, uspeh ali pa čisto preprosto klepet ob kavi, za katerega veš, da bo pogovor ostal na dnu usedline in ne bo prinesel ne napredka pa tudi škode ne. To zadnje se mi zdi je sploh največji problem zaupanja. Ne delati škode. Res je, da moč zaupanja pri delu prinaša napredek. Da je združevanje idej in znanja gonilo sveta. Da je zaupanje v delo in tistega, ki delo vodi, večji del uspeha. In da je zaupanje v dobro, tudi dobro.

Pa vendar!

Na delovnem mestu si ne zaupamo, ker se bojimo, da nam ukradejo dobre ideje in jih prodajo za svoje.

Predpostavljenemu ne zaupamo, ker bo naše znanje uporabil za svoj uspeh.

Svojemu delu ne zaupamo, ker nismo prepričani v njegovo vrednost.

Predpostavljeni ne zaupa članom tima, ker se boji, da bi ga kdo s svojim znanjem prehitel. In še in še! Koliko je potem na svetu sploh zaupanja? Oziroma nezaupanja, ki namesto napredka prinaša nazadovanje, namesto denarja, izgubo, namesto dobrega skupnega dela, propad projektov.

In nenazadnje. Koliko si zaupamo v medsebojnih odnosih, v partnerskih vezah, med prijatelji, znanci, sorodniki, sosedi? Koliko je tu namesto ljubezni, spoštovanja in iskrenosti, jeze, maščevanja in sovraštva?

Koliko od tega ste že sami doživeli. Najbrž veliko. Zato vam ne bom odkrivala tople vode o tem, kako zlorabljen zaupanje boli. Sploh tisto v vsakdanjih medsebojnih odnosih. V vezi med dvema, ko pogovor namesto v kavni usedlini konča v drugih kavnihih skodelicah, se razširi in spremeni v neko brozgo, ki ji ni več imena. Sploh če je zaupanje izrabljeno s tem namenom, da koga namerno prizadene.

Najbolj absurdno pri tem pa je, da za zlorabljen zaupanje najprej krivimo sebe. In prvo vprašanje je: »Le zakaj sem bil tako naiven in zaupal.«

Le zakaj? Zato, ker moramo verjeti, da smo ljudje poštenost, iskrenost, diskretnost, spoštovanje zasebnosti in osebnosti posameznika nasploh. Da ne zlorabljam znanja drugih, da prikrijemo svoje neznanje. Da bomo obstali le če bomo združevali pozitivne sile, gojili dobre odnose in se ljubili.

Z zaupanjem!

mk

Ob koncu leta je kaj pokazati

V Mestni galeriji Šoštanj si lahko v dneh junija in prve polovice julija ogledate razstavo Mozaik, razstavo likovnih in drugih izdelkov ter dosežkov otrok obeh šoštanjskih šol. Na Zavodu za kulturo so smatrali, da bi bilo prav otrokom ponuditi mesto, kjer bi bili njihovi dosežki izven vrat šol

Foto: MA

Foto: MA

Foto: MA

primerno predstavljeni.

Vsekakor je na razstavi kaj občudovati, čeprav je po besedah Mije Žagar in Maje Ahtig, ki sta razstavo postavili, še veliko izdelkov, ki bi bili ravno tako vredni ogleda. Strokovne ocene oziroma kritike take ali drugačne razstava ni doživela, kar je po svoje škoda, so pa njeno odprtje popestrile otroške moči, v podobi lepega in prisrčnega kulturnega programa.

mk

»Naša« Anka

Na različnih tekmovanjih v Sloveniji in tujini so bili koncerti in zbori Anke Jazbec vedno opaženi, pod njenim vodstvom so prejeli številna vrhunska priznanja. Šola Bratov Letonje je posnela v sodelovanju z RTV Slovenija že drugo zgoščenko otroških in mladinskih pesmi. Anka je popeljala pesem iz te, idilične šole po Sloveniji, iz vrst mladih pevcev so zrasi novi rodovi odraslih pevcev. V dveh desetletjih je bilo na tem področju

Foto: Jože Miklavc

storjeno veliko, pomembno delo, ki je ime Občine Šmartno ob Paki poneslo po naši deželi.

Do zdaj je minuli dve desetletji vodila med drugim tudi otroški in mladinski pevski zbor Osnovne šole Bratov Letonje iz Šmartnega ob Paki. Pred kratkim so v Šmartnem ob Paki, ob 20-letnici njenega glasbenega mentorstva izvedli nepozaben koncert. Ob besedah zahvale predstavnice Kulturnega društva Šmartno Mije Žerjav, so mnogim polzele solze, saj je bilo slišati, da je to mogoče zadnji koncert pod njenim vodstvom. Anka Jazbec pa bo nedvomno na področju zborovskega petja še veliko storila, saj jo podpira tudi številna glasbena družina.

Foto: Jože Miklavc

Šmarčani lahko samo upajo, da to ni bil poslovilni večer, v katerem so učenci

Ponovno pokazali, kako kvalitetno je mentorsko delo zborovodkinje, ki ima pedagoško, strokovno in glasbeno srce na pravem mestu. Ob koncertu ji je stal ob strani njen nekdanji učenec pri pouku glasbe, sedaj priznani televizijski in radijski voditelj Andrej Hofer. S svojim šarmom je čutnemu vzdušju prelepega glasbenega večera dodal ravno pravi odtonek, da so obiskovalci v prepolni dvorani Kulturnega doma v Šmartnem, čutili toplino sodelovanja in slovesa ob enem.

Jože Miklavc

Kajuhovo poletje

V Kajuhovem parku v Šoštanju je bila v nedeljo, 19. junija prva prireditve, ki jo v okviru poletja v Šoštanju organizira tamkajšnji Zavod za kulturo. Quartet saksofonov Nofoskas je pripravil prijeten dopoldan sicer naključnim in manj naključnim poslušalcem. Kwartet sestavljajo dijaki glasbene gimnazije Velenje Sara Beriša, Janez Uršej, Anja Kožuh, Sandi Pečovnik. V takšni sestavi, kot smo jih imeli priložnost poslušati delujejo skoraj leto, s programom pa posegajo v klasičen in zabaven žanr.

Podobni glasbeni nastopi bodo v Kajuhovem parku vsake štirinajst dni ob nedeljah, v dopoldanskem času. Naslednji nastop je prvo nedeljo v juliju in ker gre za prijetno popestritev, ki lahko nedeljsko dopoldne naredi veliko bolj prijazno, organizatorji pričakujejo, da bo zanimanje pripeljalo v park številnejšo publiko.

mk

Festival Big band

V okviru projekta Festival Big band, ki se bo letošnje poletje prvič odvijal na območju treh občin Velenja, Šoštanja in Šmartnega ob Paki, se je v soboto 25. maja tretji te vrste začel na Vili Široko v Šoštanju. Big Band Zagorje, pod taktirko Igorja Matkoviča je popestril tudi praznik mesta Šoštanj, ki sovpada s tem datumom. Na Vili Široko se je orkester predstavil sicer maloštevilnim poslušalcem, a v pisanem programu od klasičnega do modernega. Koncert je zaokrožila poletna melodija, skozi nastop pa smo lahko prisluhnili odlični solistki.

Foto: Arhiv

Predhodno je bil v okviru festivala tak večer že v Šmartnem ob Paki, kjer je nastopil Big band Zagorje pod taktirko dirigenta Petra Kudra in v Max klubu Velenje, kjer so večer pripravili glasbeniki iz Izole z dirigentom Petrom Popovskim. V avgustu bo festival zaključen na Velenjskem gradu z Big bandom iz Nove gorice. Tako je na nek način projekt, ki se je rodil nekega prijetnega večera v Max klubu, v ozkem krogu treh ljudi in bil kasneje prenesen v »resnejše okolje«, kjer so ga podprli ZKD Šaleške doline, Max klub, JSKD OI, Mladinski center in Knjižnica, vsi iz Velenja, Hiša mladih Šmartno ob Paki in Zavod za kulturo Šoštanj, zaživel. Bomo videli, če se bo zadeva prijala in prerasla korenine v naslednje leto.

Milojka Komprej

Slika, sliki, slike

Opdrtje razstave slikarskih del Andreja Zupanca V Mestni galeriji Šoštanj je v četrtek, 5. maja, pospremila beseda akademskega slikarja Denisa Senegačnika in pa beseda župana Občine Šoštanj Milana Kopušarja. Zupanc se v Šoštanju predstavlja drugič, tudi tokrat z izborom del iz zgodnejšega obdobja in najnovejšimi deli, s katerimi nas je vse presenetil. Prav gotovo so bile Senegačnikove besede na mestu, ko je ustvarjalcu napovedal še ustvarjalno in bogato pot.

Andrej Zupanc je slikar, ki je začel svoj slikarski talent odkrivati v zrelejših letih, najprej z risbo, tušem, grafiko in nato tudi z olji in akrili. Njegov bogat notranji svet je izražen na platno preko različnih motivov, ki so svojstveni in njemu lastni. Zupanc je razpoznaven po dovršenosti materialov in izboru, ki ga vnaša v svoje slike. V likovni kritiki pa se je o njem zapisalo: *Zupanc slika zreducirano in kompozicijsko izčiščeno, govori s pestro barvo in z živahnim čopičem, tudi s konturo, očitno pa je tudi, da je njegova želja po neizpovedanem*

pousem prisotna, kar kliče po osebni izpovedi, po negovanju likovnega izraza in seveda po ustvarjalnosti, ki je v videnem ne manjka.

Razstava bo na ogled do konca maja.

mk

Zlata Zarja

V organizaciji Javnega sklada RS za kulturne dejavnosti OI Ormož, je v soboto, 2. 7. 2005 potekalo 11. tekmovanje godb v zabavnem programu. Tekmovanje je potekalo v športni dvorani v Ormožu in se ga je udeležilo 12 orkestrów iz cele Slovenije. Orkestri so morali odigrati 3 skladbe zabavnega programa, od tega je morala biti vsaj ena domačega skladatelja.

Strokovna žirija mednarodno uveljavljenih glasbenih strokovnjakov v sestavi Nikolaj Žličar, Emil Glavnik in Vinko Štrul je pozorno spremljala in ocenjevala vse orkestre.

Foto: Tekauo

Tekmovanja se je udeležil tudi Pihalni orkester Zarja iz Šoštanja. Člani orkestra so se pod vodstvom dirigenta Janija Šuligoja intenzivno pripravljali na to tekmovanje. Sad dobrega in vztrajnega dela vseh članov orkestra in vzpodbude članov Upravnega odbora je odličan rezultat na omenjenem tekmovanju. Strokovna tekmovalna žirija je Zarji dodelila toliko točk, da je zadostovalo za ZLATO PLAKETO S POHVALO kar je z ocenjevalnega kriterija najvišje priznanje.

To tekmovanje ni edino, ki se ga je orkester udeležil v letošnjem letu. Bili so še na tekmovanja v igranju koračnic v Mengšu. Tam so med kvalitetnimi orkestri osvojili v absolutni konkurenci prav tako odlično drugo mesto.

Orkester je tako zelo uspešno zaključil prvi del letošnje sezone. Počitek ne bol trajal dolgo, kajti že 4. septembra jih čaka gostovanje v Izoli.

Največji projekt v letošnjem letu pa je priprava na slavnostni koncert in vzporedne prireditve ki bodo v jeseni in bodo namenjene praznovanju 80 - letnici orkestra.

Podpredsednik orkestra
Srečko Potočnik

Samosvoja

Delo modne oblikovalke Jane Pirečnik Knapič iz Šoštanja

Jana Pirečnik Knapič si je želela biti modna oblikovalka že od malih nog. Že v času študija je začela delati za nekatera podjetja. Na samostojno pot je stopila pred šestimi leti. Pred štirimi leti pa je začela ustvarjati blagovno znamko Samosvoja. »Svoja dela sem želela združiti v celoto in se tako bolj prepoznavno predstaviti na trgu. Prvo kolekcijo sem oblikovala za lastno trgovino v Velenju, sedaj pa Samosvoja predstavlja predvsem unikatno izdelana oblačila po meri.« dodaja Jana Pirečnik Knapič. Ime Samosvoja oziroma Samo Svoja že samo po sebi razkriva svoj namen. »Oblačila so oblikovana tako, da so ženski pisana na kožo. Vsaka ženska se mora v oblačilih počutiti ravno tako, kot se želi počutiti. Zato je ženska vedno samo svoja, včasih pa tudi samosvoja ...«

Kreacije Jane Pirečnik Knapič

Sedež Samosvoje je v Šoštanju, na Tovarniški 2b, kjer sprejema večino svojih strank. Če ustvarja oblačila čisto po svoji zamisli, najraje dela za posebne priložnosti. »Vendar ne nujno ravno večerne obleke. Vsaka ženska se ob posebnih priložnostih želi počutiti dobro. Ravno to pa je zame bistvo oblikovanja - z oblačilom ujeti točno tisto vzdušje, ki ga želimo v določenem trenutku.«

Kakšna je prepoznavnost oblačil Jane Pirečnik Knapič? »Mislim, da je večina mojih oblačil prepoznavna po razrezovanju krojnih delov na majhne koščke in sestavljanju le-teh nazaj v celoto. Rada kombiniram med sabo barve, različne teksture in vzorce.« Njen edini vzornik iz sveta mode je Armani, a ne zaradi oblikovanja, temveč predvsem zaradi perfekcije pri izdelavi krojev.

Modne oblikovalke iz Galerije mode v Ljubljani. Tretja z leve, v srednji vrsti: Jana Pirečnik Knapič.

Prva slovenska Galerija mode v Ljubljani

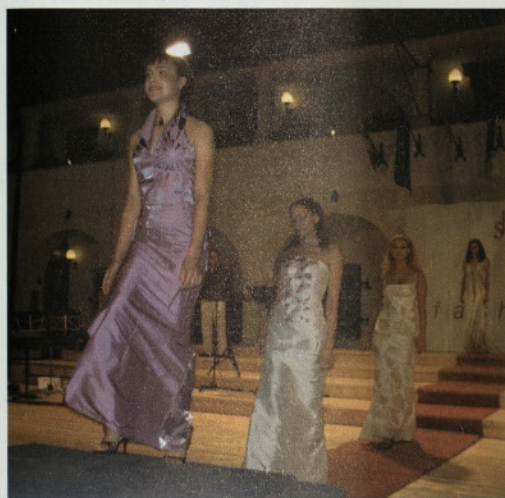
Devet najboljših slovenskih modnih oblikovalk je lani avgusta ustanovilo Društvo ustvarjalcev mode, v tem okviru pa so letos spomladi odprle tudi prvo slovensko Galerijo mode na Gornjem trgu v Ljubljani. Med njimi je Jana Pirečnik Knapič, drugih osem je še mag. Stanka Blatnik iz Slovenj Gradca ter Damjana Bitežnik Logar, Diana Kotnik Lavtžar, Mojca Celin, Marjeta Kastner, Nataša Luin, Maja Ferme in Irena Pavlakovič Štangelj. Društvo ustvarjalcev mode bo sprejelo tudi nove člane in v novi Galeriji mode gostilo tudi oblikovalce modnih dodatkov in modne fotografe. Prirejalo bo vzporedne razstave, ki niso vezane na oblikovanje oblačil, in strokovna predavanja. Na otvoritvi Galerije mode so se modne oblikovalke predstavile z večernimi, svečanimi, unikatnimi ženskimi kreacijami.

Kakšen delež ima Jasna Pirečnik Knapič v Galeriji mode v Ljubljani? »Galerija je 'nastajala' skoraj leto in pol. V tem času je bilo veliko sestankov, telefonskih pogovorov, iskanja zelene lokacije, urejanja dokumentacije... Vsaka od nas devetih modnih oblikovalk je prevzela določen del tega dela. Bistveno je, da nas je skupno delo pripeljalo do resničnega odprtja te galerije. Zame galerija pomeni predvsem širitev mojega dela na širše področje. Pomembno pa je tudi, da je galerijski prostor ravno na Starem trgu v Ljubljani, kjer se zbirajo najpomembnejša imena modnega oblikovanja v Sloveniji.«

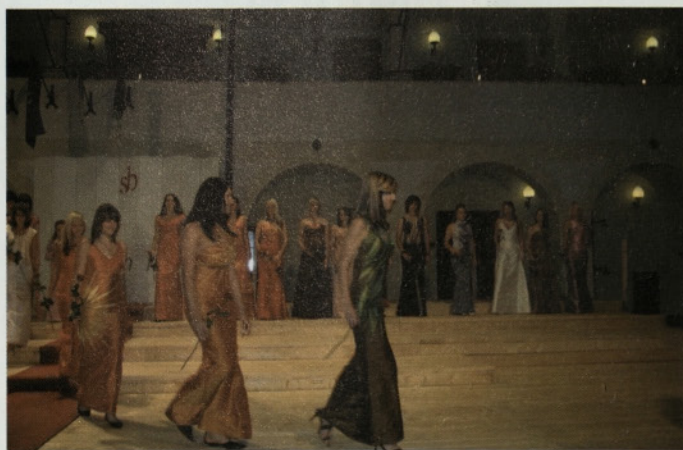
Prva slovenska galerija mode v Ljubljani.

Modni performans Stanke Blatnik

V Društvu in Galeriji mode sodeluje tudi modna oblikovalka mag. Stanka Blatnik iz Slovenj Gradca. 25. junija 2005 je ljubitelje lepega ponovno navdušila na prireditvi Modni performans Stanke Blatnik z gosti na dvorišču slovenjgraškega noveškega dvorca Rottenthurn. Predstavljen je bil

izbor njenih modnih kreacij iz leta 2005, maturantske in poročne obleke, ki so jih nosile maturantke in neveste same. Nastopili so glasbeni gostje: Sašo Vrabčič (vokalni ritmi), Tomo Božič - Audioworx (elektronska glasbena produkcija, Alja Primožič (sopran) in Matjaž Stopinšek (tenor), Tomaž Pačnik (električni klavir) in Matjaž Mlakar (saksofon). Predstavili sta se tudi gostujoči oblikovalki: Maja Štamol iz Žalca z zmagovalno kreacijo za Miss Universe Slovenije 2004 (nosi jo Sabina Remar) in Mojca Celin iz Ilirske Bistrice z zma-

govorno »Sanjsko obleko« in v kategoriji izkušenih oblikovalcev nagrajeno obleko za Miss Slovenije 2003. S slednjo zmagovalno kreacijo Stanke Blatnik (in porcelana Catbriyur) je nastopila Tina Zajc. Nakit iz stekla je prispeval mojster domače in umetnostne obrti Matijaž Gostečnik iz Slovenj Gradca, ki je svoj zadnji projekt izpeljal v sodelovanju z akademskim slikarjem Klavdijem Tutto.

Ajda Prislan

1. Sveto obhajilo

Moje ime je Timotej. Na kratko Timi. Po dveh letih obiskovanja verouka in občasno tudi svete maše, po treh tednih rednega obiskovanja šmarnic sem končno dočakal svoje prvo sveto obhajilo. Zgodilo se je v nedeljo, 22. maja 2005, v župnijski cerkvi sv. Mihaela v Šoštanj. Bratranec Nejc je

rekel, da sem »frajer«, ker grem k prvemu obhajilu in bom prvič dobil hostijo. Bilo je v drugem tednu šmarnic, ko sem prvič stopil v spovednico. Mama se še zdaj smeje, ker sem prišel ven in rekel, da na zunaj sicer ni najlepša, notri pa je zelo lepa in se dobro počutiš, ko si pri spovedi.

V nedeljo sem zjutraj sam vstal. Brez budilke. Seveda sem se takoj oblekel, čeprav sta starša vpila, da se bom umazal. Bilo mi je vseeno, niti lačen nisem bil. Ko smo prišli v cerkev sem počakal pred njo, da smo se vsi zbrali. Nagovoril nas je župnik in nas v spremstvu kaplana in katehetov odpeljal v cerkev. Malo me je bilo strah, nisem vedel, kako bo, ko bom prvič dobil hostijo. Nato je prišel trenutek, ko sem vstal in se postavil za deklicami v vrsto. S sklenjenimi rokami sem prišel do župnika, nastavil roko, on je rekel: »Kristusovo telo«, jaz pa »Amen«. In prvič sem nesel v usta sveto hostijo. Sedel sem in se počutil zelo dobro. Ves strah me je minil. Nato smo še peli. Pri maši je bilo lepo. Po njej sem dobil za spomin molitvenik. Šli smo na malico, nato pa smo se še skupaj fotografirali. Mami pravi, da sem najlepši. Pa smo bili vsi prvoobhajanci lepi.

Prišla sta tudi babi in dedi iz Maribora. In seveda moj krstni boter Jaka z družino. Popoldan smo preživeli doma. Ati in babi sta pripravila piknik. Prišel je tudi naš kaplan gospod Babič in mi prinesel kipec angelčka. Sedaj me pazi. Angelček namreč.

Timotej Skornšek

Škofijski pastoralni dan

Vsoboto, 4. junija, smo se odzvali povabilu škofa ordinarija dr. Franca Krambergerja in poromali v Maribor na Škofijski pastoralni dan.

Avtobus, ki nas je odpeljal v Maribor že ob 8. uri zjutraj, je sestavljala prava družina mladih in malo manj mladih vernikov, vsi pa smo imeli isti cilj: udeležiti se ŠPD in doživeti posebno versko izkustvo.

Po prihodu v Maribor, kjer smo bili toplo sprejeti, smo imeli možnost udeležiti se ene izmed 63 različnih forumov ali delavnic, ki so trajale do 12.00 ure. Ti forumi in delavnice so bili iz različnih področij, in sicer: družina, vzgoja, kulturno-molitveno področje, karitas, Cerkev, odnos v zakonu, kateheza, družbena odgovornost, bolni in invalidi, skrb za umirajoče in njihove svojce, tretje življenjsko obdobje, duhovna gibanja, kultura, otroci, skratka, vsakdo je lahko našel kaj zase. Sama sem izbrala forum z naslovom Mladostnik za zdrav razvoj potrebuje ljubezen in vzgojo. Imam namreč dva odraščajoča otroka in vsak dan znova ugotavljam, kako težko je v današnjih razmerah otroke pravilno vzgajati. Forum je vodila dr. Zdenka Zalokar Divjak, ki pravi: »Mladostniki vas niso nikoli tako potrebovali, kot vas potrebujejo ravno sedaj, in nikoli več vas ne bodo tako potrebovali kot ravno sedaj.« Torej, starši, prisluhnimo svojim otrokom, da bomo pravočasno zaznali njihove morebitne stiske in težave. Vzgajati pa ne pomeni zgolj z besedami prenašati na otroke duhovne vrednote, ki

dajejo življenju smisel, temveč je še posebej potrebno te besede potrditi s svojim lastnim zgledom.

Sledil je čas za kosilo. Organizatorji so za vse udeležence forumov in delavnic pripravili brezplačen topel obrok hrane. Z nekaj prijatelji smo ta čas izkoristili tudi za izmenjavo vtisov in doživetij z dopoldanskega dela srečanja, saj smo se vsi udeležili različnih forumov.

Ob 14.30 uri je bil pričetek kulturnega in športnega dogajanja. Možen je bil ogled različnih gledaliških predstav, športnih tekem, ogled mesta Maribor, dvorca Betnava in Pokrajinskega muzeja. Nekateri pa smo se odločili za ogled ene izmed dveh filmskih predstav, in sicer smo si ogledali film *Nebeško kraljestvo*. Film me je pritegnil zato, ker je to zgodovinska drama, ki razsvetljuje obdobje križarskih vojn, konflikte med muslimani in kristjani ter boj za judovska in krščanska svetišča v Jeruzalemu. Po končanem filmu je bila tudi okrogla miza in pogovor o vsebini filma.

Pred odhodom na centralni stadion sva s prijateljico odšli še v mariborsko stolnico, kjer je bilo celodnevno čaščenje pred izpostavljenim Najsvetejšim, ves dan pa je bila priložnost tudi za sveto spoved.

Višek vsega dogajanja in našega druženja v Ma-

riboru je bila sveta maša na stadionu Ljudski vrt. Somaševanje je vodil mariborski škof in predstojnik škofovske konference dr. Franc Kramberger s pomožnima škofoma dr. Jožetom Smejcem in dr. Antonom Stresom. Mislim, da smo cilje škofijskega pastoralnega dne dosegli. Ti cilji so namreč bili:

- ŠPD je pogled na pastoralno prenovu v mariborski škofiji po sprejemu sklepov Plenarnega zbora Cerkve na Slovenskem;
- ovrednotiti je potrebno delo laikov, posebej še laičkih organizacij, in jim pomagati, da postanejo čim bolj dejavni na vseh ravneh cerkvenega življenja;
- pastoralna prenova se mora dotakniti vseh generacij in jim pomagati, da živijo v evangelijskem duhu, ki je edini sposoben preraščati generacijske razlike;
- mariborska škofija ima svojega vzornika v škofu A.M. Slomšku, ki naj bo še bolj navzoč na vseh področjih pastoralnega delovanja škofije;
- različne dejavnosti (forumi, delavnice, kulturno dogajanje...) želijo biti spodbuda župnijskim občestvom za nove oblike evangelizacije;
- ŠPD naj na viden način pokaže različno delovanje Cerkve;
- ŠPD je šola medsebojnega poslušanja, povezovanja, sodelovanja in načrtovanja;
- evharistična daritev na ŠPD naj pomeni spodbudo za pastoralna prizadevanja, ki bodo rodovitna, če bodo povezana z evharistijo, kar je cilj evharističnega leta.

Čudovito duhovno doživetje celotnega dne je bilo zaključeno s koncertom glasbenih skupin, ki izvajajo duhovne popevke. Prijetno utrujeni smo si rekli: to je bil dan, ki ga je naredil Gospod in se polni prijetnih vtisov in doživetij ob pozni uri vrnili domov.

Irena Skornšek

Kaj pa ti praviš, kdo sem?

Jezusovo vprašanje, ki ga je postavil svojim učencem, je v soboto veljalo vsem, ki smo se opogumili zapustiti svoje ozke domače plotove in smo se podali v Maribor na srečanje celotne mariborske škofije.

Ob letošnji veliki noči je škof dr. Franc Kramberger 3. in 4. junija povabil vse duhovnike in po njih vse vernike v Maribor na Škofijski pastoralni dan. To naj bi bil dogodek, ki bi povezal celotno škofijo, ko bi začutili njen utrip in doživeli ter poživali občutek pripadnosti naši krajevni cerkvi.

Kako je vse skupaj potekalo in kako smo ta dan doživeli tisti, ki smo bili tam od začetka do konca?

Dogajanje se je pričelo v petek popoldne, ko so se škofje, naddekani, dekani zbrali skupaj z najožjimi laičnimi sodelavci in skušali oceniti »daljo in nebeško stran«. Ocenili so delo, ki je bilo opravljeno v zadnjih dveh letih na pastoralnem področju, in začrtali smernice za naprej.

Naš blaženi Anton Martin Slomšek nas vabi: »Z Bogom začni vsako delo, da bo dober tek imelo!« Temu vabilu smo se odzvali mladi iz vse škofije, ki smo Škofijski pastoralni dan v petek zvečer »otvorili« z molitveno uro v stolni cerkvi. V molitvi so se nam pridružili po vseh dekanijah, šoštanjka mladina se je, tako kot drugi iz Šaleške doline, zbrala v Vinski Gori.

V soboto se je Maribor zgodaj prebudil. Zlasti živahno je bilo na Slomškovem trgu in v širšem krogu okrog stolnice.

Organizatorji so zbrali še pomočnike iz vrst skavtov, razdelili naloge in natančna navodila ter odgovornosti. Ob pol desetih je bil Slomškov trg že precej poln. Ljudje so prihajali iz vseh smeri. Glede na svoje želje in zanimanja so si izbirali različne delavnice in forume. Izbira je bila resnično velika. Preko šestdeset delavnic in forumov je bilo odlično pripravljenih. Tematika je zajela vsa področja življenja in dela, medsebojnih odnosov, vere, politike, šole in še mnogo drugega. Od 10. do 12. ure je bilo živahno v vseh prostorih, ki so jih prijazno posodili: Univerza Maribor, Teološka in Tehniška fakulteta, osnovne šole in vrtec.

Po dopoldanskem delu nas je čakalo okrepčilo. Na več stojnicah so delili hrano in pijačo za brezplačne bone. Z malo ali več potrpljenja je vsak dobil svoj obrok.

Popoldne nas je čakala pestra izbira kulturnih in športnih prireditev. Osem gledaliških in dve filmski predstavi so vabile, tudi galerije so bile odprte; mnogi so se pomerili v športnih tekmovanjih. Da velja za vse pravilo »zdrav duh v zdravem telesu«, so pokazali tudi duhovniki, združeni v ekipi PAX, ki so se v pravem olimpijskem duhom pomerili z veterani slovenskega nogometa.

Vrhunec dneva je bila skupna sveta maša na stadionu Ljudski vrt. Koliko je bilo ljudi, so šteli drugi. Zame je bilo to vseeno. Bilo nas je veliko, vseh starosti, vseh stanov in položajev, vsi smo bili združeni z Jezusom ob njegovem oltarju, ko se je ponovno daroval za nas. Ponovno smo slišali njegovo vprašanje: »Kaj pa ti praviš, kdo sem?«

Jezus, ti si tisti, ki iz tujcev delaš brate in sestre. Koliko stiskov rok, objemov, nasmehov sem doživela v tem dnevu! Kar vsi obrazi so se mi zdeli poznani. Nekateri sem srečala po več letih, mnogo sem jih na novo spoznala.

Jezus, ti si tisti, ki nas vse ljubiš, ki nas vse sprejemaš: potrpežljive in nestrpne, urejene in brezbrizne, hvaležne in godrnjave, bogate in revne, zdrave in bolne, stare in mlade.

Ti si tisti, ki odpuščаш, če se le obrnemo nate, in nam tako daš možnost, da lahko začnemo znova.

Jezus, ti si tisti, ki nam prinašaš Življenje, Življenje v izobilju. Ti nam prinašaš veselje, ti si izvir resničnega in pravega veselja.

To veselje smo po maši doživljali še ob glasbi festivala VOX 2005 in v medsebojnem druženju.

Z nasmehom in pesmijo na ustih smo skavti pobrali še smeti po stadionu in se odpravili domov. Vera in življenje nista ločena. Jezus je z nami povsod.

Jerica Koren

ŽUPNIJSKA OBVESTILA

10. julij 2005 - 15. navadna nedelja - svete maše:

- Šoštanjka župnijska cerkev ob 7. in 8.30 uri
- Šoštanjka mestna cerkev ob 11. (*lepa nedelja s telovsko procesijo*) in 19. uri
- Bele Vode ob 8.30 uri
- Zavodnje ob 10. uri
- Topolšica ob 9.45 uri

17. julij 2005 - 16. navadna nedelja - svete maše:

- Šoštanjka župnijska cerkev ob 7. in 8.30 uri
 - Šoštanjka mestna cerkev ob 11. in 19. uri
 - Bele Vode ob 8.30 uri
 - Zavodnje ob 10. uri
 - Gaberke ob 9.45 uri
 - Sv. Anton ob 11. uri
- lepa nedelja s telovsko procesijo*

24. julij 2005 - 17. navadna nedelja - svete maše:

- Šoštanjka župnijska cerkev ob 7. in 8.30 uri
 - Šoštanjka mestna cerkev ob 11. in 19. uri
 - Bele Vode ob 8.30 uri
 - Zavodnje ob 10. uri
 - Topolšica ob 10. uri
- lepa nedelja s telovsko procesijo*

31. julij 2005 - 18. navadna nedelja - svete maše:

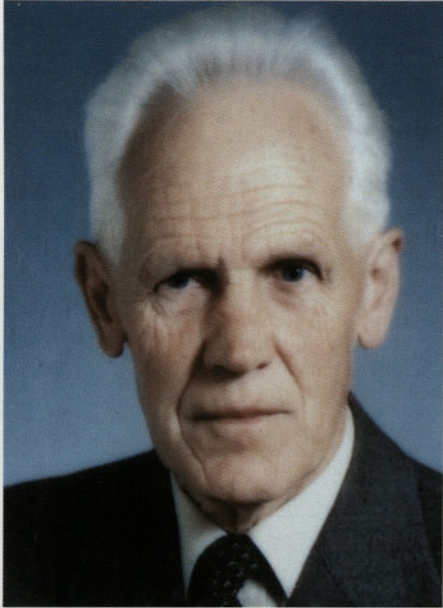
- Šoštanjka župnijska cerkev ob 7. in 8.30 uri
- Šoštanjka mestna cerkev ob 11. in 19. uri
- Zavodnje ob 10. uri
- Gaberke ob 9.45 uri
- Sv. Križ - Anina nedelja - ob 9. in 10.30 uri

7. avgust 2005 - 19. navadna nedelja - svete maše:

- Šoštanjka župnijska cerkev ob 7. in 8.30 uri
 - Šoštanjka mestna cerkev ob 11. in 19. uri
 - Bele Vode ob 8.30 uri
 - Zavodnje ob 10. uri
 - Topolšica ob 9.45 uri
 - Šoštanjka župnijska cerkev ob 15.30 uri
- srečanje članov Misijonske Molitvene zveze*

Janko Kaudik

Zapustil nas je sovaščan, dober znanec, miren sosed, zvest prijatelj in odšel za vedno ... Za njim žalujejo njegovi domači, sorodniki, prijatelji in znanci, ki so ga na poslednji poti pospremili in se od njega poslovili 5. junija tik pred njegovim 80. rojstnim dnevem.

Janko Kaudik je sicer Plešivčan in je tam tudi obiskoval podružnično osnovno šolo, kjer je že takratna učiteljica priporočila staršem naj pošljejo nadarjenega fanta na nadaljnje šolanje, saj je njihovo šolo, kar se znanja tiče, že prerasel. Tako je Janko v začetku leta 1941, tik preden so Slovenijo zasedli okupatorji, kljub bolehnosti, uspešno končal takratnom Meščansko šolo v Šoštanju.

V začetku leta 1943 se, kot na deset tisočev slovenskih fantov, ni mogel izogniti mobilizaciji v

nemško vojsko. Vojno vihra ga je v začetku leta 1945, ko se je vojna že bližala kraju, zanesla celo na skrajni sever Evrope, kjer so ga ob Baltskem morju, ob koncu vojne zajele ruske čete. Tako je v ruskem ujetništvu, v takratni sovjetski republiki Latviji blizu Rige, preživel težke mesece vojnega ujetnika in se vrnil domov šele 19.1.1946, ko je ob 9. uri zvečer potrkal na domača vrata.

Takoj po vrnitvi, ko si je zdravstveno nekoliko opomogel, je nadaljeval šolanje na elektrotehniški šoli v Ljubljani, kajti že od rane mladosti ga je vse, kar je bilo povezano z elektriko neizmerno pritegovalo. Zato je tudi njegova poklicna kariera potekala temu primerno. Po končanem šolanju, ki ga je uspešno zaključil, se je najprej zaposlil v takratni velenjski elektrarni, nato pa ob začetku gradnje Teš sodeloval pri montažnih delih blokov I. in II. Po končani izgradnji je postal šef elektrolaboratorija, kjer si je s svojim natančnim in strokovnim delom pridobil vsestransko zaupanje svojih sodelavcev in tudi nadrejenih.

Ves njegov prosti čas pa je bil posvečen radio-tehniko in tudi na tem področju je bil strokovnjak in mentor tukajšnjih radioamaterjev. Tako je tudi mene navdušil za radioamaterstvo. Napravil mi je načrt, po katerem sem izdelal svoj prvi enocevnik (radioaparati z eno elektronko). Živela sva v obdobju elektron. Tranzistorji, tiristorji in razni čipi so se pojavili šele desetletja kasneje, a se je tudi z njimi kmalu spoprijateljil.

Tudi v zasebnem življenju je bil odločen in podjeten. Leta 1951 se je poročil, nakar sta z ženo Olgo nekaj časa stanovala v elektrarniškem naselju v Šoštanju, v letih 1958-59 pa sta v Gabrkah zgradila lično hišico, kjer je Janko stanoval vse do svoje prezgodnje smrti, žena pa se je preselila v drugo, v Velenju zgrajeno, hišo h hčerki Majdi, medtem ko druga hči Dora s svojo družino živi v kupljenem stanovanju v Velenju.

V prostem času pa je bil Janko, posebno ob vi-

kendih neutrudljiv rekreativec, pohodnik in kolesar. Ustrašil se ni niti najzahtevnejših planinskih in kolesarskih tur, ki so mu bile najbolj priljubljene.

Tako je preživel jesen svojega življenja tiho in skromno, nekoliko osamljen in še kar zadovoljno v svoji gabrški hišici, dokler ga ni prizadela kruta bolezen, ga ohromila in napravila iz njega invalida. Sedaj je vse dneve, tedne, mesece preždel doma v družbi svojih Hi-Fi satelitskih naprav in programov, ki so mu prinašali svetovna dogajanja in njemu ljubo glasbo v njegov dom. Razveselil pa se je tudi vsakega obiska prijateljev, ki jih je imel kar veliko, saj smo mu popestrili enoličnost njegovega vsakdanjika.

Pa se je neizprosna usoda ponovno kruto vmešala. Janko je nekega dne tako nesrečno padel, da si je poškodoval kolk, preživel hudo operacijo, živel nekaj tednov in v domu starostnikov, zbolel za pljučnico in nato v Bolnišnici Topolšica zaspal za vedno ...

Dragi Janko! Močno te bomo pogrešali, vendar pa te bomo ohranili v trajnem spominu vsi: tvoji domači, tvoji prijatelji in vsi znanci.

Ko pa se sedaj pogosto spominjam svojih obiskov pri tebi, ko sva ugibala kaj naju še vse čaka na tem svetu in modrovala kako je kaj tam v onstranstvu, naj ti v slovo posvetim še nekaj naslednjih stihov:

Odšel od nas si tiho, dragi Janko,
na potovanje dolgo, brez povratka.
Ker je, žal, dolgost življenja našega prekratka,
tako soočen zdaj z onstranstva si uganko...

Počivaj v miru, prijatelj dragi,
sanjaj v večnosti temine,
v neskončno dolgi noči,
ki nikoli ne mine ...

Maks Lomšek

Marija in Valentin

V soboto, 28. maja, sta se v cerkvi sv. Petra v Zavodnjah ponovno drug drugemu zaobljubila zlatoporočenca Marija in Valentin Kodrun iz Raven pri Šoštanju.

Valentin, ki ga vsi kličejo Zdravko, se je rodil in živel v Zavodnjah. Zagledal se je v brhko dekletko Marijo Meh, Dvornikovo iz Raven. Vztrajno jo je snubil in pred petdesetimi leti sta se poročila.

Takrat je bilo življenje drugačno, težje kot danes. Toda kljub vsemu jima je z vztrajnostjo, pridnostjo in ljubeznijo uspelo ustvariti nov, srečen dom. Zdravko se je zaposlil v takratnem RLV, Marija pa je po rojstvu hčerke Olge pustila službo ter se posvetila gospodinjstvu, vrtu in vzgoji hčera, saj se jima je čez nekaj let rodila se hčerka Valentina.

Leta pa so minevala v slogi in razumevanju, hčerki sta se poročili, rodili vnuke, ki sta jih stara starša z veseljem pazila. Sedaj pa varujeta tudi pravnuka Nika, ki jima s svojo živahnostjo ohranja kondicijo in mladost v srcu.

Veliko sorodnikov, prijateljev in sosedov se je na dan jubileja veselilo z njima. Na ohceti se je pelo, pilo, plesalo in jedlo vse do zgodnjih jutranjih ur.

Zlatoporočenca sta se medtem že srečno vrnila s poročnega potovanja.

Foto: Samo Kopušar

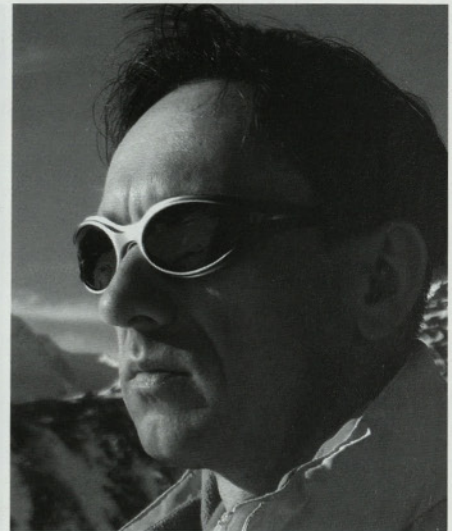
Ivan Mevc

Lepa nedelja na Sv. Križu / Datum: 19. 6. 2005 / Foto: Špela Janežič

Informacije v prostoru

Edi Vučina

Za nami je čas zaključkov, predopustnih piknikov in prazničnih prireditev. Vsako šolsko leto se zaključi s kopico slovesnosti na katerih podelijo priznanja najboljšim. Glasbeniki na zaključku pokažejo, kaj so se naučili, osmošolci se veselijo na valeti, maturanti ponosno zapelejo četvorko, celo najmlajši v vrtcu s kakšnim pristrčnim nastopom pokažejo staršem, kaj so se naučili. Vsako leto so dogodki ponavljajo, le generacija ukaželjnih nadebudnežev je vedno nova. A letošnji konec šolskega leta Šoštanjčani doživljamo vendarle drugače, kaj ne?

Bodočim generacijam pač ne bomo mogli več pokazati učilnic, kjer smo si nabirali dragocene življenjske izkušnje. Skoraj da ga ni med nami, ki mu nebi obisk v zdaj že nekdanji stavbi zbudil kakšen pozabljen spomin na čas, ko smo bili še polni upov in sanj o bodočem življenju. Svojih otrok ne bomo mogli tolažiti z tistim pogosto izrečenim stavkom: »Veš tudi sam sem dal to skozi«. Pod drugo lučjo se bo gledalo tudi na pretekle uspehe v stilu izjave: »Takrat sem bil sem najboljši na šoli«. Si bodo novi učenci še znali predstavljati, kako je izgledal mestni derbi košarkaških ekip med OŠ KDK in OŠ BR, ki še vedno bogati spomine moje generacije?

Na tem mestu bi zdaj moral nezadržni tok nostalgčnih misli prekiniti s kakšnim hvalospевov o novi šolski stavbi, a žal ne morem. Najbrž boste redni bralci mojih prispevkov (no ja, če sploh je kakšen) razumeli, da težko ocenjujem novo stavbo, še posebej v smislu arhitekturne zasnove le te. Podobno bi se najbrž izmikal resen glasbenik, če bi moral ocenjevati na primer kvaliteto glasbe kakšnega popularnega Fredija (saj veste katerega). Lahko vam je všeč, lahko je všeč celo veliko ljudem, pa najbrž to še nič ne pomeni. O okusu se pač ne razpravlja, pravijo. Sploh pa ni nujno, da je vsaka stavba v mestu že arhitektura, o čemer sem na tem mestu že večkrat pisal.

ve,...). Na novo šoštanjško šolo zato lahko gledamo le kot na bolj ali manj všečno inženirsko stavbo, ki bo bolj ali manj uspešno poskrbela za bodoče učence. V polju arhitekturne stroke pa žal ne predstavlja tistega kulturnega presežka, ki sem ga sprva malce naivno pričakoval in si ga resnično želel. Ko sem prvič zagledal predstavitveno maketo, pa nisem več mogel skriti razočaranja, zlasti nad umestitvijo nove stavbe v sicer omejen, prometno težko dostopen in morfološko zahteven prostor. Iz kasnejših pripomb nekaterih posameznikov pa sem ugotovil, da si nekateri občani na podlagi predstavljenih idejnih načrtov in zavajajoče makete vendarle niso predstavljali, kako bo objekt dejansko izgledal.

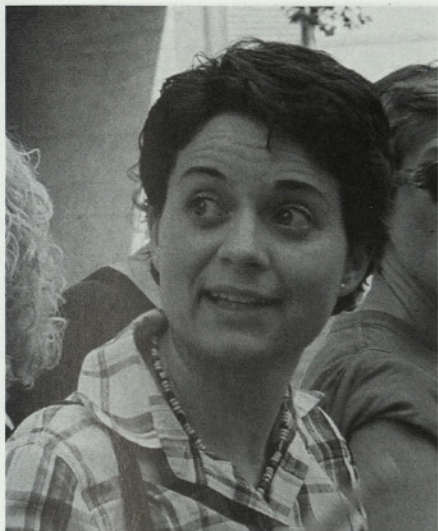
Dobro, učenci bodo septembra vstopili v novo veliko šolo, ki jim bo prav gotovo všeč, že zato, ker je nova in prostorna. Kakršna koli že je, bo služila naslednjim generacijam učencev in učiteljev, ki bodo začeli pisati novo stran v stoletni zgodovini šoštanjškega šolstva. A za bodoče podobno velike investicije (slednja je presegla vrednost letnega proračuna celotne občine) bi si veljalo zapomniti, da se splača dobro premisliti, si vzeti več časa za določitev prave lokacije in nato projektiranje prepustiti pravim strokovnjakom z izkušnjami in referencami. Če že ne zaradi drugega, ker tako velevajo predpisi.

Upam, da bo zdaj še ostalo kaj časa za druge investicije v mestu, ki pohlevno čakajo na zaključek prej omenjene. Krajevna skupnost ponuja prenovo Trga Svobode in izvedbo povezovalne kolesarske steze, za katero načrti se že dolgo snujejo. Pa da nebi čakali le na investicije iz javnega denarja, tudi zasebniki lahko premaknejo voz razvoja naprej. Lep primer je prenova velenjske Name, ki je, res da z izdatno finančno pomočjo občine, lepo poživila center sosednjega mesta. V Ljubljani je zasebnik, brez finančne pomoči mestnih oblasti, zgradil prekrasen hotel z imenom MONS (pravi arhitekturni biser). Tudi naša dolina premore nekaj premožnih ljudi, nekateri so sicer lepo prenovili svoje objekte, a na pravo novogradnjo z dovolj kvalitetno arhitekturo pa v Šoštanju še čakamo. Kdo bo prvi?

Seveda se konec obeh osnovnih šol ne more zgoditi brez posebnega s čustvi nabitega ozračja, ki se je stopnjevalo vse do fizične odstranitve stare »kajuhove« stavbe. Le malokdo je ob pogledu na sicer še zdravo šolsko poslopje obsojeno na smrt ostal ravnodušen. Ni nič čudnega, da so se številne generacije zbirale pred starim poslopjem, da bi se še zadnjič postavile pred fotografski aparat.

Pravzaprav so v Šoštanju objekti, ki v sebi nosijo ambicijo biti »arhitektura z veliko začetnico«, zelo redki. Prava arhitektura namreč poskuša iz sicer običajne banalnosti gradnje objekta ustvariti kulturni presežek, tisto nekaj več, kar potem priča o kulturni zavesti najprej investitorja, preko njega pa tudi o razvitosti okolja (skupnosti, mesta, drža-

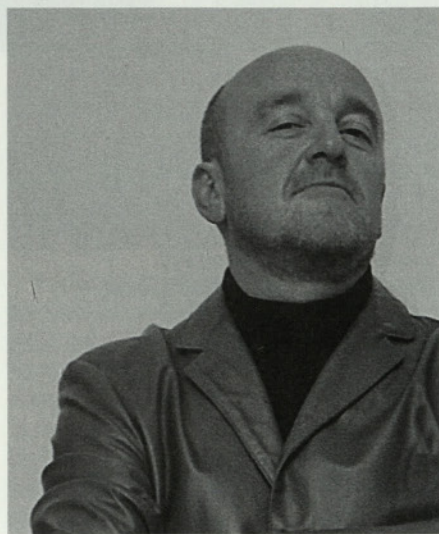
Demokrati vseh dežel, združite se!

Tanja Jenko

»NE« EVROPSKI USTAVNI POGODBI

je bil za evropske vladalce, kljub temu da so ga že mesece prej napovedovale javnomnenjske raziskave, še vedno presenečenje. Komentatorji si belijo glave, kaj pravzaprav ta »ne« pomeni, saj si ga ni moč enoznačno razložiti. Evropski politični tehnologji (poklicni politiki) ne morejo razumeti, kako to, da ljudstvo ni pritrnilo določbam, ki bi njim med drugim omogočale lažje in učinkovitejše delo. Izkazalo se je namreč, da je bil ta »ne« volivcev odgovor na najrazličnejša vprašanja, ki se sploh niso dotikala zastavljenega vprašanja na referendumu. V redkem primeru, ko jih sploh kdo kaj vpraša, so rekli »ne« vsemu skupaj. Pravzaprav ga lahko razumemo kot »ne« politični tehnologiji – sodobnemu družbenemu nadomestku za politiko, ki si skuša legitimnost nadeti z imeni (kot je, denimo, demokracija), ki jih je svetu prinesla Atenska polis, čeprav je politično delovanje v njenem smislu sistematično onemogočeno že vse od njenega izginotja pred več kot dva tisoč leti, v resnici pa si prizadeva vladati brez ugovora. Snovalci Evropske ustave so se tega projekta lotili na način ustvarjanja. To pomeni, da so v svojih delovnih pisarnah zasnovali izdelek, ki ne trpi ugovora, saj omenjena ustava mora biti sprejeta. Ker so računali na tradicionalni spanec in nezainteresiranost svojih podanikov za politiko in evropske zadeve, so predvideli, da s tem ne bo težav. Voditelji nekaterih držav članic EU so za ratifikacijo ustave razpisali referendum, ki velja za najbolj demokratičen način odločanja, saj omogoča najširšo participacijo volilnih upravičencev. Projektu bi tako dodali pridih demokratičnosti in najširše sprejetosti. V razmerah, ko politično delovanje na ravni držav in njihovih integracij, kot je, de-

nimo, mastodont Evropska unija, ni več mogoče, ker je politično delovanje po definiciji mogoče le v maloštevilnih političnih skupnostih, kot je bila antična polis, niti ni zaželeno znotraj poklicno strukturirane antipolitične družbe in njenih nadomestkov za politiko, ker jim meša štrene, se je do zdaj z dvema izidoma odločnih »ne« zganilo nekaj (pro)političnega. To novo in nepričakovano, čeprav je bilo (enakovredno?) ponujeno v odgovor na referendumsko vprašanje, je tisto, česar ni bilo v načrtih in se zato ne bi smelo zgoditi. Na referendumih je bilo državljanom, ki so docela odtujeni birokratskemu konglomeratu institucij Evropske unije, dano v odločanje tisto, kar je bilo s strani birokratov in t. i. poklicnih politikov že odločeno, pa kljub milijonom evrov, potrošenih za referendumsko kampanjo, ki je bila seveda manipulativno enostranska, saj je pričevala in ustrašovala volivce v smeri »DA ali vesoljni potop«, niso »hoteli razumeti«, da je njihova naloga samo še prikimati. Seveda v takih razmerah ne moremo pričakovati nič drugega, kot to, da bodo vladalci skušali izraženo »voljo ljudstva« nekako zaobiti. Volivcem, ki so glasovali »proti« in s tem med drugim pokazali, da njihove volje vladalci še ne obvladujejo absolutno, za pogum čestitam!

Umetnost

Pjer

Biti v

Vlado Repnik je eden tistih posebnežev, ki je najprej in kmalu spoznal, da je umetnik in se šele nato vpisal najprej na likovno akademijo, potem pa še na AGFRT in na obeh šolah diplomiral. Režijo in slikarstvo. V tem vrstnem redu. Pri pripravi diplome na likovni, ki je bila bolj performans kot slikarski izdelek, najbrž ni pomislil, da se bo dejanje, ko se »njegova« slika od znotraj navzven prereže z nožem in iz nje prikoraka človek, kot odmev ponovilo v njegovih zadnjih umetniških akcijah. V začetku junija je deloval v Mariboru, potem ko je njegov odmevni projekt, postavljen

na noge s knapovskim denarjem in postavljen v bivših garderobah na »starem šahtu« leta 2003, z uspehom prepotoval lep kos Evrope in bo ta pot očitno še kar trajala nekaj časa. Treba pa je biti pošten, da ta akcija ni samo plod njegovega snovanja, ampak je to delo ekipe, katere jedro tvorijo že omenjeni umetnik Vlado Repnik, poleg njega pa še nam dobro znani likovnik Robi Klančnik ter računalniški guru, drugače režiser iz Maribora Igor Štromajer.

Foto: Babalan

Repnik se je kmalu po odhodu iz Škal v Ljubljano v prvi polovici osemdesetih prejšnjega stoletja pričel ukvarjati s »problemom« združitve gledališke in likovne umetnosti in si je za enega do sedaj še nerealiziranih izzivov takrat postavil perfektno gledališko predstavo brez igralcev ... A je takrat tudi rad potarnal, da je problem prezahteven za enega samega človeka. Pa so mu sojenice in rojenice najbrž za to omogočile srečanja z zanimivimi ljudmi, kot sta Klančnik in Štromajer, in videti je, da tako globoko v umetnosti, kot je sedaj, ni bil še nikoli. Dobesedno. Repnik fizično vstopi v sliko, ki je produkcija prejšnjih slik, opažena skozi oko kamere v Klančnikovih rokah in sproducirana z moderno digitalno tehnologijo, ki jo obvladuje Štromajer. Potem to sliko nadgrajuje tako, da na zaparjene stene riše podobe, ki jih Klančnik zopet lovi z digitalno kamero. Za gledalca brez kamere slike živijo nekaj minut in tako podoba res deluje kot gledališče, a če se malo bolj zamislimo, je njihova trajnost, v primerjavi z večnostjo, ravno tako minljiva, kot so minljivi vsi artefakti človeštva na tem planetu. In to spoznanje je pravzaprav vse in več kot dovolj, da so akcije omenjene trojke vse bolj zaželen umetniški dogodek, od Pariza do Talina, kolikor vemo do sedaj.

Dodajmo na koncu še enkrat, da je bilo delovanje omogočeno z mecenstvom Mestne občine Velenje in Premogovnika Velenje z mešanico benevolence in hude krvi takratnih prvih mož ustanov: Žerdina in Meha. In zna se zgoditi, da bo čas po(do)kazal, da se je Velenje na začetku svojega premogarskega konca le zavedlo tudi umetnosti ter preseglo hlepenje za petmilijonskim izkopom premoga, katerega namen je itak samo gorenje, med tem ko je umetnost večna. Kot Repnikove risbe na vlažne stene prozornega zaboja iz pleksi stekla.

Šoštanjski odličnjaki

Slovo od osnovnošolskega šolanja, je za tiste, »ta pridne« še posebej svečano. Šoštanjski župan Milan Kopušar je v ponedeljek, 18. junija v Vili Široko gostil odličnjake. V svečanem govoru in ob torti jih je župan še posebej pohvalil za njihov trud in odlično znanje ter jim zaželel uspešen študij. Govor je zaokrožil z željo, da se s pridobljenim znanjem vrnejo v lokalno skupnost ter pripomorejo k njenemu razvoju.

Foto: M. K.

Z odličnim uspehom so vseh osem razredov izdelali učenci Kajuhove šole: Manja Globačnik, Dare Jelenko, Tjaša Ločan, Saša Maze, Mojca Mešl, Polona Spital, Andreja Turk, Borut Hribernik, Marko Hudej, Luka Klobučar, Hana Kolenc, Staša Ledinek, Maja Ramšak Urška Drev in Urška Šmid. Iz osnovne šole Biba Roeck pa: Amadeja Komprej, Žiga Jamnikar, Brigita Krt, Tatjana Lakič, Nastja Slemenšek, Tina Tavčar, Dario Šiljeg, Darja Pergovnik, David Ledinek, Mia Zager, Urška Videmšek in Saša Grobelnik. Razredničarke so bile Vida Rehar in Sonja Bric iz Biba Roekove šole ter Vlasta Črešnik Pudgar ter Slavica Krebs.

Lepim knjižnim nagradam, ki so jih prejeli, se je pridružila odlična torta in ob veselem klepetu so se odličnjaki tudi na tak način poslovili od obveznosti. Tokratna generacija osmošolcev je zadnja generacija, o kateri še govorimo, da je iz obeh šoštanjskih šol. Naslednja generacija bo generacija devetletke, ki bo obiskovala eno šolo, v katero se bodo v jeseni selili vsi šoštanjski šolarji.

Milojka Komprej

Zlata obletnica šoštanjskih maturantov

V Šoštanju se zadnje čase veliko govori o šoli; o stari šoli, o novi šoli, o koncu šole ...

Tokrat pa bomo spregovorili o častitljivi obletnici, saj so se nekdanji maturanti takratne nižje gimnazije srečali na 50. obletnici svoje mature. V začetku junija se je zbralo 20 bivših učencev od skupno 25, kolikor jih je leta 1955 končalo šolanje. Večina jih je ostala zvesta Šaleški dolini, nekaj pa jih je prispelo iz bolj oddaljenih koncev naše Slovenije. Prišli pa sta tudi dve učiteljici in sicer profesorica matematike Anica Drenšek iz Ljubljane in profesorica slovenščine Milka Jarnovič.

Zbrali so se pred Osnovno šolo Karla Destovnika Kajuha, kjer je sledilo prisrčno prepoznavanje nekdanjih sošolcev. Sprejel jih je ravnatelj Darko Menih, ki je kljub obilici skrbi našel čas zanje in jih popeljal po novi šoli. Oglad šole jih je navdušil, po koncu ogleda pa so vsi prejeli knjižico Kajuhovih pesmi.

Želeli so obiskati svoj razred in po spominu so se posedli, kakor so sedeli pred pol stoletja. Na njihovo veliko presenečenje je profesorica matematike iz nahrbtnika izvlekla zvonec in zazvonila ter zahtevala mir v razredu. Prišel se je pouk. Vsem je razdelila liste in svinčnike in narekovala naloge, ki so jih najbolj pridni, kot vedno, rešili, ostali pa niso prišli čisto do konca.

Po res napornem pouku so se zahvalili ravnatelju za njegovo gostoljubje, pred odhodom iz šole pa je Marija Čebul še prebrala svojo pesem z naslovom:

Naša šola

*Mar res preteklo je že pol stoletja od takrat,
ko smo šolo našo zapustili
in vsak po svoji poti se v življenje napotili?*

*Danes skoraj vsi smo spet pred šolo našo zbrani,
radostni smo in počutimo se mladi.
Na plan kar vro mladostnih dni spomini,
kako smo v šoli pridno se učili,
neumnost kakšno tudi vmes storili,
a učitelje smo spoštovali in cenili.*

*Zdaj so naši šoli šteti dnevi
in žalostna je šola naša,
kakšni so občutki njeni, nihče je ne vpraša.*

*Ob njenem boku tam na levi
nova šola že stoji,
moderna, vsa mogočna, kar domišljava se mi zdi.*

*Rodovom mladim, ki v šolo novo bodo šli,
želimo, naj lep bo njihov svet,
kjer zmaguje naj človečnost, ne pohlep.*

Marija Čebul

Iz šole so odšli na kosilo, kjer so se ob milih zvokih citer zadržali do 16. ure. Medtem, ko so sošolke klepetale, so njihovi vrli fantje odnesli cvetje na grob svojemu bivšemu sošolcu Emilu Cirarju, ki je edini med fanti manjkal.

Za lep zaključek so se podali v Zavodnje na ogled Kavčnikove domačije. Tam sta jih sprejela Guido Urlep in Anica Podlesnik, ki je predstavljala mamo Kavčelo. Postregli so jim s pečenimi nadevanimi jabolki in svežim kruhom, manjkal pa ni niti do-

Foto: Arhiv Popotar Marija

Pred 50 leti ...

Foto: Arhiv Popotar Marija

... in danes.

mači »toukec«. Vzdušje je bilo enkratno, peli so, plesali in vriskali, kot bi se vrnili srečni mladi časi. Spominjali so se na skromne čase svoje mladosti, ko v šoli ni bilo malic, oprema je bila pomanjkljiva, kljub temu pa so spoštovali svoje učitelje in starše in med njimi je vladalo pravo tovarištvo.

Ob slovesu sta se organizatorjem srečanja z izbranimi besedami zahvalili obe profesorici, pa tudi vsi sošolci so se iskreno zahvalili za trud, saj je bilo srečanje res uspešno in občutja nepozabna.

Marija Lebar

Izlet brez napake

Če ste že kdaj poskušali organizirati izlet za večjo skupino ljudi, veste, kako težko je ustreči vsem zahtevam udeležencev. Organizatorjem izleta Društva invalidov, odbor Šoštanj, pa je tokrat res uspelo. Pripravili so redni letni izlet, tokrat malo čez meje naše domovine.

Na pot smo se odpravili v lepem sobotnem jutru, naš končni cilj pa je bila Marijina cerkev na Višarjah v Italiji. To je že od davnine romarska pot mnogih Slovencev, ki so jo pred nami obiskovali seveda peš. Mi smo se odpeljali proti Dravogradu in tam prestopili mejo, ki je skoraj ni več zaznati, niti potnih listin nam ni bilo treba pokazati. Skupina je bila tako številna, da smo se razdelili v dva avtobusa in v našem je že od vsega začetka vladalo sproščeno in veselo vzdušje. Vsakdo je iz vrečk, nahrbtnikov in popotnih torb privlekel kaj dobrega in to razdelil po avtobusu, pa naj je bilo v trdni ali tekoči obliki. Tokrat se niso branili niti

tisti, najbolj zapriseženi nasprotniki »nezdravega« življenja. Pa ni treba misliti, da je bilo odlično razpoloženje pripisati alkoholu. Ne, tega je bilo zgolj za dezinfekcijo. Invalidi se kljub svojim težavam ali pa ravno zaradi njih znajo veseliti vsake malenkosti, ki jim jo ponudi življenje.

Kmalu smo prešli še avstrijsko italijansko mejo in že smo prispeli na postajo gondole, ki nas bo ponesla na Višarje. Še prej pa smo se podkrepili z okusno malico. Vožnja na jeklenih vrveh je marsikomu pognala strah v kosti, ko pa smo na cilju ogledali okrog sebe, je bil strah pozabljen. Čudoviti skalni vršaci Karnijskih Alp so žareli v soncu še vedno okrašeni s snegom. Videlo se je celo slovenski Mangart. Na višini 1790 m nad morjem je postavljen kompleks zgradb skupaj s cerkvijo Matere Božje. Staro izročilo pravi, da so tukaj potekale pobožnosti že okoli leta 1360. Cerkev so večkrat prenavljali in je prava romarska pot Slovanov, Germanov in Romanov. Tudi maša sama in pridiga poteka v treh jezikih. Marsikdo si je kupil spominek, ki pa so zelo dragi. Kogar je zanimalo, si je lahko po obronkih ogledal redko gorsko cvetje kot npr. svišč, pogačico, anemono ...

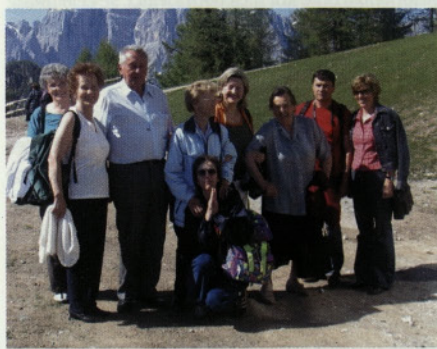

Foto: Marija Lebar

Foto: Marija Lebar

Ko se človek ozre okoli sebe in občuduje prelest naravo, si ne more kaj, da ne bi občudoval tudi dela človeških rok. Na majhni planotici so pretekli rodovi brez računalnikov, telefonov, žerjavov in kar je še modernih naprav z neverjetnim trudom zgradili svetišče, kjer bi častili Marijo.

Ob vrnitvi smo, še na italijanski strani, obiskali Fužinsko jezero, ki nas je očaralo s svojo prekrasno barvo in čistostjo. Tukaj lahko pripomnim, da na vsej poti skoraj nismo opazili smeti ali razne plastične navlake, ki smo je pri nas že kar nekako navajeni. Kosili smo v Kranjski Gori, ustavili pa smo se še na Vranskem. Prijetno utrujeni in polni lepih občutkov smo se zgodaj zvečer vrnili v Šoštanj.

Marija Lebar

Krogla na vrvici

Pri Društvu upokojencev Šoštanj so se v torek, 28. 6. 2005, nekaj čez 16. uro začeli zbirati športniki, ki se ukvarjajo s kegljanjem s kroglo na vrvici (rusko kegljanje). Po večletnem premoru so napravili še manjkajočo ograjo, ki preprečuje, da bi keglji padli v neželjeno smer, če bi komu krogla po nesreči zdrsnila iz rok. Na območju DU Šoštanj je to, za Zavodnjem, Topolšico, Lokovico in Ravnam, že peto rusko kegljišče postavljeno s pomočjo Medobčinske zveze. Do predvidenega odprtja kegljišča ob 17. uri se je ob njem zbralo 5 ženskih in 7 moških štiričlanskih ekip iz petih društev, ki so združena v Medobčinsko zvezo DU v Velenju. Ekipa iz DU Šmartnega ob Paki se zaradi smrti podpredsednika društva srečanja ni udeležila. Od vabljenih gostov sta se vabilu odzvala predsednik in tajnik Medobčinske zveze DU, g. Hubert Mravljak in g. Ludovik Uranjek, ter predsednik DU Velenje, g. Franc Tamše. Po pozdravnem nagovoru predsednika DU Šoštanj, g. Leopolda Kušarja, in referenta za šport in rekreacijo, g. Zvonka Tonklija, sta g. Kušar in g. Mravljak prerezala trak in s tem simbolično izročila kegljišče v uporabo.

Foto: Stane Pušnik

V prijateljskem srečanju, ki je sledilo, je bila med ženskimi ekipami najboljša ekipa DU Škale, za njimi pa DU Pesje, DU Velenje - PO Kavče, DU Šoštanj - PO Ravne in DU Šoštanj - PO Topolšica. Med moškimi ekipami je zmagala ekipa DU Velenje - PO Gorica, za njo pa so se zvrstile ekipe DU Šoštanj - PO Zavodnje, DU Pesje, DU Škale, DU Šoštanj - PO Šoštanj, DU Šoštanj - PO Ravne in DU Vinska gora. Da je bil boj ogorčen, pove že dejstvo, da so se prve tri ekipe med seboj razlikovale samo za en podrt keglj. Med ženskami je najboljši posamični rezultat dosegla Terezija Hriberšek iz Škal s 47, med moškimi pa Vlado Kodrun iz Zavodnja s 45 podrtimi keglji. Po končanem tekmovanju je zbrane nagovoril še predsednik MZDU Velenje, g. Mravljak. V spomin na ta dogodek je referent za šport in rekreacijo, g. Tonkli, iz njegovih rok sprejel otvoritveni pokal, vse nastopajoče ekipe pa so dobile priznanja za dosežena mesta.

Za uspešno odprtje kegljišča gre največ zaslug MZDU in zagnanim entuziastom iz DU Šoštanj: Zvonku Tonkliju, Leonu Štrbanu, Evgenju Drvariču, Francu Medvedu in drugim iz PO Šoštanj. Svoje je na otvoritvi prispeval tudi pikado klub Mravlja, ki je pripravil ozvočenje in pomagal pri gašenju začetne žeje, ki je nastopajoče v hudi vročini precej mučila. Srečanje se je tako zaključilo s prijetnim druženjem.

Stanislav Mazej

Svetovalno središče za odrasle

V prostorih Ljudske univerze Velenje so 16. junija odprli novo Svetovalno središče Velenje za odrasle, ki ga denarno podpira Evropska unija iz socialnega sklada ISIO, delno pa sredstva prispeva Ministrstvo za šolstvo in šport.

V Sloveniji deluje 14 svetovalnih središč za izobraževanje odraslih, v letu 2004 se je pridružilo pet novih, med njimi tudi Velenje. Ljudska univerza, ki je eden od partnerjev, je zadolžena za postavitev središča. Cilj projekta je na enem mestu povezati čimveč ponudnikov izobraževalnih in svetovalnih storitev v lokalnem okolju v omrežje, s tem pa vsem odraslim zagotoviti kakovostno, strokovno in celostno informiranje ter svetovanje. Naloge in smernice je predstavila Biserka Plahuta. Partnerji se delijo na strokovne in strateške. Med strokovnimi partnerji so šole, knjižnice, izobraževalni centri, študentski servisi in podjetja. Strateški part-

Foto: Marija Lebar

Predstavniki strateških partnerjev

nerji so Ljudska univerza Velenje, Gospodarska zbornica Velenje, Center za socialno delo Velenje, Mestna občina Velenje, Občina Nazarje, Območna obrtna zbornica Velenje, SA-ŠA območna razvojna agencija Mozirje in Zavod za zaposlovanje OS Velenje. Strateški partnerji bodo o delovanju v projektu podpisali dogovor, sestajali pa se bodo predvidoma dvakrat letno.

Središče je začelo delovati, Ljudska univerza pa je tudi poskrbela za primeren prostor, kjer se uporabniki storitve lahko pogovorijo s svetovalci osebno, lahko pa tudi preko telefona ali elektronske pošte. Seveda središče ne bo na razpolago samo za brezposelne, temveč za vse odrasle, ki se želijo izobraževati iz različnih pobud.

Direktorica Ljudske univerze Mirjam Šibanc je povedala, da bodo v naslednjem šolskem letu, 15. septembra, ko je dan svetovalnih središč po vsej Sloveniji, že lahko predstavili celotno ponudbo na področju izobraževanja odraslih. Gotovo bo središče za svetovanje poleg posameznikov koristilo tudi manjšim podjetjem, ki sama nimajo ustreznih strokovnih služb.

Marija Lebar

Kolonija diplomantov ALU

V petek 1. julija so z razstavo v Galeriji Velenje sklenili že tradicionalno kolonijo. Udeležilo se je 12 mladih slikarjev. S podelitvijo treh nagrad in z bogato bero izjemnih slik so mladi slikarji iz različnih krajev Slovenije spet prišli v Velenje. Ob njih sta bila tudi dekan Akademije za likovno umetnost Ljubljana, gospod Bogoslav Kalaš in mentor Herman Gvardjančič. Uspešnost projekta pa omogoča Muzej Velenje- Galerija ob podpori Mestne občine Velenje, Gorenja d.d. in Akademije za likovno umetnost Ljubljana.

Že tradicionalno razstavo kolonije je z glasbo začela akademska pianistka in znana vokalistka Sanja Mlinar. Po predstavitvi poteka in rezultatov kolonije, ki je tudi letos potekala na Velenjskem gradu (od 13.-17. 6.) je v imenu žirije, ki je izbrala dela za zbirko in tri nagrade, spregovorila vodja galerije mag. Milena Koren Božiček, ki je tako kot predsednik žirije Boris Gorupič (v zloženki razstave) poudarila pomen kolonije, ki je edina tovrstna pri nas.

Za slovensko javnost pa je takšna razstava odlična priložnost, da se seznanijo z najnovejšimi likovnimi tendencami tega trenutka. Mladim umetnikom pa možnost predstavitve in priprave na srečanje s kritiko in drugimi poznavalci slikarstva. Heterogenost nastalih slik potrjuje svobodo usmeritev mladih in že tako naraščajoči ugled in uspehe ljubljanske akademije, ki se vse pogosteje sooča s tujimi akademijami na strokovnih srečanjih in selekcijah za izbor najboljših likovnih del študentov v Evropi.

Med njimi so tudi tokratni nagrajenci. Prvo - odkupno nagrado (podeljuje jo galerija) je prejela Tanja Makuc. Drugo nagrado - samostojno razstavo v galeriji (podeljuje galerija) v letu 2006 sta prejela Milanka Fabjančič in Mark Požlep. Tretjo nagrado, ki jo podeljuje Gorenja d.d. pa je prejel Jurij Selan.

Iz velenjske galerije se razstava v oktobru seli še na Ljubljanski grad, na povabilo Festivala Ljubljana.

V Velenju pa bo razstava predvidoma na ogled do 22. avgusta. Vljudno vabljeni!

Milena Koren Božiček

Tekmovanje slovenskih elektro šol

Zmagovalci ste vsi, so besede direktorja Šolskega centra Velenje g. Ivana Kotnika, ki jih je izrekel ob otvoritvi državnega tekmovanja slovenskih elektro šol. Tekmovanje, ki je potekalo v več delih, je organizirala Poklicna in tehniška elektro in računalniška šola, ki jo vodi ravnatelj g. Tone Gams, v sodelovanju s Centrom Republike Slovenije za poklicno izobraževanje in Zvezo za tehnično kulturo Slovenije. Vodja tekmovanja je bil g. Srečko Podvržen. Sodelovalo je trinajst slovenskih šol in tri iz tujine. Šola iz Celov-

Foto: Zdravko Kočever

va je sodelovala aktivno, ostali, šoli iz Nikšiča in Slavonskega Broda, kot opazovalki. Skupaj se je zbralo 63 udeležencev - tekmovalcev. Otvoritve so se udeležili tudi povabljeni gostje s CPI, ZOTKS, Obrtne zbornice Slovenije, Mestne občine Velenje in ostali.

Prvo tekmovanje je potekalo 8. aprila 2005 in takrat so se pomerili konstruktorji mobilnih robotov. Prvič so tekmovali v funkcionalnosti in izvedbi robotov ter njihovi spretnosti vožnji po labirintu. Tekmovalo je 48 tekmovalcev iz 8 šol in 1 študent (FERI). Rezultati so naslednji:

v dijaški kategoriji je 1. mesto zasedel Klemen Glušič, Poklicna in tehniška elektro in računalniška šola Velenje, 2. mesto sta dosegla Tadej Petek in Tamara Pustoslemšek in 3. mesto Lucijan Korošec, vsi trije iz Poklicne in tehniške elektro in računalniške šole iz Velenja.

V študentski kategoriji je 1. mesto zasedel Matjaž Dušič, FERI Maribor.

Konstruktorske naslove pa so si priborili: 1. mesto Marko Milinkovič, Tehniški šolski center Nova Gorica; 2. mesto Lucijan Korošec, Poklicna in tehniška elektro in računalniška šola Velenje; 3. mesto si delijo: Igor Okorn, Tehniški šolski center Kranj, Sebastjan Bodlaj, Srednja šola za elektrotehniko in računalništvo Ljubljana, in Jernej Miloš Krmelj, Poklicna in tehniška elektro in računalniška šola Velenje.

V petek, 22. aprila, so tekmovali dijaki 2. letnikov tehniških elektro šol, in sicer programov elektrotehnik: elektronik, energetik, računalništva in telekomunikacij. Tudi ti so se prvič pomerili v znanju programiranja krmilnikov. Prvo mesto sta za ekipo Šolskega centra Velenje - PTERŠ dosegla David Žnider in Luka Perme. Drugo mesto je zasedla ekipa Poklicne in tehniške elektro šole in tehnične gimnazije Novo mesto, in sicer Mitja Kobler in Grega Logar. Tretje mesto pa sta zasedla dijaka s Srednje šole za elektrotehniko in računalništvo Ljubljana Matic Zajc in Blaž Korošec.

Dijaki elektro poklicnih šol pa so v petek, 22. aprila, in soboto, 23. aprila, tekmovali v obvladovanju poklicnih znanj za poklica elektrinar elektroniki in elektrinar energetik. Srečanja, ki je že tradicionalno in 13. po vrsti, se je udeležilo 36 dijakov iz 12 slovenskih elektro šol ter predstavniki partnerske šole iz Celovca. Na tekmovanju elektrinarjev elektronikov sta bila v posamezni konkurenci med dvajsetimi tekmovalci prva Ambrož Hanžje in Uroš Volf s Poklicne in tehniške elektro in računalniške šole iz Velenja. Tretje mesto je zasedel Rajko Mesojeđnik s Srednje šole Krško.

V ekipni uvrstitvi sta prvo mesto Šolskemu cen-

tru Velenje priborila Ambrož Hanžje in Uroš Volf. Drugo mesto je zasedel Šolski center Ptuj, in sicer Andrej Purg in Renato Trupkovič. Rajko Mesojeđnik in Tomi Dornik pa sta zaslužna za doseženo tretje mesto Srednje šole Krško.

Doseženi rezultati pri energetiki so naslednji: med petnajstimi posameznimi tekmovalci sta Alen Setinšek in Filip Pratkanar s Šolskega centra Velenje (PTERŠ) osvojila 1. mesto. Tretji je bil Primož Pavlič s Srednje šole Krško.

Ekipni dosežki pa so bili naslednji: 1. mesto je osvojila Poklicna in tehniška elektro in računalniška šola Velenje z dvojico Alen Setinšek in Filip Pratkanar. Primož Pavlič in Jernej Pavlovič sta Srednji šoli Krško priborila 2. mesto, 3. mesto pa je pripadlo Šolskemu centru Celje, za katerega sta tekmovala Jože Pišek in Marko Smit.

Posebej je treba omeniti in pohvaliti udeležbo Markusa Kapellerja iz celovške poklicne šole Berufsschule II Klagenfurt. Markus je dosegel 9. mesto, s tem da je bil najboljši pri praktičnem delu tekmovanja takoj za tekmovalci iz Velenja, malo slabši pa je bil pri teoretičnem delu. To je izjemen rezultat, kajti na tekmovanje se ni mogel pripravljati tako kot naši tekmovalci, še celo nalog ni poznal. Ostali tekmovalci so imeli znanih 150 vprašanj, na tekmovanju so potem odgovarjali na 40 od njih.

Tekmovanja so podprla podjetja in ustanove, ki so kot sponzorji in donatorji omogočili izvedbo ter podelitev nagrad tekmovalcem. Še posebej sta se izkazali podjetji INEA Ljubljana in Synatec Maribor, ki sta vsem elektro šolam podarili več kompletov programirljivih krmilnikov. S to opremo so se na seminarjih v preteklih mesecih usposabljali učitelji - mentorji tekmovalcem, pripravljali so se dijaki za tekmovanje, pa tudi tekmovanje samo je bilo izvedeno s pomočjo teh krmilnikov. Ti bodo v bodoče popestrili didaktične pripomočke pri pouku strokovnih predmetov.

Vsi skupaj si takšnih tekmovanj in dosežkov v znanju želimo še več in, kot že rečeno, zmagovalci so vsi, ki se jih udeležijo, pa tudi vsi tisti, ki na njih sodelujejo v kakršnem koli smislu; organizatorji in tisti, ki pri izvedbi tekmovanja pomagajo po svojih močeh.

Dijaki so tako za otvoritev kot za zaključek pripravili program, ki so ga v veliki meri sami sestavili. To je povežalo nastopajoče in tekmovalce. Za srednje izobraževanje je takšno združevanje posebnega pomena, kajti dijaki zaradi različnih urnikov in predvsem zaradi tega, ker prihajajo iz različnih krajev, nimajo več toliko časa za druženje. S tem smo dokazali, da je naša moč ne le v znanju, ampak tudi v timskem delu.

To vpliva tudi na kvaliteto strokovnega dela dijakov in učiteljev, kajti z združenimi močmi lahko dosežemo kvalitetnejše rezultate, ki jih bodo mladi pri svojem poklicnem uveljavljanju še kako potrebovali. Prav tako pa njihove dosežke potrebuje tudi naša mlada država, ki se pogumno postavlja ob bok ostalim evropskim.

Čestitamo udeležencem za dosežene rezultate, vsem, ki so nam pomagali pri izvedbi tekmovanja, pa se zahvaljujemo.

Sonja Lubej

Erikov humanitarni sklad

Predsednik uprave Era d. d. je s sodelavci na tiskovni konferenci predstavil Erikov dobrodeleni sklad – humanitarni projekt namenjen pomoči otrokom. Nekaj besed pa so namenili rezultatom poslovanja v prvem letošnjem četrtletju in odločitvi Ustavnega sodišča o odpiralnem času ob nedeljah.

V Eri poleg prodaje svojo dejavnost širijo na številna druga področja. Ena izmed teh je humanitarna dejavnost. Že lansko leto so pričeli z akcijo Podariš enega, osrečiš dva, kjer je šel določen znesek od prodaje plišastih igračk po imenu Erik v dobrodelne namene. Akcija je bila končana v letošnjem marcu, zbrali so okoli milijon in pol tolarjev. Sredstva so namenili centroma Sonček na Ptuj in v Celju ter Ježek v Velenju.

V Eri so bili zadovoljni in odločili so se, da bodo ustanovili dobrodeleni sklad Erik, kateremu je ime in podoba dal sedaj že prepoznavni Erin hrček. V sklad bo šlo deset odstotkov vrednosti prodaje blaga pod blagovno znamko Erik. Ravno zdaj dajejo na tržišče majice Erik, Erikove copate in Erikove sadne zgodbe, to je zbirka knjižic. V juniju bodo na voljo še Erikove kopalne brisače ter šolski program. Tako zbrana sredstva bodo porabili predvsem v okoljih, kjer poteka Erina dejavnost. K sodelovanju bodo pritegnili Centre za socialno delo, komu podariti pomoč, pa bodo lahko predlagali tudi kupci na Erini spletni strani. Računajo, da bodo letos na ta način zbrali vsaj dva milijona tolarjev, saj so se kot sponzorji projektu pridružili tudi nekateri dobavitelji. Gvido Omladič pravi, da je pomembno z namenom sklada seznaniti širšo javnost, saj šteje vsak, četudi majhen prispevek. Enak sklad ustanavlja Era tudi na Hrvaškem, kjer poteka še en dolgoročni dobrodeleni projekt, imenovan »Erina obitelj«.

Prve številke poslovanja v letošnjem prvem četrtletju kažejo, da je realizacija, ki znaša 24 milijard, višja od lanske za deset odstotkov, za približno toliko pa tudi dobiček. Ne morejo še napovedati, kakšen bo izpad dohodka zaradi spremenjenega poslovanja ob nedeljah, ki je zanje predstavljalo 15 odstotkov celotne realizacije.

Marija Lebar

Dvojčka

Dvojčka Alojz in Anton Ocvirk sta v maju praznovala 120 rojstni dan. Seveda jih toliko štejeta oba skupaj, da ne bo pomote. Prav veselo je bilo in v Lokovici se je zbrala vesela družba sorodnikov in prijateljev, ki so bratoma zaželeli še dosti let. Leta, ki sta jih dopolnila, namreč uspešno skrivata. Seveda se je v tem času v njunem življenju nabralo marsikaj. Skupni spomini na očetovo hišo v Metlečah, spomini na mamo Marijo ter brata Viktorja, ki je umrl in sta ga pokopala ravno na njun 20. rojstni dan in hvala bogu tisti bolj veseli: na skupno otroštvo, mladost in lepe trenutke. Oba sta gasilca, Alojz je letos dobil priznanje za 50 let članstva, Anton pa za 40 let. Anton je tudi drugače aktiven v turističnem društvu, deloval je tudi kot svetnik v prvem mandatu občine Šoštanj. Oba sta ljubitelja narave,

Foto: Dejan Tonkili

Anton tudi aktivneje kolesari in rad pomaga starejšim. Oba sta ostala zvesta domačemu okolju in sta si ustvarila družini v Šoštanju. Anton pravi, da je biti starejši in tudi upokojen prav lepo. »Bolj židane volje sem, bolj vesel in ko pomagam drugim, pomagam tudi sebi.«

Tako je tudi prav.

Milojka Komprej

Na Pristavo po oglje

Oglarstvo je v naših krajih zamrlo po koncu druge svetovne vojne, ker je takratna oblast zatirala obrtnike – tudi kovače, ki so bili glavni porabniki oglja. Oglja nihče več ni potreboval v večjih količinah, zato so starodavne tradicionalne kope iz naših krajev počasi izginile. Stari mojstri so jih ohranili le tu pa tam, a sčasoma so pomrli in z njimi tudi to znanje. Zadnje čase pa se oglarjenje po Sloveniji pojavlja bolj kot turistična atrakcija. Težko je sicer najti človeka, ki zna kuhati oglje in je poleg tega pripravljen cel teden preživeti zraven kope. A se na srečo najde. Če pa se najde še kdo od domačinov, ki ga to tako zanima, da je pripravljen žrtvovati nekaj dni in se naučiti te spretnosti, pa je toliko bolje. Tudi ljudi ta starodavna dejavnost vedno bolj zanima, kar se vidi po tem, da je obiskovalcev na Pristavi vsako leto več. Menim, da je enkratni obisk kope premalo za obiskovalca, da bi spoznal oglarjenje. Zato priporočam tistim, ki jih to zanima in imajo možnost, da si kopo ogledajo večkrat. Le na ta način dejansko spoznaš celoten postopek, ki teče od zlaganja lesa do nastanka črnega oglja. V času oglarjenja se lahko na Pristavo povzpnete peš, zanimiva je tudi pot s kolesom, če pa že ni tako veliko časa pa tudi z motornim vozilom.

Pristavčani so se v nekaj letih že dokaj dobro naučili kuhati oglje, zato so se odločili, da bodo letos junija na svojem prireditvenem prostoru postavili največjo kopo doslej. Tudi vreme jim je lepo streglo. Po napornih pripravah večjih količin bukovega lesa in gradnji kope je končno prišel trenutek, ko so jo lahko zakurili. Glavni oglar je bil letos Bojan Miklavžina (Medvedov Bojč), nekajkrat pa se je pri kopji z nasveti oglašil tudi naš stari znanec Ruda z Graške gore. Teden dni, kolikor se je oglje kuhalo, je bila kožarica ob kopi Bojanov drugi dom. Na oglarjenju zanj ni bilo brezskrbne noči, saj je bilo treba stalno paziti na kopo, da se ta ni vžgala. No, pa je tudi to srečno minilo. Oglje se je skuhalo, nato pa je bilo potrebno kopo razdreti. To pa niti ni tako enostavno. Ko iz kope odstranijo zemljo, je veliko oglja

Foto: A. Grudnik

Včasih so drva za kopo pripravljali celo leto, Pristavčani to naredijo v enem tednu.

Foto: A. Grudnik

Obiskovalci iz vseh vetrov so prišli tudi s konji in traktorji oldtimerji.

Foto: A. Grudnik

Bojan priučuje novega pristavškega oglarja.

Foto: A. Grudnik

Pri razdiranju kope pridejo na pomoč tudi gasilci.

še žarečega in sveži zrak ga hitro vname. Oglje je zato potrebno stalno gasiti z vodo. Za gašenje letošnje kope so porabili kar dve cisterni vode, ki so jo pripeljali gaberški gasilci. Poleg skropljenja z vodo je potrebno vroče oglje namakati še v koritu z vodo, od tam pa gre na sušenje. Tudi dobro premočeno oglje še vedno lahko tli, na svežem zraku pa se s pomočjo vetra lahko hitro vname in zgori. Zato je treba tudi oglje, ki je navidez pogašeno in se suši, skrbno paziti, saj se ob nepazljivosti lahko v nekaj minutah še vedno vname in zgori in ves trud je tako zaman.

Plesni oder je pred veselico namenjen tudi za sušenje oglja.

Med kuhanjem oglja ima »oglarški vajenc« čas tudi za kuhanje žganja.

Suho in pogašeno oglje so možje spravili na varno.

Prišla je vroča sončna nedelja in s tem tudi uraden zaključek letošnjega oglarjenja na Pristavi. Za vreme je poskrbela narava oziroma sam gospod Bog, za zabavo do poznih večernih ur pa Sentjurski muzikanti, Ansambel bratov Sušec, One man band Hrček, Kmečka Ravenska godba, Kar bo pa bo, Pristavska štrajh banda ter pevke Gaberski cvet.

Trud Turističnega društva Pristava obuditi nostalgijo in približati oglarstvo je zelo pomemben. Pohvaliti je potrebno peščico ljudi, ki v to prireditve vložijo ogromno svojega časa, ki jim ga nihče ne povrne. Kuhanje oglja je bilo začeto iz nič oziroma iz dobre volje in interesa peščice ljudi, ki so želeli v kraj pripeljati nekaj življenja. Pred leti so našli oglarkega mojstra Ruda in letos so na Pristavi postavili že četrto kopo, največjo doslej.

Zato hvala vam TD Pristava, za ves trud, obenem pa, se vidimo, če ne prej na naslednjem oglarjenju.

A.Grudnik

Jodrlj-jodrla

Najbrž bo kar držalo, sodeč po nedeljski prireditvi v Lajšah. Tam se je rodila Prva revija starih melodij pesmi in jodlanja, katere boter je Alojz Podvratnik, v krogih narodnozabavne glasbe bolj poznan kot »Jodlar Lojz«. Idejo o srečanju ansamblov, ki preigravajo to glasbo, je uresničil s pomočjo Ivana Kavnikarja in kot se je na prireditvi izkazalo, ima glasba naših pra-pradedov, dedov, očetov in seveda zdajšnje generacije, veliko privržencev.

Igralo in pelo je enajst ansamblov in vokalnih skupin, katerim gre pripisati tudi to, da so v glavnem medijsko neznani in res igrajo in pejejo v ožjih krogih in kar tako za dobro voljo, katere jim zares ne manjka. Tako so bili preko naslovov kot so Preljubo

Foto: A. Grudnik

veselje, Eno rožco ljubim, Polka za Mici, Bog je ustvaril zemljico itd., znova oživiljeni zvoki in besedila mnogih generacij. Na prireditvi je bila tudi manjša razstava starih glasbil in glasbene opreme. Organizator je nastopajoče povabil preko osebnih poznanstev in medijev, odziv pa je bil od Zgornje savinjske doline do Vinske gore. Lepo za začetek in verjeti je, da bo drugo leto prireditev, vsaj s strani nastopajočih, še številnejša.

Alojz Podvratnik je ljudski glasbi predan že 46 let, starejši ga poznajo še iz časov ansambla Srnice, preko drugih skupin do lastnega ansambla, ki ga vodi šest let. Tudi poje v dveh zborih, njegovo glasbeno pot pa nadaljujejo njegovi otroci. Na prireditvi je odigral pesem Čeha Franca Čeriškega, ki je davnega leta 1870 živel v Šmihelu nad Mozirjem in tam ustvarjal večno žive melodije.

M. K.

Srebrni bograč

Zgodila se je Bogračijada, deveta po vrsti. Ker je bila v Murski Soboti, marsikdo med nami ni vedel, kaj se bo kuhalo v kotlih pred hotelom Diana, organizatorjem te prireditve, na kateri se v kuhanju bograča pomerijo profesionalni in ljubiteljski kuharji.

Foto: Arhiv

Iz naše bližnje okolice sta jo proti Murski Soboti mahnila Darko Aristovnik in Vinko Meh. Pred hotelom sta se pridružila preostalim ekipam, ki jih je bilo kar okoli štirideset. Kuhanje bograča ... hm ... to vesta povedati Darko in Vinko, vsekakor ni enostavna zadeva. Ocenjevanje pa zajema vzdrževanje kurišča, postopek dela, recept in tudi prodane porcije. Bograča je treba imeti za najmanj dvajset porcij in sedemnajst jih je treba tudi prodati. Darko in Vinko sta se odlično odrezala in dosegla srebrno priznanje in kolajno.

Naj povemo še to, da to ni prvo priznanje, ki sta ga prejela, saj imata že dve srebrni in dve bronasti

priznanji. Zlato pa je tudi iz teh in drugih razlogov, težko doseči.

In res za konec. Fanta vam prideta odlični bograč skuhati tudi na dom. Nekateri, ki so ga poskusili že vedo.

Milojka Komprij

Šole v naravi

Šolsko leto 2004/2005 (OŠ KDK)

PLAVANJE (3. razredi osemletke)

23. – 29. 8. 2004, Fiesa

Zadnji teden počitnic v avgustu smo preživeli v šoli v naravi v Fiesi. Teden nam je kar prehitro minil. Z ladjo smo se peljali do Sečoveljskih solin in si ogledali muzej solinarstva, obiskali smo piranski akvarij, uživali smo v vožnji z ladjo Subaqatic, s katere smo opazovali morsko dno. Plavali smo pod strokovnim vodstvom plavalnih učiteljev. Vsaka plavalna skupina je imela svoje ime, zastavo in svojo himno. V vodi smo uživali: Morski angeli, Morske žabice, Meduze, Hobotnice in Delfini. Zelo zabavno je bilo ob večerih: ples, glasba, Kajuhove športne igre. Nepozaben pa je bil zadnji večer – krst. Vsak izmed nas je ob krstu dobil svoje morsko ime.

Obiskal nas je tudi ravnatelj gospod Darko Menih in vsakega izmed nas presenetil s sadjem in sladkim darilom.

Spremljevalci: učiteljci Darja Rotovnik in Suzana Daničič

Plavalni vaditelji: Anja, Polonca, Miha, Uroš in Helena

SMUČANJE (5. razredi osemletke)

14. – 18. 2. 2005, Trije Kralji

Čeprav je bilo v dolini pomanjkanje snega, smo se na Pohorju imeli prav lepo – vsega je bilo dovolj: hrane in snega. Drago, Ivo, Miran in Samo so dopoldan in popoldan učili smučati tako začetnike kot že prave mojstre v smučanju. Kar za eno močno skupino je bilo otrok, ki so prvič stali na smučeh in se še nikoli niso peljali z vlečnico. Zadnji dan pa smo bili prav ponosni nanje, saj so se prav vsi sami znali peljati z vlečnico in tudi tekmovalno progo so uspešno premagali. Dnevi pa niso minevali samo v smučanju. Imeli smo tudi Valentinove delavnice, pohod z baklami, si ogledali diapozitive o Pohorju, brali angleške knjige za bralno značko, se učili vzdrževati smučič, pisali razglednice staršem, reševali miselne igre (iz raznih učnih predmetov), plesali in še in še. Dnevi so bili kar prekratki.

Da smo bili na smučišču pravi manekeni z različnimi barvnimi jopiči po skupinah in da šola smučanja ni bila predraga, pa so poskrbeli sponzorji: Maverica, Občina Šoštanj, g. Ivan Drev in podjetja: LIMA, Rednak, Mešič, Čeh.

Spremljevalki: učiteljci Jožica Andrejč in Marjana Menih

POUK MALO DRUGAČE (2. razredi devetletke)

Program osnovnošolskega izobraževanja obsega obvezni in razširjeni program. V slednjega med drugim spada šola v naravi. Zato smo se učiteljice drugih razredov devetletke odločile, odpeljati naše malčke v

šolo v naravi.

Ker je med cilji osnovnošolskega izobraževanja vpisano tudi omogočanje osebnostnega razvoja učencev, oblikovanje in spodbujanje zdravega načina življenja in odgovornega odnosa do narave ter razvijanje in ohranjanje lastne kulturne tradicije, smo se odločile, da preživimo 2 dni na turistični kmetiji Zgornji Zavratnik v Lučah. Le – ti imajo pripravljen lasten program, pri katerem lahko uresničimo te cilje.

V teh dveh dneh so učenci spoznali delo gozdarja in mlinarja. Ogledali so si prikaz krtačenja in prednja volne ter pletenja košev in košar. Tudi sami so se preizkusili v teh opravilih in izdelali lastne izdelke. Med temi »resnimi« opravili pa so bile tudi sprostitvene igre: Lov na lisico, gledališka predstava v gozdu, večerni pohod s svetilkami. Čas pa je bil še za brezskrbno igro po željah otrok. Pred odhodom domov si je vsak učenec izdelal mapo opravljenega dela, da je lahko svoje aktivnosti prikazal še staršem doma.

Učenci so bili s šolo v naravi zelo zadovoljni. Imela je samo eno napako – prehitro je minila. Vsi so uživali v vsaki dejavnosti posebej. Tudi učiteljice smo bile zadovoljne, saj je bilo delo na tej kmetiji zelo dobro in strokovno pripravljeno ter je bilo primerno starostni stopnji otrok.

Učiteljice 2. razredov devetletk: Tatjana Drev, Mihaela Ovcjak, Tasje Srotič

Maj je predvsem mesec ljubezni, veselja in mladosti. To je mesec bujnega zelenja, toplih, skoraj poletnih večerov in opojnih vonjav. Vsa naša notranjost kar drgeta od želje po sožitju z naravo in lepotami, ki se v maju tako radodarno razkazujejo. Naša duša zahrepeni po aktivnostih zunaj starih sten in prav je, da poslušamo notranji klic in mu sledimo.

Sledili smo mu tudi drugošolci iz šoštanske Kajuheve šole in iz podružnice v Topolšici. V začetku meseca maja smo preživeli dva dni v Zgornji Savinjski dolini. In v kipeči majski pomladi smo imeli kaj videti, vonjati, slišati ali kakor koli drugače čutiti. Kaj vse smo počeli, pa so zapisali učenci sami (učiteljica Miša Ovcjak).

V ponedeljek smo šli v šolo v naravi. Odpeljali smo se z avtobusom. Vsi smo komaj čakali, da bi prišli. V jedilnici smo se zmenili, kako se moramo obnašati. Nato smo potovalke odnesli v svoje sobe. V eni sobi smo bili štirje. Lahko smo se sami odločili, s kom bomo v sobi. To smo se zmenili že v šoli. Po malici sta nas čakala dva gozdarja: Dani in Blaž. Razdelili smo se v dve skupini. V gozdu sta nam pokazala drevesa. Pot nas je vodila tudi mimo slapa, kjer smo bili tiho dve minuti, da bi prisluhnili ptičjemu petju in žuborenju slapa. Potem smo prišli do kočice, v kateri smo si ogledali orodja, ki so jih nekoč uporabljali gozdarji. V jezeru smo videli ribe. Ob štoru je rasla strupena rastlina. Po kosilu smo odšli v sobe, da smo se malo odpohčili. V igri Lov na lisico smo morali odgovarjati na vprašanja o tem, kar smo se naučili v gozdu. Nato smo se igrali na igrišču. Zvečer smo šli v gozd in gledali predstavo o palčku, zajčku in medvedu (Barbara Spital, 2.e).

Zjutraj smo vstali in zajtrkovali. Nato smo odšli v posebno sobo. Tam so nas čakale predice in citraši. Česali smo volno, predli in s citrarjem peli ljudske

pesmi. Po malici smo pletli koše. Ogledali smo si tudi mlin. Kasneje smo odšli še v pekarno. Tam smo videli, kje se peče kruh. Pojedli smo nekaj piškotov in se odpravili domov (Leja Jelenko, 2.e).

Bili smo na Turistični kmetiji Zgornji Zavratnik nad Lučami. Po nas je prišel avtobus iz Zgornje Savinjske doline. Vožnja je bila kratka, vendar zanimiva. Pred hišo kmetije nas je toplo sprejela gospa Simona. Povedala nam je, kaj vse bomo počeli. Pokazala nam je sobe, kjer bomo spali. Zunaj sta nas že čakala gozdarja Blaž in Dani. Odpeljala sta nas v gozd in nam povedala veliko novega. Po kosilu smo imeli nekaj prostega časa za igro, popoldne pa smo tekmovali v lovu na lisico. Zvečer smo si v gozdu ogledali predstavo o škrtu Cin cinčku, medvedu in zajčku. Nato smo odšli še na pohod s svetilkami. Pozno zvečer smo se umili in šli spat. Dan je bil tako razgiban, da smo se veliko pogovarjali in bolj malo spali.

Ko smo zjutraj vstali, smo pozajtrkovali. Nato smo odšli v učilnico. Prišle so predice. Krtačili smo ovčjo dlako in jo predli na kolovratu. Naredili smo si vsak svojo nitko. Potem je prišel še izdelovalec košev. Spletli smo si vsak svoj košek. Za dobro glasbeno razpoloženje je poskrbel citrar Tonček. Po kosilu nas je avtobus odpeljal v Brinečev mlin. Ogledali smo si tudi pekarno, se do sitega najedli piškotov in se odpeljali nazaj proti Šoštanju. Imeli smo se lepo (Jana Kotnik in Aljaž Mrak, 2.f).

V torek zjutraj smo odšli v delavnico. Tam sta nas že čakali gospa Zefka pred kolovratom in gospa Tončka, ki nam je pokazala, kako se češe volna. Najprej sta nam onidve pokazali delo, nato smo poskusili še mi. Po malici je prišel gospod Jože, ki nam je pokazal, kako se delajo koši. Vsak si je naredil svoj košek. Jaz sem si spletla rdečega, ki sedaj krasi mojo sobo (Špela Debelak, 2.g).

POHODNIŠTVO IN PREŽIVETJE V NARAVI (7. razredi devetletke) **9.–13. 5. 2005, Trije Kralji**

Od 9. do 13. maja 2005 je 49 sedmošolcev ter trije učitelji Osnovne šole Karla Destovnika Kajuha Šoštanj preživeli teden poletne šole v naravi na Treh Kraljih. Da bo ta šola drugačna od drugih, smo ugotovili že prvi dan, saj nas je sprejelo mrzlo, s snežinkami posuto Pohorje.

Poleg nekaj urnega vsakodnevnega pouka, kakršnega so učenci vajeni v šoli, so več časa preživeli v drugi šoli, to je šoli v naravi oziroma šoli za preživetje v naravi. Tema poletne šole v naravi na Treh kraljih je bila pohodništvo in preživetje, zato je bil vsak dan na dnevnem redu vsaj en pohod. Smer in težavnostno stopnjo je glede na vremenske razmere in kondicijske sposobnosti učencev sproti določal vodič Aleš Juhart. V petih dneh smo opravili sedem pohodov, in sicer: Trije kralji–Črno jezero–Osankarica–Trije kralji, Trije kralji–Vzhodni kot (ogled lip) – Trije kralji, Trije kralji–Šumik–Trije kralji, Trije kralji–Močnik (ogled Maroltove jelke) – Trije kralji – partizanska bolnišnica Jesen. Po predhodnem predavanju tabornika o orientaciji v naravi ter ravnanju s karto in kompasom, so se učenci morali dokazati še v praksi, na orientacijskem pohodu, na katerem so bili eni učenci bolj in drugi manj uspešni. Največji vtis pa je na učence naredil nočni pohod z baklami. Na vsakem od pohodov smo

videli veliko zanimivosti Pohorja, od pragozda in slapu Šumik, štiristo let stare jelke, nikoli odkrite partizanske bolnišnice, do starega kmečkega orodja ...

Na obisku smo gostili tudi lovca, ki nas je seznanil z gozdnimi živalmi, ki živijo na Pohorju, ter o pravilnem ravnanju, če se srečamo z njimi. Predaval nam je tudi o zdravilnih rastlinah. Vse našeto smo videli tudi na diapozitivih.

Učenci so se preizkusili v lokostrelstvu. Po seznanitvi z lokom, ki je lahko športno orodje obenem pa tudi orožje, so priredili tekmovanje v streljanju v tarče.

Ker je poleg pohodništva delna tema poletne šole v naravi tudi preživetje, so se učenci učili varno zakuriti ogenj v naravi. Sodelovali so pri pripravi tabornega ognja, ob katerem smo preživeli lep večer. Popestrili smo ga z igranjem na harmoniko, petjem, peko krompirja in jabolk v žerjavici.

V prostem času so se učenci udeleževali v različnih športnih aktivnostih, kot so košarka, odbojka, nogomet, badminton. Vsak večer je minil v druženju ob različnih igrah ter prijetni glasbi v prirejenem disku.

Na podelitev sladkih nagrad, za katere so si prizadevali učenci vsak dan sproti, od pospravljanja sob, jedilnice, reševanja kvizov, so odločale Igre brez meja. Na njih se je pokazal tekmovalni duh in složnost posameznih razredov.

Menimo, da bo ta šola v naravi večini učencem, kljub žuljenam na nogah, ostala v lepem spominu.

Spremljevalci: Nataša Nedeljković (7.a), Anica Voh (7.b), Toni Miklavc (7.c)

POHODNIŠTVO (8. razredi devetletke) **8. – 12. 6. 2005, turistična kmetija Zgornji Zavratnik nad Lučami**

Ker smo v sedmem razredu spoznali razne pohodniške poti po Pohorju, smo se letos odločili, da si bomo malo pobližje ogledali Savinjsko hribovje. Turistična kmetija Zgornji Zavratnik je bila prava odskočna deska za vse okoliške hribe. Da pa nam hoja ni bila pretežka, so priskočili na pomoč z domačim avtobusom, ki nas je velikokrat reševal v trenutkih, ko so nam začele pojemati moči.

Urnik naših dejavnosti:

Sreda, 8. 6. 2005: Planina Vodole, Javorje – planšarja, Koča na Loki, Snežna jama.

Četrtek, 9. 6. 2005: Logarska dolina, muzej Potočke Zijalke, gozdna učna pot, slap Rinka.

Petek, 10. 6. 2005: Erjavčeva jama, Iгла, Robanov kot; lov na lisico.

Sobota, 11. 6. 2005: gostovanje gozdarja, pletenje košar, česanje in preja volne, glasbeni kviz ob igranju citer, iskanje skritega zaklada.

Nedelja, 12. 6. 2005: ribogojnica in flosarski muzej na Ljubnem.

Vsak večer so učenci pisali poročilo, ki so jih učitelji pregledovali in popravljali. Reševali so naloge iz angleškega jezika, pripravili igro o Županovi Micki in imeli razne aktivnosti z žogo. Ocenjevali smo sobe in zadnji dan so bili vsi nagrajeni s sladkimi darili, ki jih je prinesel gospod ravnatelj.

Šola v naravi splete drugačne prijateljske vezi, zato na koncu ostane vsem v najlepšem spominu.

Spremljevalci: učitelji razredniki Jožica Andrej, Marjana Menih in Mitja Pranjič

Kratka zgodovina osnovne šole Bibe Röcka

Začetki naše šole segajo že v daljino leto 1774, ko je v župnijskih prostorih izvajal cerkovnik začetke branja in pisanja v okviru veroučne vzgoje. Janez Roser je ustanovil zasilno šolo, ki je postala 1799 redna, imenovana trivialka. Nahajala se je pri župnijski cerkvi Sv. Mihaela. Leta 1814 so pripravili učno sobo v občinski hiši na glavnem trgu.

Leta 1822 pa je v Šoštanj prišel Peter Mussi. Bil je vzoren učitelj in je v Šoštanju deloval 50 let. Svoje izkušnje je zapisoval, ustanovil pa je tudi šolsko hranilnico.

Leta 1875 so zaradi pomanjkanja primernih šolskih prostorov začeli misliti na izgradnjo novega šolskega poslopja. Otvoritev šole je bila 3. 5. 1887. Leta 1904 se je šola zaradi naraščanja števila učencev razširila v šest razredov. Leta 1918 je omenjena trirazredna nemška šola. Zgradba šole je bila po vojni večkrat prenovljena in prezidana.

Šolskega leta 1949/1950 so bili učenci višje stopnje vključeni v nižjo gimnazijo. Šola je postala 4-razredna, v šolskem letu 1953/54 pa je bila uvedena osemletna šolska obveznost. Z ustanovitvijo enotne osnovne šole leta 1957 je bila ukinjena nižja gimnazija, leto kasneje pa sta nastali v Šoštanju dve osemletki: I. in II. osnovna šola. V letih 1962/63 je bila šola popolnoma prenovljena, leta 1968 pa je bila preimenovana iz II. Osnovne šole v OŠ Bibe Röcka Šoštanj.

Ponosno je nosila in nosi ime domačega revolucionarja Ivana Blaža Bibe Röcka, ki se je rodil 11. novembra leta 1914 v Šoštanju. Bil je pogumen in iznajdljiv organizator ter prepričljiv govornik, vnet športnik - sprva nogometaš, kasneje odličen smučar, tudi predsednik društva medicincev. Za časa svojega življenja je bil izredno aktiven. Nemci so ga kot talca ustrelili 6. marca 1942 v Mariboru.

Danes je OŠ Bibe Röcka centralna šola s podružnico v Ravnah, podružnica v Belih Vodah pa je zaradi upada števila otrok začasno zaprta. 118 let

stara šola nudi zavetje 319-im učencem iz Šoštanja, Belih Vod, Gaberk in Raven, skoraj 70 odstotkov nas je vozačev.

Učenci in delavci so aktivni na različnih področjih. Šola je znana po kvalitetnem delu, dobrih medsebojnih odnosih in prepoznavnih dosežkih tudi na državnem nivoju, tako na tekmovanjih kot tudi pri interesnih dejavnostih. Stalno sodeluje tudi z okoljem. Tako delavci kot učenci so vključeni v aktivnosti in medsebojno povezovanje pri posameznih akcijah, delovnih nalogah različnih delovnih organizacij, lokalnih in medobčinskih zavodov, organizacij ali društev, posameznih krajevnih skupnosti in občine. Vse to prispeva k promociji kraja in šole.

Šolska knjižnica vsebuje preko 12 000 knjig za učence in strokovne delavce, je skrbno urejena, vestno obiskana in je srce šole. Radi brskamo po njenih lepo urejenih policah in prebiramo dela slovenske in svetovne literature. Ker smo zagrizeni bralci, nas v tem šolskem letu vodi Einsteinova misel, da ne smemo pozabiti čudovitih stvari, ki se jih učimo v šoli, saj so delo mnogih generacij, vse to znanje, ki nam je položeno v roke, pa je dediščina, ki jo moramo spoštovati, bogatiti ter prenesti na prihodnje rodove.

Jana Obšteter

Vodna kokoška

Vodna kokoška si je med ločjem spletla gnezdo. Vanj je znesla tri jajca. Usedla se je nanja in jih grela. Medtem je premišljevala o mladičih. Spraševala se je, kakšni bodo, kako jim bo ime in takšne reči.

Čez nekaj časa pa je pričelo deževati. Deževalo je tri dni in tri noči. Kokoška je bila mokra in tudi zeblo jo je. Toda zanimalo jo je le, ali bo s piščeti vse vredu. Za hip se ji je zazdelo, da je eno od jajc kihnilo, a to ni bilo res. Ko je pod seboj čutila toplo gnezdo, je ni več skrbelo. Bila je zelo potrpežljiva in skrbna mati. Potem je dež ponehal in reka je narasla. Kokoška mati je bila zelo vznemirjena. Skrbelo jo je, da bi voda prišla do gnezda. Kmalu se je umirila, ker je bila utrujena, je zaspala. Reka je vedno bolj naraščala. Vsak valček je gnezdo potegnil bližje k reki. Zibanje je kokoško uspavalo.

Naenkrat se je zbudila sredi reke. Bilo jo je strah, zato si je začela peti kokoške pesmi. Naslednje jutro pa je pod seboj zaslišala trkanje. Mislila je, da tako glasno bije njeno srce. Trkanje je za hip utihnilo, nato pa se je znova zaslišalo. Njeni piščeti so prihajali na svet. Mati kokoška se je umaknila na rob

gnezda. Vznemirljivo je gledala, kako so se mladički prebijali na svet.

Ta čas pa je vodni tok gnezdo odplaval k bregu. Družina vodne kokoške je poskakala v vodo. Mali piščančki so plavali tako lepo kot mati. Lokvanj je cvetel in vodna kokoška je bila zelo srečna.

Tjaša Slemenšek (4. a OŠ BR)

Delo v oddelku podaljšanega bivanja

Naš oddelek se je lahko postavljal z lepo učilnico, zato smo bili radi v njej in jo po svoje urejali. V mansardni učilnici so bili štirje kotički, prav toliko je bilo tudi oddelkov. Okrogle mize so se dale po potrebi tudi sestavljati, majhni stoli prijazne roza-bele barve, na tleh parket, strop lesen. Vse to je dajalo prostoru pridih topline.

Učilnico smo vedno urejali aktualno. Začetek šole smo pozdravili z risbicami šolskih torb, šole. Pike Nogavičke, ki si je v Velenju po zaslugi g. Marinška že zdavnaj pridobila domovinsko pravico, smo se spomnili s simpatičnimi čopki, manjkali tudi niso podatki in slika velike pravljicarke.

Po 13. uri - po kosilu - smo hodili ven. Žal, šola ni več premogla ne igrišča ne telovadnice, zato smo vzeli pot pod noge in hodili do rokometnega igrišča. Tam so se učenci lahko razigrali, ko so se skrivali, se igrali z žogo ali socialne igrice. Sama sem najbolj uživala, ko so se učenci šli »Kdo se boji črnega moža?«. Nazaj grede smo nabrali listje, ki ga je jesen lepo obarvala, polžje hišice ... Ti rekviziti so nam služili, poleg drugih znanilcev tega letnega časa, za razstavo v učilnici.

Vesetje ob radodarni jeseni je zamenjala turobnost bolj hladnih dni, ki jo je naznanjal 1. november. Učenci so risali svečke v spomin na mrtve, predvsem padle za svobodo, katerih grobove so malo prej obiskali. Konec prvega trimestra so zaznamovale jesenske počitnice.

Kmalu se je približal veseli december, mesec veselih pričakovanih malih nadebudnežev. Klicali smo tri radodarne možje, ko smo urejali učilnico, risali na tablo, se pogovarjali, kako so pisali tem možem. Veselo so pripovedovali, kaj vse so dobili. Učilnico smo krasili z zvezdicami, postavili smrečico in jo okrasili z lastnimi okraski. Pisali smo voščilnice za božič in novo leto. Voščilnica našega Grega je bila razstavljena na razstavi voščilnic na Velenjskem gradu. Uživali smo, ko smo prižigali vsak svojo svečko, a seveda pazili, da ne bi zanetili požara.

Po novem letu smo se vrnilo polni energije, a malo žalostni, ker zima še ni nasula snega. Snežaki na stenah učilnice so bolj malo sodili vanjo, a dočakali smo tudi sneg. Žal, nas je v učilnici včasih zeblo, saj je pod streho pozimi hladno, pa tudi centralno ogrevanje je včasih zatajilo.

Zima se letos dolgo ni hotela posloviti, mi pa smo kar izdelovali metulje, rožice. Novoletne motive smo spremenili v pomladne. Na študijski skupini za OPB so nas prijazne vzgojiteljice in učiteljice seznanile s tehniko origami. V knjižnici sem dobila literaturo in nastajali so lepi izdelki, ki smo jih razstavili na hodniku.

Učenci so radi meditirali, tekmovali v kvizih. Imeli smo tudi literarni kotichek s kupom knjig. Risali so na temo, o kateri sem učencem brala. Veliko smo tudi poslušali glasbo, plesali. Organizirali smo se tako, da so imeli svojo komisijo, ki je ocenila plesalce. Bila sem presenečena nad tem, kako dobro so se znali ocenjevati.

Manjkale niso niti karaoke. Fredy Miller je imel pri nas kar nekaj oboževalcev.

Leto se je bližalo koncu, konec pa je pričakala tudi naša lepa učilnica s šolo vred. Zapustiti smo morali nam drage prostore, a kar se mora, se mora.

Leto je hitro minilo, bilo mi je lepo s to skupino mladih ljudi.

F. Rumež

Osmošolke - »bibarekovke«

Uspeh? Kaj je zame uspeh? Hja, ko sem prvič prebrala to vprašanje, nisem imela pojma, kakšen naj bo moj odgovor. Ko sem se pozneje vprašala še enkrat, sem takoj vedela, kaj naj napišem.

Uspešen človek je tisti, ki ima na računu najmanj 10 milijonov slovenskih tolarjev, hišo oz. vilo, v garaži dober avto in mu nasploh v življenju ni treba »pošteno« delati. Pa kaj še! Uspešen človek je tisti, ki v življenju izpolni vse svoje cilje, pa čeprav so ti še tako majhni. Vzemimo primer, da si dekle želi postati vrtnarka ali pa čisto navadna delavka. Marsikdo bi pogledal kot tele v nova vrata in rekel: »Kaj si nora? Da boš vse življenje brskala po zemlji ali pa pomivala tla v kakšni trgovini?!« Jaz pa pravim, naj bo človek tisto, kar si želi postati, četudi vrtnar oz. vrtnarka ali pa delavec oz. delavka. Nekateri ljudje si želijo biti le dobri in vzorni starši ter nuditi svojim otrokom tisto, kar si želijo. Če se človek v svojih letih vpraša, kaj bi spremenil v svojem življenju in ugotovi, da ničesar, je to potrditev uspešnosti. Da, to je zame uspešen človek!

Uspeh v življenju je povezan z voljo, vztrajnostjo ter seveda z našo srečo. Če smo uspešni in ob našem delu ne začutimo sreče, to ni prav velik uspeh.

Delo je lahko tudi nekaj, za kar ne potrebuješ izobrazbe. Primer: Za gospodinjstvo v hiši ženske ne potrebujejo posebne izobrazbe. Je pisanje naloge, svetovanje prijateljem, nakupovanje, učenje ... Je vse, za kar se mora človek psihično ter predvsem fizično potruditi. Delo je pomemben del poti k naši

izobrazbi oz. poklicu. Poklic je tisto, za kar se izobražujemo več let; najprej obiskujemo OŠ, kjer se naučimo splošne stvari, ki so potrebne za življenje. Takrat si ljudje že približno izoblikujejo vizijo, kaj si želijo postati oz. kaj želijo početi v življenju. Nato se v tej smeri izobražujejo naprej. Velikokrat se zalomi na fakultetah (če so za tvoj poklic potrebne), a če si želiš dobrega poklica, se moraš zanj tudi potruditi.

Delo, ki ga želimo opravljati, je povezano z odločitvami v zgodnji mladosti. Ljudje se morajo že kot najstniki odločiti, kaj je tisto, kar jih resnično zanima in bi radi počeli v življenju. Moja razmišljanja o nadaljnjem šolanju, poklicu in delu temeljijo na odločitvi, da bi rada pomagala ljudem ali pa se ukvarjala z otroki, jih učila ter pripravljala na ta "kruti svet".

Obstaja veliko poklicev, ki me zanimajo, a močno izstopajo le trije; rada bi postala pilotka, saj mi letenje in opazovanje okolja s ptiče perspektive daje občutek svobode ter velike sreče. Poklic, ki me tudi zelo zanima, je biti učiteljica angleščine. Zelo rada imam delo z otroki, učenje otrok, poleg tega pa so jeziki moja ljubezen. Še zadnji poklic, ki me veseli in se mi zdi mikaven, je poklic zdravnika. Ozdravljati in lajšati bolečine bolnih ljudi, ki trpijo zaradi bolezni in poškodb, se mi zdi primeren poklic zame. Želim si postati zdravnica ter pomagati predvsem ljudem, ki živijo v Afriki ali pa tistim, ki živijo v državah, kjer divjajo vojne. Ti ljudje nas potrebujejo, saj kot pravita Latvija Walters & Kazha: The war is not over - vojna še ni konec.

Urška Kamenik, 8. d

Življenje, to niso dnevi, ki so minili, temveč dnevi, ki smo si jih zapomnili. (Pavlenko)

Prijateljstvo, ljubezen, ljubosumje, tekmovalnost ... Vse te vezi so se napelele med mano in mojimi sošolci v preteklih osmih letih.

Vsak dan smo bliže slovesu. Ko se zjutraj odpravim v šolo, mi je kar malce tesno pri srcu. V mislih se mi utrnejo spomini na tiste neprijetne dogodke v odnosih s sošolci ali celo učitelji, ki pa zadnje čase zelo hitro zbledijo. Ni še daleč čas, ko sem si želela, da se čim prej razidemo ... in mi ne bo več zaljubljeni sošolec solil pameti ali pa zavidljiva sošolka govorila proti meni. Vendar ne, preveč je spominov, takšnih in drugačnih, da jim ne bi odpuščala in jih nekje globoko v sebi imela rada.

Zadnje dni usmerjamo vse moči v pripravo ključne prireditve. Dekleta se pogovarjamo samo še o oblekah, čevljih in pričeskah. Fantje pa se jezijo, ker jim plesni koraki na vajah ne uspevajo najbolje, za kar smo po njihovem mnenju seveda krive me, soplesalke. Do nedavnega sem tudi sama vsa vročična bremenila sebe in svoje starše z zahtevami za čim lepšo obleko. Potem pa sem naključno govorila z znancem, katerega mnenje mi veliko pomeni. Menil je, da naslednji zrelostni izpit, kot je matura, izgublja svojo vrednost, saj se hočejo mladi že na valeti pokazati v vsem svojem blišču. Dekleta se nehote postavljajo z zahtevnimi pričeskami, močnimi "make-upi" in kar vse preveč elegantnimi večernimi oblekami.

Verjetno pa je kar dobro, da se v naših mislih kot

glavni pojavljata dve tako različni skrbi, ena s pozitivnim in druga z žal precej negativnim nabojem. Tista druga je sprejetje na izbrano srednjo šolo.

Kakšne bodo zaključne ocene, koliko točk bodo prinesla eksterna preverjanja in ali bo skupni seštevček dovolj visok? Znanje, sreča ali zgolj igra usode je tisto, kar odloča?

Sprašujem se, kakšni bodo ti spomini čez deset let - bodo še dovolj živi???

Tina Tavčar, 8. a

Bliža se še en konec šolskega leta, vendar to ni navaden konec, je konec mojih osnovnošolskih dni.

"Vam je hitro minilo?" nas je vprašala učiteljica. "Da!" so vzklিকnili v en glas. Očitno sem bila edina, ki se ji je zdelo, da jo bo vsak čas razneslo, če ne bo teh nekaj dni hitro pri kraju. Neučakano odštevam zadnje dni, a hkrati me prevevajo mešani občutki. Bodo moji sošolci še vedno takšni, kakršne poznam? Si bomo kljub vsemu še vzeli čas drug za drugega? Se bomo pozdravili z učitelji, ko jih bomo srečali, ali pa bo čas naredil svoje in bomo pozabili obraze ter odkorakali dalje, kot da niso imeli nikakršne vloge v našem življenju? Veliko vprašanj, malo odgovorov.

Nekaj pa le vemo. Ostali nam bodo spomini na dobre in nekaj manj dobrih časov, ki smo jih preživeli skupaj.

Ne maram besede zbogom in je nikoli ne bom, menim pa, da za to besedo stoji vedno nek nov začetek in tudi v tem primeru bo tako.

Začenja se novo poglavje mojega življenja. Odhajam v srednjo šolo. Veselim se novih sošolcev in izzi-
vov, a hkrati me je strah neuspeha. Vendar zaupam vase, sem odločna in dosegla bom zastavljene cilje. Kot v osnovni šoli.

Tatjana Lakić, 8. a

Poslavljam se od osnovne šole in z vsakim preostalim dnevom sem bliže koncu in hkrati začetku.

Konec je obdobja, ki sem ga s sošolci preživela na OŠ Bibe Röcka, v zgradbi, ki za čudno barvo fasade čuva moja otroška leta.

Začenja se obdobje nekega drugega sveta, ki ga s sabo nosi gimnazija, šola, na katero sem se vpisala in kjer se bom nadalje izobraževala. A še vedno rada hodim na naša šola, tako domača mi je. Tu so moji sošolci, prijatelji, učitelji in drugi, ki jih poznam. Znani so mi hodniki, stopnišča, knjižnica, telovadnica, vse učilnice ... Še žvečilni gumi, nalepljen pod klopio v eni izmed učilnic, se zdi vsa ta leta enak.

Ne vem, kdaj je minilo teh osem let in kdaj se je nabralo toliko vtisov; strah pred kontrolkami, občasna jeza in povzdigovanje glasov, vpitje otrok, glas zvonca, ki oznanja odrešenje in podobno.

Najbrž je v življenju vedno tako, da si sreča in žalost podajata roko in ko bom junija zadnjič stopila skozi velika šolska vrata, jih ne bom zaprla, ampak si bom na nek način pustila priprta za novo pot.

Amadeja Komprij, 8. a

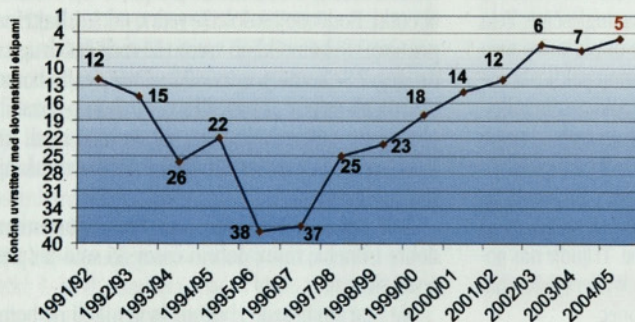
Novice iz košarkarskega kluba Elektra

Največji uspeh v zgodovini kluba

Članska ekipa Košarkarskega kluba Elektra je pod vodstvom trenerja Ante Perice in pomočnika trenerja Boruta Cerarja v sezoni 2004/05 dosegla največji uspeh v skoraj 60-letni zgodovini kluba! Po zaključku tekem v državnem prvenstvu 2004/05 je članska ekipa osvojila 5. mesto med vsemi slovenskimi ekipami v Sloveniji, le malo športne sreče pa je zmanjkalo ekipi za osvojitve 4. mesta, ki je še vodilo v Goodyear ligo in v play-off.

KONČNE UVRSTITVE ČLANSKE EKIPE ELEKTRÉ
PO SEZONAH

Pregled končnih uvrstitev članske ekipe Elektro od osamosvojitve Slovenije do danes!

Mlajše selekcije

Košarkarski klub Elektra se ponaša z zelo dolgo tradicijo kakovostnega in uspešnega dela z mladimi. Vsako leto se trudimo pritegniti čim večje število mladih ter jim omogočiti športno udejstvovanje pod strokovnim vodstvom. Tako smo v letošnji sezoni v sistem rednega treniranja vključili kar 130 otrok v 11. vadbenih skupinah, ki so bile vodene s strani ustreznih usposobljenih trenerjev, strokovnjakov.

V okviru osnovnih šol v Šaleški dolini smo oblikovali kar 7 ekip, katere imenujemo »šola košarke«, kjer se najmlajši prvič srečajo s skupinskim delom. Namen šole košarke je pritegniti čim več mladih iz »ulice«, ter jim omogočiti druženje z njihovimi vrstniki kakor tudi kasnejše napredovanje v skupino imenovano »dečki«, kjer mladi že izpopolnjujejo svoje znanje in ga lahko pokažejo v organiziranih tekmah oz. regijskih ligah.

Ekipa dečkov na treningu.

Višje ko gremo po lestvici vadbenih skupin, višji je nivo treniranja in več je organiziranih tekem. Če imajo mladi v šoli košarke na voljo 1 uro tedensko, imajo kadeti in mladinci na voljo 15 ur tedensko izpopolnjevat svoje košarkarsko znanje. Pri tem ključno vlogo igra strokovni kader, ki si je svoje znanje izpopolnjeval na treh internih seminarjih. Vodil jih je vrhunski košarkarski strokovnjak s pomočjo klubskega fizioterapevta, klubskega zdravnika in kondicijskega trenerja. Tako so bila pokrita področja, kot so: osnova košarke, medicina v športu ter kondicijska priprava mladega igralca.

Prijateljska tekma med pionirji na Dnevu Elektro.

Vse ekipe mlajših selekcij kluba so se predstavile na prireditvi Dan Elektro, ki je bila februarja letos izvedena prvič in je odlično uspela. Igralci, razvrščeni po ekipah, so se pomerili med sabo in vodstvu kluba, gledalcem ter svojim staršem pokazali, kaj so se naučili.

Največji tekmovalni uspeh v okviru mladinskih selekcij kluba so zagotovo dosegli starejši pionirji (letnik 90) pod vodstvom trenerja Boruta Cerarja, ki so decembra 2004 v okviru državnega prvenstva osvojili 3. mesto med vsemi slovenskimi pionirskimi ekipami. Ista ekipa je na božičnem mednarodnem pionirskem turnirju v Poreču v močni konkurenci zasedla 3. mesto. Vsi ti uspehi so bili tudi razlog, da je ekipa starejših pionirjev prejela priznanje Športne

NBA-jevec Boštjan Nachbar deli avtograme.

zveze Šoštanj za najperspektivnejšo ekipo na področju občine Šoštanj.

Pred prvenstveno tekmo članske ekipe s Heliosom, ki je bila 14. maja, smo mladim igralcem omogočili spoznati NBA igralca, Boštjana Nachbarja, ki jim je v sproščnem pogovoru predstavil svojo košarkarsko pot in jim odgovarjal na mnoga zastavljena vprašanja. Po pogovoru je sledilo obvezno skupinsko in individualno fotografiranje ter deljenje avtogramov.

Vse teh uspehov pa se ne bi mogli veseliti, če v sredini v kateri delamo, ne bi naleteli na nesebično in prostovoljno pomoč posameznikov in mnogih podjetij ter drugih organizacij. Izkoriščamo priložnost in se jim zahvaljujemo, še posebej pa vsem staršem naših mladih igralcev, ki nosijo glavno breme vseh obveznosti, ki jih prinaša redno treniranje košarke. Zahvaljujemo se tudi vsem trenerjem in učiteljem športne vzgoje na osnovnih šolah, ravnateljem in tudi vsem sponzorjem, ki s svojimi prispevki sploh omogočajo, da lahko skrivnosti košarke in športni duh vnašamo med naše mlade igralce.

Članska ekipa ima novega trenerja

Ante Perica, ki je v sezoni 2004/05 uspešno vodil člansko ekipo kluba, se je za sodelovanje v sezoni 2005/06 dogovoril s Košarkarskim klubom Pivovarna Laško, ki igra v močnejši ligi Goodyear (Jadranska liga). Zato je vodstvo kluba v drugi polovici maja pričelo z aktivnim iskanjem novega trenerja članske ekipe kluba in se po nekaj informativnih razgovorih odločilo, da v klub povabi znanega in uspešnega slovenskega košarkarja Dušana Hauptmana, ki je kar 17 let igral za najboljšo slovensko člansko ekipo, ekipo Olimpije in bil šest let slovenski reprezentant.

Dušan Hauptman, ki je po poklicu športni pedagog, se je po zaključeni športni karieri posvetil treniranju in je bil od leta 2000 naprej trener mlajših selekcij Olimpije in ekipe Olimpija - mladi. V sezoni 2004/05 pa je vodil člansko ekipo Košarkarskega kluba Koper, ki igra v 1. A slovenski košarkarski ligi. Poleg tega že od leta 1994 vodi košarkarsko šolo Dušana Hauptmana, kjer se kalijo mladi igralci.

Delo pomočnika trenerja bo tudi v prihodnji sezoni še naprej opravljal domači trener, Borut Cerar, ki je hkrati tudi trener mladincev in kadetov.

Sine Decosta prejel priznanje KZS

Košarkarska zveza Slovenije vsako leto v juniju organizira odmevno prireditvev Košarka združuje, ki se je udeleži med 200 in 400 posameznikov, ki so na različne načine povezani s košarko. Na letošnji prireditvi, ki je bila 11. junija na gradu Fužine v Ljubljani, je Sine DeCosta na predlog Košarkarskega kluba Elektra prejel plaketo Košarkarske zveze Slovenije za dolgoletno strokovno in organizacijsko delo na področju košarke. V letu 2005 so bile podeljene samo štiri plakete Košarkarske zveze Slovenije.

Sine (Anton) DeCosta je dolgoletni član Košarkarskega kluba Elektra in je bil v začetnem obdobju košarke v Šaleški dolini tudi zelo uspešen igralec kluba. V sedemdesetih letih preteklega stoletja je bil trener članske ekipe, kasneje pa je aktivno deloval tudi v upravnem odboru kluba in v skupini veteranov Elektra. Kot športni pedagog je zaposlen na Centru srednjih šol v Velenju, kjer že mnogo let uspešno prenaša svoje športno in košarkarsko znanje na dijake. V letu 2003 je bil trener ekipe Centra srednjih šol Velenje, ki je v okviru šolske košarkarske lige osvojila 1. mesto!

Novi trener Elektra, Dušan Hauptman.

Foto: svetlovi spleti

Foto: Arhiv KZS

Veterani Elektre

Košarkarski klub Elektra ima že drugo leto veteransko sekcijo, ki jo več inoma sestavljajo bivši aktivni košarkarji Elektre. Člani sekcije imajo treninge dvakrat tedensko, občasno pa organizirajo oz. se udeležijo veteranskih turnirjev. Aktivno se pripravljajo na evropsko prvenstvo veteranov, ki bo prihodnje leto. Medse vabijo vse ljubitelje košarke, ki bi želeli redno in rekreativno trenirati košarko.

Navijaška skupina Štrom boysi

V sredo, 22. decembra 2004, je bila ustanovljena navijaška skupina Košarkarskega kluba Elektra pod imenom ŠTROM BOYSI. Navijaška skupina športno in bučno navija za člansko ekipo Elektra tako na domačih kot tudi na tekmah v gosteh.

Foto: Andrej Vaternik

Navijaška skupina Štrom boysi.

Z navijanjem bodo zagotovo nadaljevali tudi v prihodnji sezoni in zato vabijo vse ljubitelje košarke, da se jim pridružijo!

Sezona 2005/06

Igralci članske ekipe se bodo na prvem treningu v sezoni 2005/06 zbrali v ponedeljek, 1. avgusta in se s pomočjo novega trenerja in njegovega pomočnika pričeli pripravljati na novo tekmovalno sezono, ki se bo pričela 15. oktobra.

V avgustu bodo z rednimi treningi pričeli tudi starejši igralci mladinskih selekcij medtem ko bodo skupine dečkov in skupine šole košarke pričele s treningi z začetkom novega šolskega leta.

Vse novice in obvestila Košarkarskega kluba Elektra lahko spremljate na spletnih straneh: <http://www.kosarkarski Klub-elektra.si>

Bojan Rotovnik in Duško Supič

Tretji v državi

Peto leto teče Boštjanu Rezmanu, staremu 24 let, kar je njegova edina preokupacija kolesarstvo. Je profesionallec, čeprav glede na velikost in razmere v državi, ne gre za profesionalizem, kot ga poznajo v drugih državah, ko je govora o pogodbenih odnosih in o ugodnostih, ki jih klub ponuja članom svojih ekip. Profesionalizem je mišljen predvsem v tem, koliko morajo ti fantje vložiti v trening. In v tem so povsem primerljivi z velikimi evropskimi ekipami.

izpadli iz dirke vsi trije kolesarji ekipe, ki so imeli letos bistveno slabše rezultate, kot Boštjan. Pri tem je treba opozoriti, da je ekipa Save po moči in po zbranih točkah takoj za edino pravo profesionalno slovensko ekipo Perutnine iz Ptujja.

Vsak trud pa je slej ko prej poplačan z uspehom in tako je tudi Boštjanu uspelo dokazati, da mu v ekipi po krivici jemljejo priložnosti za dokazovanje, saj je v nedeljo 26. junija na državnem prvenstvu v Ptujju, na dirki dolgi 180 km, ki je potekala v petih krogih po oklici tega starega rimskega naselja, zasedel tretje mesto, takoj za Mitjem Ma-

udeležili rekreativci iz treh regij Šaleške, Savinjske in Koroške.

V soboto, 11.6.2005, od 10. ure dalje je potekal turnir v malem nogometu. V hudi konkurenci se je pomerilo 12 ekip. Pokal za prvo mesto je osvojila ekipa GV TRIS iz Velenja, pokal za drugo mesto ekipa GE COMMERCE iz Šmartnega ob Paki in pokal za tretje mesto LEPA NJIVA. Podeljen je bil tudi pokal za najboljšega strelca, ki si ga je s šestimi zadetki prislužil Rok Jelen iz ekipe GV TRIS.

Naslednji dan, v nedeljo, 12.6.2005, pa je od 13. ure dalje potekal turnir v odbojki za mešane ekipe.

Državni prvak Mitja Mahorič, levo drugi Gregor Gazvoda, desno Botjan Rezman, tretji v državi v prestižni kategoriji »elite«.

Boštjan je začel v ekipi do 23 let v Kolesarskem klubu Krka, lansko sezono pa je predsedal v Kolesarski klub Sava iz Kranja, saj v Krki niso oblikovali ekipe »elita«, Boštjan pa zaradi starosti ni mogel več nastopati v ekipi do 23 let. Zaradi rezultatov, ki jih je dosegal v Kolesarskem klubu Krka, kljub temu, da mu je bila osnovana naloga pomagati ekipnim tovarišema Zrimšku in Nose-tu, so ga povabili v Savo, saj je na nekaterih dirkah imel možnost opozoriti tudi na svoje kvalitete.

Prehod v novo ekipo ni minil brez težav, saj v novi sredini ni takoj uspel pokazati svojih kvalit. Z dvema padcema na dirki pa je prva sezona minila le z redkimi trenutki zadovoljstva, pa tudi začetek letošnje sezone je bil bolj trd. Posledica tega je bila, da v ostri klubski konkurenci ni bil uvrščen v kolesarsko ekipo Save za letošnjo Dirko po Sloveniji, ki vsem domačim kolesarjem veliko pomeni. Razočaranje je bilo veliko, saj je Boštjan prepričan, da v ekipi niso izbirali ravno po kvalit. in trenutni formi kolesarjev, ampak bolj po kriteriju domačnosti in je na to bolj vplivalo dejstvo, da Šoštanj ni na Gorenjskem, kot pa njegova forma. Dokaz temu je bil precej skromen rezultat kolesarjev Save na dirki po Sloveniji tudi zato, ker so

horičem in Gregorjem Gazvodo, ki oba dirkata za ekipo Perutnine iz Ptujja. To je do sedaj največji uspeh s katerim je Boštjan Rezman vsaj malo poplačal vložen trud, in prevožene kilometre, ki jih iz dneva v dan sam grabi na zahtevnih treningih in so posebej težki tudi zato, ker mora s precej volje trenirati sam. Povejmo še, da sta se med deseterico za omenjenimi tremi najboljšimi uvrstila še dva tekmovalca Perutnine, trije slovenski kolesarji italijanske ekipe Tenax ter kolesar Roga, ter eden kolesar Lenarta. Vsi so zaostali za prvo četverico približno 10 minut. Rezman in Fajt (Tenax), ki ga je Boštjan premagal v neposrednem duelu, pa sta zaostala za Mahoričem in Gazvodo tri minute.

kr

Vikend športa v Zavodnjah

Športno društvo Zavodnje je tudi letos, že tretje leto zapored, pripravilo vikend športa na domačem športnem igrišču v Zavodnjah. Pripravili so dva turnirja za rekreativce in sicer v malem nogometu in v odbojki. Turnirjev so se

Foto: Arhiv

Foto: Arhiv

Tudi tokrat se je za pokale za prva tri mesta potegovalo 12 ekip. Osvojili pa so jih: ekipa TGP1 Florjan pokal za prvo mesto, ekipa TOPOLŠICA pokal za drugo mesto in pokal za tretje mesto je osvojila ekipa ČRNA iz Črne na Koroškem.

Kljub slabi napovedi je bilo tudi tokrat vreme organizatorjem naklonjeno. Uspelo jim je izpeljati dva zelo prijetna dneva. Igralci in gledalci so se poslovlili v prijetnem razpoloženju z obljubo, da se naslednje leto zopet srečajo, na že tradicionalnem turnirju.

Romana Anželak

Pozdrav poletju

Takšen naslov so izbrali v šoštanjskem vrtcu za srečanje svojih varovancev, ki je potekalo na rokometnem igrišču. Kot se šolarji veselijo konca pouka, imajo svoj zaključek tudi »vrčičkarji«, saj bo marsikateri izmed njih tudi imel počitnice, vsaj tačas, ko bodo starši imeli dopust, nekaj starejših pa se od vrta poslavlja, ker bodo jeseni stopili v »resno« osnovno šolo.

Srečanja so se poleg otrok in vzgojiteljic udeležili tudi očki in mamice, dedki in babice, bratci

Foto: Marija Lebar

Foto: Marija Lebar

Foto: Marija Lebar

in sestrice. Za otroke pa je bila najbolj zanimiva povezovalka programa Andreja Stare, ki se je prelevila v pravo klovnoso in s svojo razigranostjo pomagala prebroditi začetno tremo, ko so se vsi oddelki vrtca v mimohodu predstavili gledalcem. Kljub temu so morali nekatere pospremiti starši, kajti malčki se šele privajajo na svojo samostojno pot v življenje.

Igre z žogami, baloni in trakovi ter vesele pesnice so popestrile program in nekaterim se nikakor ni mudilo domov. Vsake lepe stvari je enkrat konec, pa se je tako tudi zaključilo prijetno družnje otrok šoštanjskega vrtca.

Marija Lebar

V Sončnem mestu pa sonce sije

Sončno - otroško mesto je letos res s soncem obsijano. Golte so v torek popoldne žarele od preobilja svetlobe in najbrž tudi od energije, ki jo okoli sebe troši 71. otrok, ki so v času od ponedeljka do petka konec meseca junija na bivanju v naravi. Akcija, ki jo pelje MZPM Velenje v sodelovanju s taborniki rodu Pusti grad Šoštanj, bo kmalu slavila dvajseto obletnico. Duša tega prijaznega

projekta je prav gotovo Tea Podgoršek, ki na kraju dogajanja skrbi, da je sončno mesto res sončno. Za Golte so se letos odločili pri zvezi, prejšnja leta je bilo dogajanje na Slemenu.

V otroškem mestu kamor otroci pridejo iz doline se dogaja marsikaj. Dogajati se pravzaprav začne že v dolini, ko otroke naloži avtobus v Velenju, Šoštanju, Šmartnem ob Paki in Letušu in jih s spremljevalci pripelje do gondole. Vožnja z gondolo do hotela in hop v dogajanje. Treba je raziskati Alpski vrt, treba je peti in plesati, izvesti volitve za župana, prirediti krst čarovnice Golte, narediti časopis in kup drugih stvari, ki jih otroci počnejo skupaj s sedmimi vodniki, Zoro, Teo in Avgustom Podgorškom. Ulice so preimenovali v Čoravo ulico, Ulico specialcev ipd, pa tudi kakšni prijaznejši metulji in mravlje so zraven, hranijo pa se pri Divji svinji in Belem zajcu. Seveda, otroci so od starosti 5 do 13 let in se zanimajo za različne stvari.

»Imamo se kul« pravijo otroci ko se zvečer vračajo na svoje domove, ekipa, pa se pripravi na naslednji dan, ko se meščani vrnejo v mesto. Enkrat bodo v mestu tudi prespali in takrat bodo kurili kres in priredili pravi večer ob tabornem ognju.

Nepozaben začetek počitnic torej in hkrati poučen skok v brezskrbno poletje.

Milojka Komprej

Meddruštveno gasilsko tekmovanje starejših članic in članov v Gaberkah

Gasilsko društvo Gaberke je že tretjič organiziralo in priredilo Gasilsko tekmovanje starejših članic in članov za pokal Gaberk. Na tekmovanje se je prijavilo 15 ekip, 5 ženskih in 10 moških iz cele Slovenije. Veterani in veteranke so se ločeno po spolu pomerili v dveh disciplinah: v suhi vaji in v raznoterosti - gasilske spretnosti. Tri najboljše uvrščene ekipe so dobile v trajno last lepe pokale, prva moška in prva ženska ekipa pa sta prejeli tudi prehodna pokala. Letos so se posebej potrudile članice PGD Gaberke, saj so po dolgem in naporem treniranju končno le zmagale in osvojile prehodni pokal na domačih tleh. Zadnje leto je prehodni pokal stal na vidnem mestu v gasilskem domu v Polju pri Vodica. Vsaj do naslednjega tekmovanja pa bo krasil police s pokali v prostorih

Hitre in spretno gaberške gasilke so si priborile prehodni pokal.

PGD Gaberke. Poudariti je potrebno, da je ekipa starejših članic PGD Gaberke zelo uspešna ekipa, ki se s tekmovanjem le redko vrne brez pokala.

Rezultati: ženske ekipe: 1. mesto PGD Gaberke, 2. mesto PGD Polje, 3. mesto PGD Bevče.

Moške ekipe: 1. mesto PGD Oplotnica, 2. mesto PGD Polje, 3. mesto PGD Trnovlje.

A. Grudnik

Naš kolesarski izpit

Tretješolci OŠ Karla Destovnika Kajuha so po uspešno opravljenem teoretičnem delu kolesarskega izpita opravljali v sredo, 8. junija 2004, še praktični del izpita. Ta predstavlja vožnjo s kolesom po prometnih površinah. Tudi letošnje leto je bilo okrog naše šole še vedno gradbišče. Ob šoli nismo imeli prostora, da bi s kolesi lahko vadili spretnostno vožnjo. Ob vsem tem je bil promet na cesti ob šoli zelo povečan. Tako bi bili učenci v teh razmerah še bolj ogroženi, kot so bili že prejšnja leta pri vožnji v prometu.

Zaradi teh razlogov smo se odločili opravljati izpite za kolo na poligonu v Ločici ob Savinji. Tam opravljajo izpite tudi šole iz Zgornje Savinjske doline, ker želijo svoje učence usposobiti za vožnjo brez nepotrebne tveganja.

Ko smo prispeli v Ločico, smo si z učenci najprej peš ogledali progo na poligonu. Nato so samostojno vadili pravilno vožnjo po njej. Na vseh križiščih smo jih budno spremljale učiteljice in prometniki ter jih opozarjali na napake. Učenci so morali pokazati znanje v različnih vrstah križišč, kot so križišče enakovrednih cest, križišče prednostne ceste s stranskima, semaforizirano križišče in krožišče. Upoštevati so morali pravila varne vožnje, ki so se jih naučili pri pouku prometne vzgoje. Posebno pozornost pa smo namenili najnevarnejšemu delu vožnje, ko se otrok najbolj izpostavi - to je sprememba smeri vožnje levo in desno.

Tisti učenci, ki še letošnje leto niso dovolj spretni in še niso osvojili osnovnega znanja za vožnjo v prometu, se bodo znova učili in nato svoje znanje ponovno preizkusili v prihodnjem šolskem letu. Večina učencev pa je bila pri ocenjevalni vožnji uspešna.

Pomembno je, da starši otroka, ki je dobil kolesarsko izkaznico, v začetku še ne spustijo samega v promet. Izkaznica pomeni le to, da je znanje osvojil. Za samostojno vožnjo pa so potrebne tudi izkušnje. Te otroci dobijo pri večkratni vožnji, ki jo morajo opraviti v spremstvu staršev. Šele ti potem odločijo, kdaj je primeren čas za samostojno vožnjo njihovega otroka. Zato se morajo tudi starši podpisati na otrokovo kolesarsko izkaznico.

Želja vseh nas, tako učiteljev kot staršev in tudi drugih kolesarjev, pa je, da bi dobili kolesarske steze. Tako bi varneje in bolj zdravo preživljali svoj prosti čas, morda pa bi tudi manj uporabljali druga motorizirana vozila.

Mentorica prometne vzgoje:

Danica Verdev

Petra - Jordanija

Besedilo in fotografije: Dejan Tonkli

V prejšnjih številkah Lista sem vam predstavil kanček življenja v Egiptu. Zdaj vam želim postreči še s kakšno drugo državo oziroma zanimivostjo.

Veliki večini se moje poti začnejo prav v deželi faraonov. Splet nenavadnih dogodkov pa je pripomogel, da sem se odločil tudi za Jordanijo. Vse skupaj se je začelo v Garden cityju. To je predel Kaira, kjer so zasidrana veleposlaništva, med njimi tudi slovensko. Sprva sem nameraval odriniti proti Sudanu. Za turistični ogled omenjene države je potreben vstopni vizum. Na konzulat sem prišel skozi kletne prostore, zato sprva nisem bil povsem prepričan ali je to ambasada ali ni. V nekaterih prostorih ambasade sem naletel na goro pohištva in paketov. Kasneje sem izvedel, da je to pomoč, ki jo pošiljajo revnim ljudem v Sudanu. Zvedel sem tudi, da samo trideset odstotkov takšne pomoči pride v prave roke. To mi je zaupal eden od stražarjev v ambasadi. »In kje konča ostala pomoč,« vprašam. »Vsa ostala pomoč je namenjena poslovnim kanalom.« Človek težko verjame to nečednost, a vojno dobičkarstvo je sestavni del vsake vojne. Kot posameznik nisem hotel protestirati, saj tako ali tako ne bi bilo nobenega učinka, pa še za vizum bi bil lahko prikrajšan.

Končno sem se prebil do častnega konzula Sudanu. Sedel je na velikem luksuznem stolu. Možakar je dremal. Tudi jaz bi dremal na takšnem stolu.

Razložil sem mu, da potrebujem vizum, nato pa sem moral sesti še sam, saj je mož ravnodušno, brez zadržkov dremal naprej.

Sedel sem kakšne pol in se čutil. Še sreča, da je imel ob sebi tri telefone. Eden od njih je naenkrat grdo zazvonil. Njegov obraz je kazal nejevoljnost. V mojih ušesih pa je zvenelo kot najlepša pesmica. Če je ne bi bilo, bi verjetno čakal še kakšno urico več.

Končno si je vzel čas za mene. Brez problemov sem uredil vse formalnosti. Dati sem moral svojo krvno skupino. Seveda je sledilo vprašanje, čemu je to potrebno. Zelo spodbudne besede so priletele iz njega: »Če te slučajno pospravijo uporniki, te lažje identificiramo.« Z nasmeškom pa je še dodal: »Ne skrbi, prijatelj moj!«

Nato je nastal problem, kako prestopiti mejo med Egiptom in Sudanom. Edina povezava, ki obstaja je trajekt, ki seveda odpluje samo enkrat na teden. Vendar le v primeru, da ni pokvarjen. Kar pa je redek pojav. Povedali so mi, da tokrat zamuja samo dva dni. »Še sreča, da samo dva dni,« so me potolažili. »Če je to sreča, koliko potem zamuja ponavadi?« sem se potihno, začudeno vprašal. A tega pravzaprav niti nisem hotel vedeti. Zato nasvet tistim, ki se odpravljate v Sudan. Vzemite si čas! V

nasprotnem primeru boste dobili živčni zlom.

Ostalo mi je še deset dni, a vseeno nisem hotel tvegati s tisto barkačo. Šel sem kar na sosednjo ambasado. Na njej je plapolala jordanska zastava. Ko sem vstopil v to stavbo, je zazijalo pravo nasprotje prejšnje ambasade. Povsem jasno je kje nafta teče v potokih. Že sprejem je bil drugačen. Vsekakor na ravni bogatašev. Zaradi bližine Iraka sem vizum dobil brezplačno in takoj je postalo jasno, da jo bom mahnil v Jordanijo.

Sledila je nočna vožnja na Sinajski polotok. Krepko se mi je že mudilo ujeti trajekt proti Akabi, največjemu pristanišču v Jordaniji. Čas odhoda trajekta je bil ob enih popoldan. Na trajekt sem se vkrcal zadnji trenutek. No, če bi se tistemu lahko reklo trajekt. Prej raj rje. »Saj ni važno, samo da pluje,« je njihov glavni rek. Ladja bi morala odpluti ob trinajsti uri, a so ob dveh komaj začeli natovarjati tovarnjake. Ob štirih so šele začeli razpravljati, kam z avtomobili. Zato sem želel ugotoviti, kdaj bomo odpluli. Srečam mornarja, ki je bil, v skoraj, beli obleki, če odmislimo madeže in medalje, ki so mu krasili suknjič. Mož je bil na visokem položaju, zato mi je potrdil čas odhoda. Z nasmeškom na obrazu je rekel: »Ladja odpluje, ko je polna do zadnjega kotička.« Začel sem protestirati zaradi netočnega odhoda. In zopet tisti nasmeš in tolažilne besede: »Bodi vesel, ker boš čakal komaj kakšne štiri ure. Poglej, tisti v kotu čakajo že od včeraj in se ne obremenjujejo s časom.« S pesmijo na ustih se je poslovil in odšel v kontrolo. To mi je pojasnilo vse tiste zaloge hrane potnikov. Eni so imeli s seboj toliko hrane, kot da bi šli na dopust za ves teden. Torej, kaj mi je preostalo? Da ležem in se udomačim na preprogi in molim, da bi odpluli čim prej. No, po petih urah zamude so ladijski motorji zaigrali, v tistem trenutku moja najljubšo melodijo z naslovom Odhod. Poeti bi zapisali, da je v mojem srcu zaigrala sreča. Po petih urah čakanja še tako trdo srce zadržati od sreče.

Dodatno zamudo smo pridelali na poti v Akabo. Namesto šest ur smo porabili devet. Ni kaj, glavno je, da smo prispeli! Po vseh vstopnih procedurah sem vstopil v menjalnico. Zamenjal sem devizne rezerve in z grozo ugotovil, koliko je vreden jordanski dinar. En JD dosega 270 tolarjev. Bankirja malo povprašam, koliko kaj stane taksi ali avtobus do mesta, oddaljenega 7 km. Delal se je nevednega, čeprav mu je na čelu pisalo, da je domačin. Zato sem ga moral zboti, seveda tako kot jaz znam, brez zadržkov. »Domačin si, vidi se, da že leta delaš točno na tem mestu, pa praviš, da nimaš pojma koliko kaj stane! Oprosti, moraš biti pa res

zabit!« Trik je uspel. Tip je izkašljaj vse potrebno. Ponavadi ne vedo nič - seveda v narekovajih. Vsi v pristanišču držijo skupaj. Za vse se je treba pogajati. Veliko težje kot v Egiptu. Začetna cena vožnje do centra je bila 10 JD. Zelo drago. Dražje kot iz Velenja do Šoštanja. Vključil sem vse pogajalske spretnosti in pristal na enem JD. Da smo pristali pri tej ceni, sem potreboval debelo uro. Vsekakor je temu botrovala sreča. Namreč, neki Jordanec je pripeljal prijatelje v pristanišče, da se ne bi vračal sam, mi je zaračunal en JD do centra.

Končno sem prispel v Akabo. Na moje presenečenje je to zelo čisto mesto. Seveda v primerjavi z ostalimi arabskim deželami, ki sem jih že prepotoval. Cestna ureditev in avtomobili z veliko porabo goriva izdajajo ameriški način življenja.

Po mukah sem le našel hotel. Kot sem že označil, je to pristaniško mesto zelo čisto, za nameček pa je v paketu ponujalo še poletno vzdušje. Kaj lepšega, kot biti sredi zime v kratkih hlačah. Naslednji dan sem sedel v prvi avtobus, proti deželi Nabatejcev. Petra; do tja je sto kilometrov. Tudi to prevozno sredstvo odpelje šele, ko se napolni do maksimuma. Vsi, ki so vstopali v avtobus, so bili oblečeni kot za odpravo na Himalajo. Jaz, frajer iz Šoštanja, pa v kratkih rokavih in kratkih hlačah. A kaj, to se spodobi za poletje, pa še dobro zgleda! Sam pri sebi pa sem se vprašal, le kaj bi oni oblekli, če bi prišli k nam v zimskem času. Končno po dveh urah odrinemo, natlačeni kot tuna Tonček. Po dveh urah vožnje je postalo povsem jasno, da ti ljudje niso oblečeni zimsko brez razloga. Višje kot smo se dvigali, bolj mrzlo je postajalo. Ko smo se pripeljali do najvišje točke vožnje, se je na drevesih gnetlo ivje. Saj sem za zimsko idilo, samo ne v kratkih hlačah. Postal sem zelo slabe volje. Zaradi moje butaste glave mi je skoraj spodletel ogled Petre. Tako hitro kot smo se dvignili, tako hitro smo se, hvala bogu, spustili spet na višino brez ivja. A zunaj je bilo še vedno samo osem stopinj. Nisem se predal. Od začetka doline, do zadnjega samostana, je pet kilometrov. Ker me je pošteno zeblo, sem si skušal kupiti nekakšen jordanski plašč. Trgovci so videli mojo stisko in so temu primerno

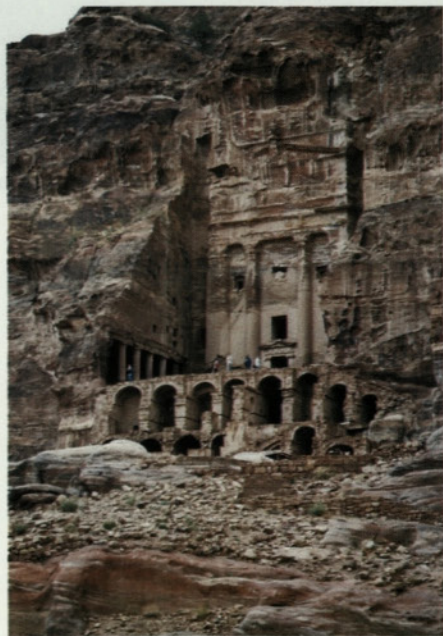
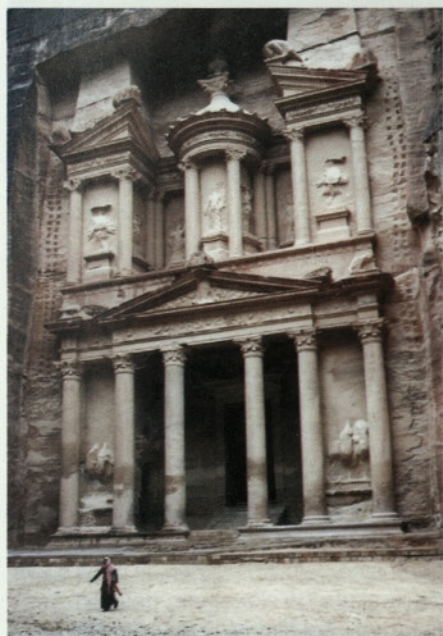
postavljali cene. Za nek star zlizan plašč je hotel sto dolarjev. Jaz pa še za pehar suhih hrušk nisem imel. In padla je odločitev, da bo to hitri ogled. Vso dolino sem pregledal v teku.

Tisti dan sem bil jaz »ogled« za ostale turiste. Jaz in nihče drug!

Torej, kot sem že dejal, dolina je res dolga, a vredna ogleda. Že sam vstop v dolino je nadvse osupljiv, saj je mogoč le skozi tako imenovan sik, zelo ozek prehod, ki se vije med mogočnimi skalnatimi stenami. Ko vstopiš v dolino, te pričaka veličasten pogled na pročelje Khazneha. Dolina premore gledališče s triinridesetimi vrstami sedišč, za 3000 gledalcev. Za umrle pa so vklesali v živo skalo več kot šest sto grobnic. Na koncu doline se povzpneš po številnih stopnicah na goro, kjer so vklesali samostan Deirja. Dolina je nastala

pred več kot 2000 leti, ko so jo za svoje središče bivanja ustvarili nomadski pastirji. Ker je dolina stala ravno na križišču trgovskih poti, je v Petro prihajalo ogromno trgovcev iz vsega sveta. Dolina se je naglo razvijala in v prvih letih našega štetja je tam živelo več kot 20.000 ljudi. Petrina zgodovina se konča s koncem 7. stoletja n.št., po vzponu muslimanov.

Če boste zašli s poti in se znašli v Jordaniji, vam toplo priporočam ogled Petre. To je resnično ena najlepših znamenitosti te celine. Piramide so vsekakor na drugem mestu. Pa še ta nasvet, če boste pozimi hodili v Petro, si vzemite topla oblačila, v nasprotnem primeru boste imeli tekaški ogled doline.

Porušene hiše v Gaberkah VI. del

A. Grudnik in Z. Mazej

Lomšekova domačija Žagmajstrovi

Foto: Maks Lomšek

Z veliko nostalgije se tudi Maksova žena Hedvika spominja njunega doma, ko sedaj prijazne hišice, njenega vrtička in »ličnega marofa« ni več in je vse zravnano z zemljo.

V šestem delu obujanja spominov na porušene hiše v Gaberkah vam želiva skozi pripoved sicer že starega znanca Lista Maksa Lomška predstaviti življenje na Lomšekovi domačiji. Če bi hotela napisati vse, kar nama je Maks med našim pogovorom povedal, bi najbrž morala izdati posebno prilogo Lista. Zato se bova omejila le na najpomembnejše dogodke, predvsem tiste, ki še niso bili nikjer objavljeni.

Korenine Lomškov segajo v Zgornjo Savinjsko dolino. Tam je Maksov stari oče Franc Lomšek sprva živel v Trnavčah pri Mozirju, na domačiji, ki se ji je po domače reklo pri Zaločanu. Življenjska pot pa ga je leta 1880 zanesla v Gaberke, kjer je v Žabji vasi kupil majhno Žagmajstrovo domačijo z nekaj zemlje. Ta je stala na desni strani Oroževega ovinka v smeri proti Gaberkam, okoli pa je rasla visoka živa meja. Tam je pred tem stanoval žagar, ki je delal na Basistovi žagi v Gaberkah. Od tod izhaja tudi ime domačije - pri Žagmajstru, ki

se je med vaščani dobro prijelo. Nekateri starejši prebivalci se bodo tega še spomnili. Novopečeni Gaberčan Franc se je kot kvalificiran usnjar zaposlil v šoštanjski tovarni usnja. Usnjarskega poklica se je izučil pri usnjarju Bankotu v Rečici ob Savinji. Vošnjaku je ostal zvest skoraj vsa leta do upokojitve, le dve leti med tem je preživel za stroji v tovarni usnja v Slovenskih Konjicah. Maks še vedno hrani njegovo dobro ohranjeno delovno knjižico, ki priča o tem, da je stari oče skoraj vso delovno dobo delal kot izšolan usnjar. Morda si bomo to

Napisna tabla, ki je med vojno krasila Lomšekovo trgovino, napisna v nemškem jeziku.

Foto: A. Grudnik

knjižico lahko ogledali tudi drugi, ko bo v Šoštanju zaživel usnjarski muzej. Stari oče se je leta 1929 upokojil in s tem mu je pripadla zaslužena »penzija«. V tistih časih pa poštarji »penzije« še niso nosili na dom, ampak si jo je moral vsak upokojenec hoditi sam iskat v »fabriko«. Plačilni dan je bil sicer za Franca prav poseben ter navadno zelo naporen in dolg dan. Navadno je šel po denar skupaj z bivšim sodelavcem Francem Grudnikom. S polno kuverto denarja sta najprej najraje zavila v gostilno pri Basistu v bližini »fabrike«. Na poti domov pa sta se ustavila še tudi v kateri drugi gostilni, če jima je že slučajno prišla na pot. To ju je tako utrudilo, da sta včasih omagala, še preden sta prišla do doma. Ponavadi sta zadremala na Bizjakovemu klancu, od koder ju je domov spravil mladi Maks. Stari oče se je namreč že pred odhodom zavaroval. Mlademu Maksu je obljubil nagrado, če ju bo v primeru, ko ju s Francem predolgo ne bo domov, prišel iskat.

Leta 1898 se je rodil Maksov oče Franc. V mladih letih se je izučil za kovača pri znamenem šoštanjskem kovaču Šolnu. Kasneje je pomagal graditi Termoelektrarno Vele-

nje (TEV), kjer je najprej naredil izpit za kotelovskega kurjača, kasneje pa še izpit za turbinskega strojnika. TEV je ostal zvest vse do upokojitve. Vsa leta pa je doma v majhni kovačiji s pridom izkoriščal svoje prvotno pridobljeno kovaško znanje. Leta 1922 se je poročil z Družmirčanko Antonijo Hliš. Imela sta tri otroke: Matildo, Maksa in Vido. Vida je pri treh letih umrla zaradi v tistem času zelo težko ozdravljive bolezni davice. Franc je leta 1930 poleg stare hiše zgradil novo, za tiste čase moderno podkleteno hišo, ki je z manjšimi spremembami stala vse do svojega rušenja leta 2003.

Pri Lomšekih se je v predvojnih časih marsikaj dogajalo. Izkazalo se je, da je v njih tudi nekaj podjetniške žilice in leta 1935 je padla odločitev, da bodo imeli v hiši trgovino. Del hiše so predelali v trgovino z mešanim blagom z nazivom Lomšek - Sovič. Sprva je imel trgovino v najemu g. Slavko Ložak iz Slovenskih Konjic, kasneje pa jo je prevzela Maksova sestra Matilda, ki je bila izučena trgovka. Ložak se je nato iz Lomšekove trgovine prestavil v trgovino, v bivši Peko v Šoštanju. Prav veselo pa je bilo pri Lomšekih enkrat na leto, ko so gostili gasilsko veselico in tombolo. Izžreba-

ne številke tombole so bile izobešene na »marofu«. Kot je na veselicah v navadi, je nekaj gostov tako globoko pogledalo v kozarec, da poti domov niso bili zmožni. Raje so zadremali v senu na Lomšekovem in sosednjih skednjih ter kozolcih. V žepih so navadno imeli kovance, ki so se med počivanjem v senu včasih tudi izgubili. Ko so se moške zjutraj prebudili in na svojo žalost ugotovili, da še niso doma, so jo hitro ucvrli proti domu in upali, da žene še sladko spijo. To pa je bila priložnost za otroke. Otroci, med njimi tudi Maks, so v želji, da najdejo kakšen novčič, prebrskali vse okoliške senike. Velikokrat so našli tudi kakšen za njih kar precej vreden kovanec, za katerega so si lahko kupili sladkarijo. Te veselice so trajale, vse dokler jih ni prekinila druga svetovna vojna.

Leta 1940 so v trgovini zaposlili in do leta 1943 izšolali za trgovko Anico Kokalj, sedaj poročeno Čekon. Trgovina je v domačih rokah dobro uspevala vse do zime 1943/44, ko so Nemci ugotovili, da Lomšeki le malo preveč sodelujejo s partizani. »Pika na i« je bil transport dveh vozov hrane, ki jih je Maksov oče Franc peljal kot

Foto: K. Pirmanšek

Boter Franc ter njegovi birmanci leta 1938. Od leve: Umbrahtov Poldek, Laznikov Francek in Umbrahtov Tonček.

Foto: Arhiv Lomšek

Botra Tončka ter njeni birmanki leta 1945. Od leve: Umbrahtova Tonika in Umbrahtova Pavla.

Foto: Arhiv Lomšek

Lomšekovi otroci Maks, Vida in Tilka, posneti 1930, ko so starši zgradili novo hišo.

Sin Maks (40 let) in oče Franc (70 let) pred domačimi durmi leta 1965.

Foto: Arhiv Lomšek

pomoč partizanom XIV. divizije v Velunjski graben. S tem je ogrozil svojo družino, saj so Nemci v takih primerih grozili z izselitvijo ali s taboriščem. Družine so se Nemci le usmili, saj je njihov sin Maks takrat že služil kot telegrafist v nemški vojski. Tudi oče je bil kot turbinski strojnik v TEV za obratovanje nujno potreben, zato se je takratni vodja elektrarne inž. Kupka pri oblasteh zavzel za pomilostitev.

Že pred tem pa so se začele težave z dobavo trgovskega blaga. Večino blaga so v trgovino dobivali iz skladišč v Celju, transport, ki je potekal po železnici do Šoštanja, pa so večkrat prestregli partizani.

Kaj se je med vojno dogajalo z Maksom v nemški vojski, večina bralcev že dobro pozna, saj so bile v Listu že objavljene.

Sedaj je Maks upokojeni 80-letnik in v svojem delovnem kotičku verjetno obuja spomine na prehitro minula mladostna leta in včasih katerega tudi obelodani.

Foto: Arhiv Lomšek

Vojna se je za Lomške na srečo končala brez žrtev. V letu 1943 jih je sicer zaradi naravne smrti zapustil stari oče Franc. Po vojni je bil oče Franc prvi predsednik Krajevnega ljudskega odbora (KLO). Bil pa je tudi nekakšen vaški advokat, saj je znal sestavljati razne pogodbe in dajati nasvete pri sporih. Tudi upravljanje z denarjem je šlo Francu dobro od rok, zato je bil v letih 1937-1941 in 1959-1964 tudi blagajnik Gasiškega društva Gaberke. Maksova mama Tončka pa je bila ena najboljših kuharic daleč naokoli. Šolala se je v gospodinjski šoli v Tolminu, nato pa je v letih med 1914 in 1918 kuhala pri svojem stricu, župniku v Tolminu. V Gaberkah in Družmirju je bila glavna kuharica skoraj na vseh porokah in podobnih prireditvah, kjer se je zbralo veliko ljudi. Znala pa je peči tudi zelo dobre torte. Teh so bili najbolj veseli otroci, saj se je za njih vedno našlo kaj ostankov. Poleg tega so lahko »polizali« tudi vse posode, v katerih so se pripravljale kreme za torte. Pa še zanimivost: Franc in Tončka Lomšek sta verjetno nosilca svojevrstnega rekorda. Med vaščani sta bila znana kot dobrotnika, zato ju je za botra prosilo kar okoli 60 otrok. Od teh je danes še kar nekaj živih.

Tako Maksov stari oče kot oče sta bila izobrazena, zato sta hodila v dobre službe in s tem zaslužila zadosti denarja, da doma maloštevilni družini ni bilo treba veliko delati. V hlevu so imeli po eno kravico, dva prašiča in nekaj kokoši. Na njivi so posejali toliko hrane, da so jo imeli dovolj zase. Leta 1947 pa je pri njih divjal požar, ki so ga povzročili sosedovi otroci. Ti so se igrali na hlevu in ga zažgali. Med požarom so iz hleva rešili živino, takratni dragoceni leseni kmetijski stroji pa so na njihovo žalost zgoreli. S pomočjo sosedov so kmalu postavili večji hlev, ki so ga gradbeni stroji v jeseni leta 2003 porušili skupaj s hišo. Lomški so se iz svoje domačije morali izseliti že jeseni leta 2000. Med pomembnejšimi dokumenti, ki so jih našli na podstrešju hiše, so tudi stari zapiski o delovanju GD Gaberke. Za novo domovanje so si Lomški izbrali Florjan pri Šoštanju.

Maks sedaj uživa v zasluženem pokoju skupaj s svojo ženo Hedviko. Hčerki Majda in Vida sta »na svojem«, svoje starše pa z družinama redno obiskujeta. Maks zatrjuje, da se zaradi svojih številnih hobijev,

med katerimi sta mu najljubša enigmatika in glasba, nikoli ne dolgočasi. Najraje se loti sestavljanja križank, s čimer je pričel že davnega leta 1950, da mu je prosti čas na montažah hitreje minil. Od takrat je s križankami sodeloval s Pavliho, Našim časom, Rudarjem, Enigmatikom, zadnji čas pa je še najbolj zvest Listu. Križanke sestavlja na pamet, brez kakršnih koli elektronskih pomagal. Z računalnikom, ki ga je dobil za svoj 80. rojstni dan, se še ni spoprijateljil, vendar upa, da se bo to kmalu zgodilo. Njegova druga velika ljubezen je glasba. V mladih letih se je pri Orožu naučil igranja na harmoniko in konec enega uspešnega šolskega leta je od očeta v dar dobil dragoceno kromatično harmoniko. Sicer pa je Maks svojo pot »muzikanta« že opisal v eni od prejšnjih števil. Dokaz, da je glasba Maksova velika ljubezen, so police njegove omare, ki se šibijo pod težo vinilnih plošč, kaset in CD vseh zvrsti glasbe. Glede na svoje razpoloženje, jih Maks občasno še vedno rad posluša.

Poleg hobijev pa Maksa zaposluje aktivno članstvo v leta 1992 ustanovljenem Društvu mobiliziranih Slovencev v nemško vojsko. V društvu ima vlogo posrednika med tistimi člani, ki prejema jo nemško in-

Zadnji dnevi Žagmajstrove domačije.

Foto: Jože Zajc

validnino, in med nemškim oskrbovalnim uradom (Veßsorgungsamt-om), ki jim jo nakazuje v Slovenijo. Marsikateri mobiliziranec se mu lahko zahvali, da prejema vsaj delno invalidnino. Maks poskrbi tudi za to, da svojci umrlega mobiliziranca dobijo povrnjene pogrebne stroške. Slednjega je danes največ, saj so bivši mobiliziranci že vsi v kar visoki starosti. Maks si z dopisovanjem z nemškim oskrbovalnim uradom osvežuje znanje nemščine, kar pa mu zelo ustreza, saj poseduje kar nekaj nemške literature. Na žalost mu zaradi pešajočega vida prepogosto branje ni več pogodu. K vsemu gornjemu pa je na koncu Maks še pridal, da za njega reklo, da »penzionisti« nikoli nimajo prostega časa, kar drži ...

Zanimiva razstava v Belih Vodah

V nedeljo 26. junija sta Zavod za gozdove Območna enota Nazarje in Športno društvo Vulkan iz Belih Vod v osnovni šoli v Belih Vodah odprla bogato in zanimivo razstavo o življenju in delu v Belih Vodah nekoč in danes.

Po krajšem kulturnem programu v izvedbi domačih pevcev in harmonikarjev je številne obiskovalce nagovoril Damjan Jevšnik iz Zavoda za gozdove OE Nazarje. Povedal je, da je razstava le del projekta, ki ga Zavod izvaja v kraju. Zavod skrbi za promocijo in tako je v okviru tega programa skupaj z društvom Vulkan prišel s študijskim krožkom. Sodelovali so tudi z Zvezo za ohranitev Smrekovca. V prihodnje načrtujejo še ureditev Belovoške poti in ureditev dopusta do Mornove zijalke, ki je kljub svoji enkratnosti vse prevečkrat prezrta.

Sledilo je odprtje razstave. Trak sta skupaj prežela predsednik krajevne skupnosti Bele Vode Gregor Petkovnik in župan občine Šoštanj Milan Kopusar. Ta je povedal, da je bil sprva malo začuden, potem pa vesel, ko so ga seznanili z nameranim projektom. Na občini so spoznali, da projekt lahko prinese številne pozitivne učinke in so ga zato tudi podprli.

Foto: Marija Lebar

Sama razstava predstavlja več sklopov fotografij, ki govorijo o vsakdanjem delu, o delu v gozdu, o sakralnih objektih, o druženju in ustvarjalnem delu, o dejavnosti osnovne šole, predvsem pa o lepi naravi in posebnem živalskem svetu, ki domuje po obronkih vulkanskega Smrekovškega pogorja.

Številne, zlasti starejše, fotografije so prispevali krajanji iz svojih albumov in arhivov. Veliko gradiva je dal Jože Melanšek, dolgoletni učitelj na podružnični osnovni šoli v Belih Vodah, o sakralnih objektih je fotografije posnela Špela Janežič, fotografije narave in živali pa predvsem Damijan Kljajič.

Predsednica Zveze za ohranitev Smrekovca Zofija Kukovič je zaradi odsotnosti poslala pismo, v katerem izraža prepričanje, da bo vse bolj živahna dejavnost v Bele Vode vrnila ali pa zadržala mlade ljudi, da obronki Smrekovca ne bodo opusteli.

»Dogodki, kakor je današnji so posebej pomembni za vasi, kot so Bele Vode, ki so raztresene na velikem

območju. Da je tokratna razstava zadetek v polno, pa priča samo število obiskovalcev,« nam je dejala Alenka Verbič, ki je na občini Šoštanj zadolžena za stike z javnostjo.

Damjan Jevšnik, vodja in koordinator projekta je povedal, da želijo s projektom doseči več ciljev. V kraju želijo zadržati obiskovalce, ki skozenj trumoma hitijo na Smrekovec, kjer je tako rastlinstvo kot živalstvo že precej ogroženo. Obiskovalcem želijo v Belih Vodah poleg storitev kmečkega turizma ponuditi še kulturno dogajanje. Želijo tudi popestriti dejavnost v sedaj prazni osnovni šoli. Predvsem pa želijo, da bi se krajanji sami zavedeli vrednosti narave, ki jih obdaja, jo znali primerno ceniti pa tudi tržiti na sodoben, ljudem in naravi prijazen način. Zlasti želijo poudariti pomen divjega petelina, saj je na tem območju največji habitat te gozdne kure v Evropi.

Odlično pripravljena razstava, ki so jo popestrili tudi z dišečimi zdravilnimi zelišči ter originalnim strašilom je brezplačna, veseli pa bodo prostovoljnih prispevkov. Razstava bo odprta vsaj do septembra, ogled pa bo mogoč ob koncih tedna. Če si jo boste želeli ogledati, se predhodno najavite na telefon 031 825-651.

Dogodek, o katerem menimo, da bo imel še nadaljevanje, saj se je že na odprtju samem pokazalo, koliko podobnega ali celo še bolj zanimivega in redkega gradiva se še skriva po predalih in omarah prebivalcev Belih Vod, ki jih bodo z veseljem pokazali svojim obiskovalcem.

Marija Lebar

Gozd in les zares

Zadnji teden v maju je posvečen našemu gozdu in dobrinam, ki nam jih gozd daje. Tudi letos smo gozdarji pripravili celo paleto aktivnosti ob tednu gozdov. Poleg osrednje prireditve in razstave smo prejšnjo soboto organizirali kolesarjenje od žage do žage po Šaleški dolini, vodimo po naših gozdnih učnih poteh, več kot običajno komuniciramo z javnostmi in mediji.

Tematika letošnjega tedna gozdov je les, les kot najpomembnejši proizvod iz naših gozdov. Pa je les res najpomembnejše kar dobimo iz naših gozdov? Dolgo smo mislili da je res tako. Dokler se zaradi pretiranega izsekavanja gozdov v določenih delih sveta niso začeli pojavljati problemi; in takrat smo spoznali, da gozdovi niso le tovarne lesa ampak zapleten ekološki sistem, ki nam daje celo paleto za življenje nujnih in koristnih produktov. Gozdovi nam dajejo kisik in vodo, gozdovi varujejo pred plazovi, vetrom in drugimi naravnimi vplivi. V sodobnem industrializiranem času pa je zelo pomembno vedeti, da nam gozdovi nudijo pogoje za zdravo življenje. Gozdovi so namreč mogočen ponor škodljivih plinov (predvsem CO₂), nudijo nam odlične pogoje za rekreacijo, oddih, sprostitve.

Veliko je torej dobrin, ki jih brezplačno dobimo iz naših gozdov in za katere ne moremo določno trditi, da je ena pomembnejša od druge. Bistveno pa je to, da nam zdrav in dobro gospodarjen gozd nudi vsega v dovolj velikem obsegu.

Lesno proizvodni potencial naših gozdov in pomen lesa za slovensko gospodarstvo sta tako velika, da smo letošnji teden gozdov namenili prav lesu; njegovi uporabnosti, pomenu, vrednosti, raznolikosti, toplini, toploti in lepoti. Seveda pa **lesa ni brez gozda**, zato letošnje prireditve ob tednu gozdov potekajo pod skupnim naslovom »**gozd in les zares**«. Namen letošnjih aktivnosti je obuditi zanimanje za les kot lep in dragocen naravni material.

Gozdarji Zavoda za gozdove, območne enote Nazarje smo letošnjo osrednjo prireditev pripravili v Gornjem Gradu, ki je eden izmed centrov gozdarske in lesarske dejavnosti v dolini in območju. Po pozdravnih govorih župana Gornjega Grada, gospoda Tonija Riflja in vodje OE Nazarje gospoda Tonija Breznika smo razglasili najboljše lastnike gozdov. Letošnji dobitniki priznanj in praktičnih nagrad so: v krajevni enoti Luče je bil za najboljšega lastnika izbran **Srečko Škrubej**, p.d. Prešter; na Ljubnem **Alojz Jeraj**, p.d. Vrtnik; v krajevni enoti Gornji Grad **Marjan Kaker**, p.d. Spoznik; v krajevni enoti Nazarje **Franc Hudej**, p.d. Počink in v krajevni enoti Šoštanj **Stanko Dobnik**, p.d. Krznar. Gospod Stanko in njegova žena Danica sta navdušila s »fraitonerco« in »bračem«, tamburaškim instrumentom. Druge zapored smo razglasili tudi najbolj prizadevnega gozdarja leta, ki smo ga delavci Zavoda za gozdove

Nuša-Ana Kugonič prejema nagrado za učence šole Topolšica.

Foto: Milan Pogorelnik

OE Nazarje izbrali iz svojih vrst. Letos si je priznanje zaslužil **Franc Matko** iz krajevne enote Nazarje.

Sledila je otvoritev razstave, kjer so prikazani imenitni primeri uporabe lesa, ki naj bi spodbudili domače mojstre k ustvarjanju in vso javnost k pogostejši rabi lesa. Podeljena so bila še priznanja in nagrade osnovnim šolam, ki so se najbolje odrezale na natečaju izdelkov iz lesa, ki so predstavljeni na razstavi; iz Šaleške doline je bila pohvaljena OŠ Šalek, tretjo nagrado pa so prejeli učenci podružnične šole iz Topolšice. Zahvalili smo se učencem in njihovim mentorjem za prispevke kot tudi posameznikom, ki so prispevali eksponate svoje lesne dediščine.

Prisotni smo si z zanimanjem ogledali razstavo in prigriznili z obloženi miz, ki so jih pripravile članice gornjegrajske Kašte.

Milan Pogorelnik

Kdo je našel šamberški zaklad?

Zapisała Špela Janežič

V Zavodnjah obhajajo 29. junija god svojega cerkvenega zavetnika, sv. Petra, apostola in prvega papeža. Zavodenska župnijska cerkev stoji pod pobočjem hriba Šamberk, ki ga v procesiji na lepo nedeljo obhodijo okrog in okrog. Šamberk že od nekdaj buri ljudsko domišljijo, zato so se stoletja napletale zgodbe o porušenem gradu vrh hriba, tam zakopanih zakladih in podzemnih rovih, o grajski ječi in grajskih strahovih.

Zavodenska cerkev sv. Petra v središču vasi (Vês, nekdaj *Sejmišče*). Tu se Zavodnje delijo na Spodnjo in Zgornjo Zavodnjo ter Vrhe. Za cerkvijo je hrib Šamberk z grajskimi ruševinami. Pogled s Petrovega vrha, ki mu pravijo tudi *Petrov kancl* (prižnica), od koder se na lepo nedeljo sliši bobnenje možnarjev daleč naokoli.

Danes so vrh Šamberka le še komaj opazne ruševine kamnitih kletnih zidov istoimenskega gradu. Davno so njegovi prebivalci za obrambo pred napadalci zapovedali izkopati okoli hriba tri jarke, enega pod drugim. Hrib, danes poraščen z gozdom, je bil nekdaj gol, da se gradu ni mogel nihče neopazno približati. Obrambni okopi so vidni še danes, le da so bili včasih dosti globlji. Zaveden-

Vrh hriba nad Zavodnjo je nekdaj stal grad Šamberk s tremi obrambnimi jarki.

čani (*Závonci*) pravijo, da je bila v jarkih, ko so ti še služili svojemu namenu, voda. Tja naj bi jo iz bližnjih izvirov v čebrih nosili podložniki, mdr. iz *Petrovega izvira*, kjer ni voda nikoli presahnila.

Kmalu po drugi svetovni vojni so na pokopališču pri kopanju groba menda našli pozlačeno kronico. Sklepali so, da so bili tam pokopani »grofje z gradu Šamberk«. Kronico so nesli župniku, ki je dejal, naj jo zakopljejo nazaj tam, kjer so jo našli: »Kar je njihovega, naj imajo.«

Po pripovedovanju domačinov so grad zrušili Turki: s topovi naj bi ga obstreljevali s hriba na meji med Šentvidom in Zavodnjami, ki mu pravijo *Kêpovo koleno*. Iz grajskih ruševin so kasneje v bližini takratne grajske kapele zgradili cerkev. O uničenju gradu je ohranjena še druga pripovedka, ki sta jo zapisala I. in J. Orožen. Posestnik gradu je od doma napodil svojega osovraženega pastorka. Prav ta pastorek pa se je kasneje po mnogih uspešnih vojnih podvigih vrnil s Koroške. S četo vojakov je zavzel grad in ga uničil, obrambno vojko pa potolkel do zadnjega moža.

Pravijo, da je na Šamberku zakopan zaklad. Čeprav pri iskanju pravo pot k zakladu kaže netopir, zaklada ni našel še nihče.

Ker je menda pod grajskimi ruševinami skrit zaklad, je marsikdo tam tudi kopal. Pred drugo svetovno vojno je neki starec otrokom pripovedoval, kako je v grajski kleti iskal dva soda denarja. Netopir mu je naznanjal, da je na pravi poti. Dolgo je kopal, zaklada pa ni našel.

Sreče nista imela niti domačina, ki sta na Šamberku iskala zlato. Nekega večera sta prišla k Petru v gostilno, vsak s svojo laterno. Ko so ju vprašali, kaj nameravata, sta pojasnila, da morata točno ob polnoči v krogu stati na vrhu Šamberka. Pokazalo naj bi se jima mesto, kjer je skrito zlato. Vendar tam nista našla ničesar.

Po ustnem izročilu vodita s Šamberka navzdol vsaj dva podzemna rova. Prvi naj bi povezoval nekdanji grad z *Olečkimi* njivami oziroma s *Pušo*. Hiša na *Puši* naj bi bila pred dawnimi časi prodana za potico, ki si jo je v gostilni poželel Olet in *Puša* je postala *Žokova*. Drugi, *Slivski rov* pa naj bi povezoval grad, grajsko stražarnico in grajsko ječo pri Slivniku.

Ilustracija: R. Poles

V bližini gradu Šamberk je včasih strašilo *krvavo stegno*. Viselo je na drevesu. Ko so šli otroci mimo, se je zapodilo za njimi in se ustavilo pri skali v obliki stola. Tam je počakalo, dokler se otroci niso vrnili, in se spet zapodilo za njimi nazaj do drevesa, kjer je viselo.

Domačiji pod Šamberkom, na drugi strani ceste, kjer je nekdaj stala grajska stražarnica, še danes pravijo *Na Vahti*. Pri kmetu Slivniku (starejše ime *Svobodnjak* morda kaže na poseben status kmetije) pa sta bili grajska shramba in ječa, *rest*. V stari hiši je v nadstropju temačen, banjasto obokan prostor, iz katerega ni mogoče uiti. Ima za čevljev debele zidove, majhno lino z železnim križem ter okrepljena kovana železna vrata. Ta se z zunanje strani zaklenejo z velikim ključem in dodatno zapahnejo z železno palico skozi obroč na vratih. Pri Slivniku naj bi bili včasih sodniki. Ljudje pripovedujejo, da so pri Slivniku edini znali pisati in brati že davno pred prihodom prvega učitelja v Zavodnje. V posebne knjige, ki so se menda izgubile med drugo svetovno vojno, naj bi zapisovali krajevno zgodovino.

Ilustracija: R. Poles

Pripovedovale so: Cilka Knez, Ana Ročnik, Marija Roglšek in Romana Roglšek.

*Sedej, *Topografski opis etnoloških spomenikov*, 1975.

Knjižne novosti in dogodki v mestni knjižnici Šoštanj

Maja Rezman

Sredi poletja poiščimo hladne senčne koticke, pogrnmimo odejo in zadremajmo...ali prebirajmo zgodbe za dušo.

Za najmlajše bralce tokrat ...

Karelčkove zgodbe, ki jih je napisala in ilustrirala **Rotraut Susanne Berner**. Avtorica je priznana nemška ilustratorica, ki je bila doslej že večkrat nominirana za Andersenovo nagrado. Napisala in ilustrirala je 29 kratkih zgodbic, ki so kot nalašč za večerno branje, razveselili pa se jih bodo tudi začetniški bralci. Karelčkove zgodbe so izšle pri Mladinski knjigi.

Karelček je tak, kot čisto vsi otroci. Veliko sprašuje, še več izve, včasih si noče umiti zob, spet drugič pa si sredi poletja zaželi, da bi bil božič.

Zgodbica za pokušino:

Vprašanja

»Zakaj korenček ni moder?« vpraša Karelček

»Ker bi verjetno imel okus po borovnicah in ne po korenčku,« pravi mama.

»In zakaj zajčki niso rdeči?« vpraša Karelček.

»Da jih ne bi zamenjali z verivicami,« pravi mama.

»In zakaj so tvoja ušesa mnogo večja od mojih?« vpraša Karelček.

»Da bi bolje slišala tvoja vprašanja,« pravi mama.

Za malo večje najmlajše, pa tudi za odrasle ...

Knjiga z naslovom *Pravica do mladosti*, avtor: **Dave Pelzer**.

Avtor uspešnic *Otrok brez imena*, *Izgubljeni fant* in *Mož po imenu Dave*, v knjigi *Pravica do mladosti* opisuje občutljiva najstniška leta svojega odrasčanja. To obdobje njegovega življenja je zaznamovano z nenehnimi selitvami iz kraja v kraj, od ene rejniške družine k drugi in z junakovim hrepenenjem po tem, da bi pripadal, da bi postal del skupnosti.

Ta želja se mu končno uresniči v Duinsmooru, mirnem predelu Suburban Parka. Prebivalce Duinsmoora, najprej nezaupljive in polne predsodkov,

Dave sčasoma osvoji s svojo iskrenostjo, vljudnostjo in predvsem z neomajnim pogumom, s katerim koraka po poti svoje neprijazne usode.

Knjiga je izšla pri založbi Učila.

Za vse radovedne ...

1000 osupljivih dejstev, ki jih je zbral **Egon Fein**. V knjigi so zbrani neverjetni zapleti, presenetljiva dejanja, nenavadne odločitve; mozaik zgodb, zanimivih za slehernega mladostnika, pa tudi za odrasle bralce.

Res nekdo poje na teden trideset vreč krompirja? In da si je nekdo zaželel biti pokopan v svojem ševroletu? Da neke na portugalskem kamni dobivajo otroke? Življenje je res nepredvidljivo; avtor je zbral neverjetne zgodbe, ki se dogajajo povsod po svetu: v šoli, na športnih igriščih ali v vsakdanjem življenju. Kratkočasno branje hkrati ponuja možnost, da bralec preseneti in zabava svoje prijatelje s kopico osupljivih dejstev. No, ne vem, če jih je točno tisoč ...

Založba: Mladinska knjiga.

Za še radovednejše ...

Zgodovina moje heroinske odvisnosti: Pot skozi Don Pierinovo Skupnost Srečanje, avtor **Zlatko Blažič**. Delo je s svojo avtobiografsko osnovo in izkustveno širino ter globino, namenjeno različnim kategorijam bralcev. Tekst lahko v življenjih različnih posameznikov igra različne vloge: lahko predstavlja izziv strokovnim delavcem, ki se neposredno ukvarjajo s problematiko uporabe drog in odvisnostjo; lahko je zelo uporaben za starše in pedagoge; lahko je učinkovita pozitivna sugestija širokemu krogu mladih in predvsem tistim, ki se že soočajo z izkušnjo, podobno avtorjevi; lahko pomaga osvetliti in prepoznati, morda celo razrešiti, globoke stiske, ki so nujno povezane izključno z uporabo drog, in je lahko zanimiv, če že ne pomemben trenutek v življenju vsakogar. Vsekakor ima veliko preventivno moč. Ob svoji uporabni vrednosti pa se tekst bere kot napeta zgodba, ki bralca kar kliče iz poglavja v poglavje in ga globoko pretresa, k čemur doprinese tudi dejstvo, da je resnična.

Tekst se v osnovi deli na dva dela. Prvi je name-

njen večletnemu obdobju, v katerem je avtor ob uporabi drog dosegel stanje skrajne stiske. V tem delu se najdejo mnogi, ki se kakor koli čutili pogojeni z brezizhodnostjo, stisko in upomom. Drugi del je – z opisom izkušnje v komuni – sredstvo za doživetje neizpodbitne realnosti obstoja; resnične možnosti preobrazbe bolečine izgubljenih sanj v resnično upanje, kasneje inkarnirano in izpolnjeno v življenju in svobodi nekega človeka. Ta del je močna sugestija tistim, ki se vdajajo obupu in izgubljajo vero vase, ter močna doza dobre energije, ali pa za marsikoga tudi vir nepričakovanih spoznanj. Tekst je posledica na trenutke kar agresivne potrebe, da se nevsakdanja, težka, pa tudi intenzivno lepa izkušnja razlije čez okvir avtorjevega osebnega življenja in ostane živa ter se razvija v življenjih bralcev, ki se bodo z njo srečali.

Knjiga je izšla pri založbi Subkulturni azil Maribor.

Za morske volkove in volčiče ...

Mate Dolenc; *Potapljanje na vdih & podvodni ribolov*. Nova knjiga najboljšega potapljača med pisatelji (in obratno) govori točno o tem. To je strokovno delo, napisano v jeziku mladinske literature in je torej prijetno čtivo tudi za povsem nepoučene, in za trenutke, ko sedimo OB morju, in se nam cedijo sline po svežih ribah. Kaj pa je napisal Mate v uvodu?

Petdeset let mi je podvodni ribolov, ob siceršnjem poklicu, pomenil največ. To ni samo šport in konjiček, ampak strast. Ta knjiga noče vzbujati strasti. Hoče samo povedati, kakšen šport je potapljanje na vdih z ribolovom, kakšni naj bi bili koraki (in zamahi) mladega človeka v morje in pod morje z močjo pljuč, rok in nog in s pametjo v glavi. Vem, da mnogi poskusijo, a kmalu nehajo, ker jim ne gre. Ujeti ribo pod vodo na vdih je težko. A tistih, ki so to težo premagali, več ne spusti. Naj da ta knjiga mlademu človeku, ki bi rad našel morje, malo temeljnega znanja. Strast bo našel sam – ali pa ne.

Mate Dolenc je sicer tudi avtor mnogih knjig s kompenski temi, nekaj scenarijev in precej prevodi za gledališča; je redni sodelavec navične revije *Val*, občasno revije *More* iz Zagreba.

Izdal in založil Zavod za šport Slovenije.

Naj vam da morje vetra ... ali pa hribi ...
lepo poletje še naprej,

ČEZ URŠIJO GORO

pripravila Ajda Prislan

Pogled na Koroško naj nas danes ponese najprej v novo prenovljeno Smučarsko kočo nad Kotljami, kjer se je zgodil zanimiv večplastni kulturni dogodek sodobne umetnosti: v notranjem delu likovna inštalacija takoimenovanega imenovanega samoniklega likovnega fenomena SAMA, animacijski del v izvedbi v svetu poznane koreografa BRANKA POTOČANA, glasbo je prispeval Tomaž Grom. Zunaj so igralo slovenske glasbene skupine: okrepljeni DUO SAI TAMITSA, vokalistka, pesnica in avtorica glasbe Maja Osrajnik Mithans ter kitarist in kontrabasist projekta Patetico – Matjaž Krivec. Njune avtorske kompozicije in ostali repertoar nastaja v spontanem procesu, pogojenim s subtilno komunikacijo. Umetnika postavljata ogledalo nam poslušalcem in tišini sami. Njuna glasba računa na skrito, nezavedno »sodelovanje« slehernega poslušalca. ABADON obstaja približno 10 let, vendar se je v tem času zasedba spremenila. Izdali so dva albuma in posneli tri videospote. Trenutno snemajo tretjo zgoščenko. Abadoni izvajajo svoje avtorske skladbe in priredbe različnih izvajalcev starega rocka in DUO FRESH s o kitaro in klaviaturo vedno poskrbita za vse vrste glasbenih okusov.

Likovni ustvarjalec Samo je s sabo prinesel obdelane lesene palete: »Vse te moje stvari izhajajo iz risanja: risba, objekte nato obdelujem z žagami, sekirami, drugimi orodji, barvami.« Koreograf Branko Potočan se ukvarja z več umetniškimi zvrstmi. Nad Kotljami je bila to kombinacija koreografske rekvizitne premetanke z recitatorskim vložkom: »V gibalnem, plesnem opusu, s katerim se ukvarjam, so obvezno prisotni rekviziti, ki jih plesalec obrača, premeta, polaga, postavlja v različne realne in surrealistične funkcije. Z vsakim premikom, gibom dobi novo funkcijo, pomen, značilnost, znotraj katere v vsej svoji lepoti zažarijo tudi recitacije, ki so vzete iz vsakdanjega življenja naših srečnih delavskih ljudi.«

Pri kranjski založbi Turistika je izšla že druga knjiga Slovenjgradčana URBANA KLANČNIKA. Naslov ima GENEZA. Urednik založbe Matjaž Chvatal je napovedal izid še treh Klančnikovih knjig. Pisatelj Urban Klančnik – Kalki je razložil, da je knjigi dal naslov Geneza zato, ker je po svetopisemski genezi bog ustvaril svet.

Vsebinska knjige se dotika pedofilije – nasilja nad otroki, pred katerim pri nas v Sloveniji še vse preveč zatiskamo oči.

V Knjižnici Dravograd so obudili spomin na pesnika in ljubitelja umetnosti generala RUDOLFA MAISTRA. Predstavili so tudi ljudske pesmi, ki jih je zbiral FRANJO MALGAJ.

Med ljudmi je manj znano, da je bil slovenski borec za severno mejo, general Rudolf Maister, tudi tenkočuten pesnik. Na spominskem večeru v Dravogradu ga je predstavila Milena Cigler Gregorc: »Na generala Maistra smo lahko ponosni kot na vojaškega genija in na dobrega pesnika. Njegove pesmi so veren odraz njegove dobe. Vpletal je mnogo elementov ljudske pesmi. Njegove »fantovske pesmi« so znamenite, ponarodele, na primer Završki fantje, Rožmarin, Kazen. Tudi ljubezenske pesmi so dobre, vendar niso pregloboke, nastale so v mladostnejšem obdobju. Maister je znamenit tudi po pesmih po koncu plebiscita, ker ga je bolelo, da smo izgubili Koroško. Takrat sta med drugimi nastali pesmi Malgaj trka, Gosposvetska straža. Tudi za Primorsko mu ni bilo vseeno. To odražajo pesmi Kraški piloti, Za Trst in druge. Maister je bil predsednik komisije za določitev meje tudi za Primorsko, poleg tega, da je bil predsednik komisije za Štajersko in Koroško.«

FRANC BART je na pesniški večer v dravograjsko knjižnico prišel iz Šentjanža pri Dravogradu, ki letos praznuje 700 let prve omembe kraja. Na vprašanje, ali imata general Maister in kraj Šentjanž kakšno povezavo, je Bart odgovoril: »Rudolf Maister in tudi njegovi sodelavci, teh je bilo mnogo sposobnih, tudi dr. Anton Korošec, profesor Vestovšek, so se odločili, da naj bi Šentjanž organiziral veliki tabor ali shod za Slovence na tej strani meje in za zamejske Slovence. Tabor je uspel, čeprav ga je hotela avstrijska zelena garda razbiti. Takrat sem bil prisoten zaradi svojega očeta, ki je tudi bil organizator tabora. Imel sem srečo, da sem se skupaj z dr. Antonom Korošcem peljal v Slovenj Gradec še na drugi sestanek.

Zbor v Šentjanžu je bil vseslovenski zbor. Zbralo se je nekaj nemškutarjev, ker jim ni bilo všeč, da bi se Slovenci osamosvojili ali prišli v sklop Srbov in Hrvatov. Prišlo je do velikega pretepa. Zmagali so Slovenci in so Avstrijci in Nemce nagnali.

Oče je pripeljal Maistra v sredo vasi, a je bil oblečen v žensko obleko. Ko so bili generalovi vojaki pri našem vrtu in so z vseh strani so padali strelji, od naših in od Zelene garde, sta me dva Maistrova borca prišla za roko, me peljala v kuhinjo, izročila materi ter rekla: »Mama, pazite na vašega poba, tu je nevarno, tu so strelji in se lahko kaj zgodi. Pel'te ga v stran hitro.«

Kakšni so bili takrat občutki ljudi, kakšen odnos so imeli do generala Rudolfa Maistra? »Moj občutek je bil tak, da so bili ljudje zelo veseli, ker so vedeli, da so Slovenci nagnali Zeleno gardo, ki je bila poslana iz Avstrije. Torej so bili simpatizerji takrat neke nove države, nove tvorbe, ki je bila na vidiku. In njihova želja in njihova volja se je tudi dejansko zgodila, zaradi tega mislim, da so se po dolgih letih uresničile njihove sanje,« je Franc Bart zaključil razgovor.

Slikar ADRIJAN ZAKERO - fenomen hrvaške slikarske naive - razstavlja svoje slike v Mestni kavarni v Slovenj Gradcu. Razstava ima naslov »30 LET V SVETU UMETNOSTI«.

Rodil se je leta 1955 v Slavonskem Brodu in tam preživel svoje najzgodnejše otroštvo, ki prevladuje v njegovih živobarvnih slikah.

Že zelo mlad se je preselil v Beograd in leta 1974 prvič razstavljal. Pot ga je nato peljala v Reko, kjer je končal Pedagoško akademijo, nato še Akademijo v Rimu v Italiji.

V Koroški galeriji likovnih umetnosti Slovenj Gradec je na ogled razstava del ROMANA MAKŠETA, DRAGICE ČADEŽ in JIRŽIJA BEZLAJA z naslovom »Vzporedne kiparske delavnice«. Ker je lani pri založbi Družina izšla knjiga »Kipi govori«, kjer vzpostavljajo dialog kipi FRANCETA GORŠETA in poezija SMILJANA TROBIŠA, so pripravili večer posvečen kiparju Gorsetu. O njem sta govorila

dr. Andrej Smrekar in umetnikova nečakinja Odeta Gorše. Obiskovalci so si ob tej priložnosti lahko ogledali tudi razstavi »Dachaški cikel« BOGDANA BORČIČA, umetnika, ki je kot dijak gimnazije obiskoval tudi zasebno Gorsetovo šolo v Kolizeju v Ljubljani, ter razstavo Vzporedne kiparske postavitve.

Rudnik svinca in cinka Mežica – Gradbeni materiali d.o.o. – Podzemlje Pece turistični rudnik in muzej je postal eden od osmih projektnih partnerjev v mednarodnem projektu IRON RUTE - ŽELEZNA POT, ki se izvaja v okviru Evropske skupnosti iz programa Interreg 3 B. Previden je na območju alpskega prostora in združuje dežele s skupno preteklostjo rudarstva in železarstva. Podnaslov mežiškega projekta je Od rude do kovine. Iz Slovenije se je prijavil tudi Gorenjski muzej z glavnim sedežem v Kranju. Vodja projekta iz Rudnika svinca in cinka Mežica je direktorica rudnika, mag. SUZANA FAJMUT ŠTRUCL. Pomembno je, da se prek tega projekta povezujejo tudi z drugimi partnerji v Italiji in Avstriji, ki imajo podobne vsebine, želje in ponudbe. V prostorih Rudnika svinca in cinka je predstavil svoj delež v mednarodnem projektu tudi Gorenjski muzej.

Vodilni partner projekta je Cooperativa Leader Plus delle Valli Serianae di Scalve iz Italije. Aktivnosti projekta

so študije in raziskave z izmenjavo izkušenj in rezultatov, izvedba analiz v povezavi z rudarstvom, postavitev nove mreže med institucijami in lokalnimi telesi opirajoč se na rudarsko dediščino, oblikovanje itinerarijev, web portala in promocijskega gradiva. Celotna vrednost projekta, ki bo trajal 3 leta, je 1.758.000 evrov. Iz evropskega strukturnega sklada bodo dobili 75%, ostala sredstva bodo pridobili na Ministrstvu za kulturo in od drugih sponzorjev.

Javni sklad RS za kulturne dejavnosti OI Ravne na Koroški pokrajinski muzej Enota Ravne na Koroškem sta v muzejskem razstavišču na ravanskem gradu pripravila tradicionalno medobmočno razstavo del članov DRUŠTVA KOROŠKIH LIKOVNIKOV. Predstavljajo se 26 ustvarjalcev, nekateri izmed njih tudi stari znanci v smislu dolgoletnih aktivnosti v drugih domačih društvih na področju ljubiteljske likovne dejavnosti na Koroškem.

Večina upodobljenih slik na razstavi so tradicionalni slikarski motivi. Kustusinja mag. SIMONA JAVORNIK jih je označila kot tihožitja, žanrske prizore iz vsakodnevnega življenja, segajo celo od celopostavnega portreta pa do večnega in nikoli izpetega motiva domače koroške krajine. Upodabljanje tudi tokrat večinoma poteka v smeri strogega realizma, vendar, dodaja mag. Simona Javornik: »V sproščeni paleti motivov in v detajlih, ki ne da zgolj posnemajo dano realnost, ampak že odsevajo željo ustvarjalca, da z osebno komponento nadgradi pridobljeno likovno znanje, kar je tudi predpogoj stvaritve iskrene likovne podobe. Slikarske tehnike, ki so ustvarjalcem omogočale subjektivno likovno izražanje, bazirajo vse na primarnem principu linearosti, risbi kot osnovi likovnega polja, z dodatno gradnjo dvodimenzionalne površine in barvnem komponiranju v tehnikah akvarela, tempere in pastela.« Razstava v ravanskem gradu bo odprta še vsaj do konca avgusta.

V četrtek, 23. junija 2005, so v muzejskem razstavišču na ravanskem gradu odprli fotografsko razstavo Blaža Budje z naslovom Opuščena industrijska dediščina. V Koroški osrednji knjižnici dr. Franca Sušnika v tem istem gradu na Ravnah na Koroškem pa je bilo v sredo, 22. junija 2005, odprtje razstave starih razglednic iz zapuščine doktorja Julija Felaherja.

Na modnem performansu Stanke Blatnik z gosti so bile na dvorišču slovenjgraškega novoveškega dvorca Rottenthurn predstavljene maturantske in poročne obleke iz leta 2005 modne oblikovalke mag. Stanke Blatnik iz Slovenj Gradca. Nosile so jih maturantke in neveste same.

Nastopili so glasbeni gostje: Sašo Vrabič (vokalni ritmi), Tomo Božič - Audioworx (elektronska glasbena produkcija), Alja Primožič (sopran) in Matjaž Stopinšek (tenor), Tomaž Pačnik (električni klavir) in Matjaž Mlakar (saksofon). Predstavila sta se tudi gostujoči oblikovalki: Maja Štamol iz Žalca z zmagovalno kreacijo za Miss Universe Slovenije 2004 (nosi jo Sabina Remar) in Mojca Celin iz Ilirske Bistrice z zmagovalno »Šanjsko obleko« in v kategoriji izkušenih oblikovalcev nagrajeno obleko za Miss Slovenije 2003. S slednjo zmagovalno kreacijo Stanke Blatnik (in porcelana Catbriyur) je nastopila Tina Zajc. Nakit iz stekla je prispeval mojster domače in umetnostne obrti Matjaž Gostecnik iz Slovenj Gradca, ki je svoj zadnji projekt izpeljal v sodelovanju z akademskim slikarjem Klavdijem Tutto.

Podjetniški center Slovenj Gradec pripravlja različne ŠTUDIJSKE KROŽKE. Trenutno delujejo skupine, ki se izobražujejo na temo »dober vtis v poslovnem svetu, druge priložnosti ni več« in »zanimivosti mojega kraja«, poteka tudi krožek namenjen klekljanju. Tovrstna oblika neformalnega izobraževanja in usposabljanja na vseh področjih človekovega življenja deluje po načelu: vsak človek nekaj ve, pripravljen je znanje posredovati drugim, sposoben je to znanje prenesti na druge ter, da se vsakdo nekaj nauči in vsakdo po nečem sprašuje. Uresničujejo svojo potrebo po spoznavanju nečesa novega. Študijske krožke sofinancira Ministrstvo za šolstvo in šport, potekajo pod okriljem Andragoškega centra Republike Slovenije.

Direktorica Podjetniškega centra Slovenj Gradec, ki je tudi mentorica krožkov, KATARINA ŽAGAR, je povedala, da je odziv ljudi zelo velik: »Zdi se, da te teme ljudi pritegnejo. Pri vsebini »dober poslovni vtis v poslovnem svetu«, kjer udeleženci spoznavajo potrebne elemente, ko želimo ustvariti dober vtis, od kako moramo biti oblečeni, kako so ženske v poslovnem svetu pravilno naličene, kakšna so pravila komuniciranja, retorike, pogajanja, uporabe poslovnega bontona pri jedi, pri mizi, na sestankih ...

Pri zanimivostih mojega kraja spoznavajo etnološke in naravne zanimivosti, pričevanja še starejših občanov, ki vedo zanimive zgodbe, iskali bodo tudi stare kuharske recepte, spoznavali delo turističnega vodnika, se v tem sami preizkusili in tako skušali obogatiti našo turistično ponudbo. V tretjem študijskem krožku se srečujejo klekljarice, ki že znajo klekljati in si podrobneje izmenjujejo vzorce, znanja, tudi izdelke, ki nastanejo.

Menim pa, da ljudi najbolj pritegne tudi to, da gre resnično za neformalno izobraževanje po načelu, ko imam čas, se pridruživim, naučim se tisto, kar me resnično zanima, hkrati pa lahko svoje znanje tudi posredujem drugim.«

OTROŠKA FOLKLORNA SKUPINA KD ŠMARTNO PRI SLOVENJ GRADCU se je uspela prebiti v sam vrh otroške folklore v Sloveniji. Z izvornim in skrbno izbranim programom ter živahnimi nastopi so se zadnja štiri leta uvrščali na zaključna državna srečanja otroških folklornih skupin, kjer so predstavljali celjsko-koroško regijo. Na medobmočnem srečanju v Radljah ob Dravi je bila izbrana, da predstavlja celjsko-koroško regijo na zaključnem državnem srečanju otroških folklornih skupin Ringa raja 2005 v Mariboru, kjer je sodelovalo deset najboljših otroških folklornih skupin Slovenije.

Mladi folkloristi iz Šmartna pri Slovenj Gradcu so pripravili odroso postavitev »Potujoča ščarcuna«. Vsebinske plesov pokaže, da ob koncu 19. stoletja v slovenskih krajih ni bilo trgovin, zato so v vasi prihajale potujoče »ščarcune«, ki so v glavnem prodajale najnujnejše predmete potrebne za

delo na kmetijah. Otroci se igrajo »ščarcuno« in prodajajo »farbe« (barve). Igre se je iz otroštva svoje mame spomnila upokojena učiteljica Anica Črep. Otroci se igrajo tudi raznovrstne stare igre, zaplešejo koroška plesa »Rakovo polko« in »Pastirico«. S Staro ljudsko pesmijo ponazorijo prihod in na koncu tudi odhod po vaški cesti. Oblečeni so bili v nove kostume po vzorcu oblek iz 19. stoletja, ki so jih sešili v butik Bim bam v Slovenj Gradcu s pomočjo nekaterih dobrotnikov, je povedala vodja Otroške folklorne skupine KD Šmartno pri Slovenj Gradcu Mira Strmčnik.

V sodelovanju z Javnim skladom RS za kulturne dejavnosti OI Ravne na Koroškem je Kulturno društvo Prežihov Voranc Ravne pripravilo nastop folklornih skupin. Nastopile so: Folklorna skupina KD Prežihov Voranc, Otroška Folklorna skupina KD Prežihov Voranc, Mladi petelini, sodelovala pa je tudi pevka Vera Trafela.

OSNOVNA ŠOLA MISLINJA je praznovala svojih 170 let. Odprli so razstavo slik s Tisnikarjeve likovne kolonije, razstavo starih šolskih potrebščin, privedli koncerte pevskih zborov, športne turnirje, vseslovenski plesni turnir, delavnice na temo stare ljudske pesmi, upokojene učiteljice so pripovedovale učencem, kako je bilo, ko so učile njihove očete in mamice. Izdali so zbornik z naslovom »170 – letnica šolstva v Mislinji«. Ravnatelj Tone Gašper je povedal, da so se raziskave lotili predvsem z namenom čim bolj natančno opisati, kaj se je v tem času dogajalo: »Drugi namen je bil, da je zgodovina le učiteljica, in vsi, ki bodo vzeli v roke zbornik, bodo ob tem lahko tudi med vrsticami marsikaj prebrali: kako se je šolstvo razvijalo, kako so ga premišljeno ali včasih tudi na 'horuk' postavljali, spreminjali. Predvsem bi želel, da bi ta zbornik pripomogel k temu, da bi današnja, naša generacija razmislila o tem, kako razvijati ali spreminjati šolstvo.«

K OŠ Mislinja spadajo podružnice v Doliču, Završah in na Paškem Kozjaku. V zborniku sta predstavljeni še šoli v Mislinjskem jarku, ki od leta 1971 ne deluje več, in takoj po vojni delujoča šola v Razborci, kjer so otrokom, ki med vojno niso mogli obiskovati pouka, v skrajšani obliki omogočili končati osnovno šolo. Dolič ima 145 let strnjenejšega šolstva in zanimivo je, da takrat večji kraji niso bistveno prednjačili. V Završah so bili prvi začetki komaj pet let kasneje kot v Mislinji, kar pomeni, da imajo Završje prve začetke že pred sto petinšestdesetimi leti. Edino Kozjak je mlajši, šteje 120 let, vendar je obdobje šolstva tudi tam strnjeno, tudi tam je bila šola zgrajena pred letom 1900. Na samem vrhu Paškega Kozjaka ni vasi, vse kmetije, vsi prebivalci so nižje, gor sta le šola in cerkev in zanimivo je torej, da ima Paški Kozjak takšno šolsko zgodovino.«

Letos obiskujeta OŠ Mislinja skupaj s tistimi v podružnicah 502 učenca. Število njih še vedno upada. Čeprav je devetletka prinesla generacijo več, so šolski razredi iz leta v leto bolj prazni.

Šoštanj z bližnjo okolico skozi čas in moje oči (4. del)

Pogled nazaj, v rojstni kraj

Marija Trobina, (Pirečnikova Marinka), fotografije: arhiv avtorice, znani avtorji podpisani pri fotografijah

Zgodovino mesta Šoštanj lahko spremljamo v različnih zgodovinskih virih. Za marsikoga pa bi bilo verjetno zanimivo pobrsniti po spominu, kako smo preteklo stoletje preživeli navadni prebivalci naše nekoč tako lepe doline.

Gospodarstvo in viri preživljanja

(nadaljevanje iz prejšnje številke)

Kako so se višinski kmetje preživljali, mi je poznano iz pripovedovanja moje mame. Vrtačnikova kmetija v Lokovici je imela velike bogate gozdove, pašnike, travnike, njive in vinograd. Kmalu po prvi svetovni vojni je umrl oče. Mama (moja stara mama) je potem dolga leta gospodarila sama, s šestimi nepreskrbljenimi otroci. Doma so pridelali vso potrebno hrano, od pšenice, krompirja, sadja, mesa, žganja, vina itd. Pridelovali so tudi lan in doma tkali laneno platno za posteljnino in delovna oblačila. Prosena kaša in suho sadje je bilo največkrat na jedilniku. Zato so sadja od jabolk, hrušk in sliv vsako jesen nasušili v velikih količinah. Na kmetiji je bila tudi preprosta pekovarna. Sami so ročno izdelovali opeko za potrebe domače nove gradnje, nekaj pa so jo tudi prodali. Za delovno, vprežno živino so imeli vole. Poleg njih je bilo v hlevu vedno še okrog deset glav živine. Vsako leto so dve ali tri prodali in tako je bil denar za davke in ostale nujne izdatke. Les iz gozda pa se je posekal in prodal le v izrednih primerih. To je bilo, ko so gradili novo hišo in povečevali gospodarsko poslopje in pa za dote. Vsak otrok ko se je poročil in šel od doma je dobil lepo doto. Moja mama je dobila toliko, da sta si z očetom v Šoštanju zgradila novo hišo. Zaradi takšne prodaje lesa se je v gozdu komaj kaj poznalo, kajti les je imel takrat res veliko ceno. Za pomoč pri delu na kmetiji so vedno imeli dekle in hlapca, zraven pa so najemali še dninarice iz okoliških bajtarskih domačij. Moja mama je bila najmlajša hči, drobceno, suhljato dekletce in je malo kdaj delala na polju. Skrbeti je morala, da »tavarharce«, tako se je reklo dninaricam, niso bile žeje in lačne. Za žejo je bil običajno kompot iz suhega sadja, za malico kruh, za večerjo pa mlečna kaša. Skoraj vsak dan enako, tako so se dninarice med seboj šalili: »E, bo pa že tista suha Lojzika skuhalo kakšne sive kaše.« Če v kaši ni bilo dovolj mleka je bila bolj siva.

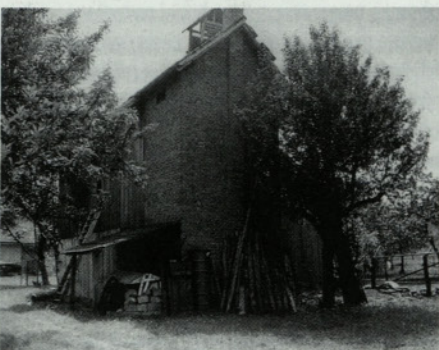
Zanimivost je, kako se je po prvi svetovni vojni v Družmirju in drugih nižinskih vaseh razvilo pridelovanje hmelja. Takratni veletrgovci s hmeljem so imeli prav posebno politiko. Nekaj let so ga

Vrtačnikova družina med prvo svetovno vojno, ko je bil oče na fronti.

Po vojni, ko se je oče vrnil domov.

odkupovali po neverjetno visokih cenah, tako, da so se vsi kmetje navdušili za pridelovaje hmelja. Ko pa je bila ponudba hmelja velika, so trgovci ceno znižali na minimalno in takšno držali tudi do deset let. Za začetek pridelave hmelja je bila potrebna precejšnja investicija. Takrat se je prideloval še na »stangah«- lesenih drogih, sušicah, ki so bile precej drage, kdor ni imel svojega gozda. Pa nakup in sajenje sadik in čakanje dve do tri leta, da prične dajati pridelek. Zato so kmetje vztrajali pri pridelavi, kljub nizki ceni in upali na izboljšanje razmer. V takšni razmerah se je v Šaleški dolini v dvajsetih in tridesetih letih prejšnjega stoletja razmahnila pridelava hmelja in žal tudi kmalu zamrla.

V tridesetih letih prejšnjega stoletja, ko je bila velika gospodarska kriza so jo kmetje dokaj dobro odnesli. Hrana se je vedno potrebovala. Zelo slabi časi za kmetovanje so se začeli po drugi svetovni vojni. Takratna oblast je na vse načine onemogočala privatno kmetovanje. Davki so bili zelo visoki. Vsak pripomoček za kmetovanje je bil obdavčen, mlatilnice, plugi, vozovi ... Najhujša obremenitev pa je bila obvezna oddaja. Vsaka kmetija je morala letno, brezplačno oddati določeno količino pridelka in prireje. Izterjevalci oziroma pobiralci so bili neizprosni in po večini so si kar sami izmišljevali količino koliko mora kdo oddati. Če je bil gospodar kmetije kakor koli »zaznamovan«, mu niso doma pustili niti za preživetje družine. Večjim kmetom je bila zemlja odvzeta, nacionalizirana. Tako so nastala državna kmetijska posestva. Manjša, odročna zemljišča pa so bila razdeljena med revnejše ljudi brez svoje zemlje. Takšna agrarna reforma je ljudi sprva zelo navduševala. Ščasoma pa je začelo vse propadati. Novi »lastniki« manjših zemljišč niso znali obdelovati zemlje, ali pa so se zaposlili v industriji. V velikih državnih posestvih je bilo v pisarnah zaposlenih preveč uslužbencev, delavci pa tudi niso s srcem bili pri delu. Tako so velika državna posestva postajala zapuščena in neobdelana. Iz tega so začele nastajati kmetijske zadruge, ki so ukvarjale predvsem s trgovino.

V prejšnjem stoletju je bila v Šoštanju in okolici močno razvita obrtna dejavnost. Imeli smo vse potrebne obrtnike od mizarjev, čevljarjev, kroja-

čev, kovačev, kolarjev, sodarjev, frizerjev, kleparjev, steklarjev, mlinarjev, mesarjev itd. Zelo močni so bili lesni trgovci s svojimi žagami za razrez lesa. Gostincev pa je bilo toliko, da je skoraj vsaka druga hiša v Šoštanju bila gostilna. Že v začetku stoletja so bili v Šoštanju štirje hoteli. Čeprav takrat turizem še ni bil bogve kaj razvit so vsi hoteli dobro delali. Predvsem zaradi zdravilišča Topolšica, kjer so se zdravili v glavnem pacienti iz oddaljenih krajev. Svoji so jih obiskovali in stanovali v šoštanjskih hotelih, tudi po več mesecev. Zaradi velikega števila, gostilne niso imele zadosti dela, zato so skoraj vsi gostilničarji imeli še kakšno dodatno dejavnost, ali mesarijo ali trgovino ali kaj podobnega, največkrat so imeli še kmetije.

Levo hotel Kajuhov dom (Austrija, Jugoslavija). Desno trgovina Senica okoli leta 1900.

Na sliki zraven hotela se dobro vidi še Brišnikova hiša. Brišniki so bili glavni šoštanjski mlinarji. Na Paki, na mestu kjer je sedaj leseni most čez Pako zadaj zdravstvenega doma, je bil jez. Od jez do mlinarjeve hiše je bila speljana struga. Zanimivo je, da je struga tekla pod hotelom. Brišniki so imeli zadaj hiše ob Paki mlin in žago. To se pravi sredi mesta. Za današnje pojme je to nerazumljivo, takrat pa je bilo to popolnoma normalno. Starejši Šoštanjčani se spominjajo, da je v to strugo nekoč padel Karel Destovnik Kajuh, ko je bil še otrok. Voda ga je odnesla po strugi pod hotelom, vse do mlinskega kolesa, kjer ga je mlinar za lase zadnji trenutek potegnil iz vode. O Mlinarjevem Jožu pa tudi še sedaj krožijo zanimive anekdote. Veljal je za mestnega posebnega in malo je jecljal. Delal se je neumnega, v resnici pa je bil zelo inteligenten in zelo, zelo nabrit. Med drugim je dobro obvladal nemški jezik. Tako se je bajne med vojno nekoč zgodilo, da ga je policaj peljal v Ljubljano v zapor. Policaj ni znal nemško in tako se je v Ljubljani Jož pogovoril po kaj sta prišla. Rezultat je bil ta, da so v zaporu obdržali policaja, Jož pa brž na vlak. Pozno zvečer, ko se je policaj le vrnil v Šoštanj, ga je Jož že čakal na postaji: «A, a, a, ti pa šele zdaj, jazz sem bil pa že popoldan doma!»

Zanimivo bi bilo vedeti, kako pomembne so bile ledenice za takratne gostilničarje, mesarje, slašči-

čarje in podobne dejavnosti. Hladilnikov in zmrzovalnikov, kot jih poznamo danes takrat ni bilo. Za hlajenje so uporabljali led, ki so ga v velikih kosih nasekali pozimi iz Pake, nato pa ga hranili v ledenicah. Najbolj poznana je bila ledenica v sklopu hotela Kajuh, na mestu, kjer je sedaj kopaljšče. To je bila stavba z debelimi zidovi, zakopana globoko v zemljo, brez oken. Vrata so bile debelo izolirane. V takšnem »bunkarju« je led zdržal vse leto, tudi v najhujši vročini. Pred uporabo so ga drobili in prenašali v izoliranih posodah.

Po drugi svetovni vojni so bile vse večje gostilne in hoteli nacionalizirani in postali državni gostinski lokali. Le nekaj manjših je ostalo v privatni

začelo nazadovati in je propadlo. Iz bivše Zeličeve kleparske delavnice je nastalo podjetje Kleparstvo-vodovod, ki je doživelo prav takšen vzpon in propad kot LIK. Kmalu so se zopet začele pojavljati velike privatne obrtniške delavnice, posebno še po letu 1991.

Na sliki se dobro vidi, kaj vse so takrat izdelovali kleparji. Prvi z leve je moj stric Martin Pirečnik, ki se je tu izučil obrti in nekaj let bil tudi zaposlen. Malo kasneje se je pri Zeliču izučil tudi moj oče, ki je imel v Šoštanju več let svojo kleparsko obrtno delavnico.

Zanimivo bi bilo pogledati v obdobje po drugi svetovni vojni, kako se je postopoma spet začela oživljati privatna obrtna dejavnost. Politične smernice so bile takrat izrazito nenaklonjene privatni obrti. Moje otroke so v osnovni šoli učili, da so obrtniki »zajedalci človeške družbe«. V takšnih razmerah je bilo zelo težko uveljaviti svoje podjetniške zamisli. Kljub temu so posamezniki, predvsem potomci prejšnjih obrtnikov, trmasto vztrajali in tako ustvarjali temelje današnjega podjetništva. V današnjem času je za razvoj in blaginjo celotne občine velikega pomena drobno gospodarstvo, mala in srednja podjetja. V občini Šoštanj je kar precej uspešnih malih podjetij, iz najrazličnejših področij

Opisala bom našo Pirečnikovo družino. Pet nas je bratov in sester in skoraj vsi smo svojo delovno dobo zaključili kot privatniki, kakor tudi naši zakonski partnerji. Nihče od nas si ni ustvaril bog ve kakšnega premoženja. V Šoštanju je veliko družin in posameznikov, ki so mnogo bolj uspešni od nas. Pirečniki pa smo po naravi takšni, da mnogo bolj uživamo v tem, da smo bili sposobni uresničiti svoje poslovne zamisli, manj pa nam je bilo pomembno kolikšen bo finančni učinek.

Brat Lojze je bil že od otroštva invalid. Ko je bil star osemnajst let si je sam uredil, da je dobil prvo očesno protezo. Postal je samozavesten, nič več se ni počutil kot neboljen invalid. Trdno se je odločil, da bo v življenju dosegel kar se da največ. Odšel je v Ljubljano z željo da se vpiše na šolo za industrijsko oblikovanje. Žal je bilo kandidatov mnogo preveč, ni bil sprejet. Uspelo mu je na srednji tehnični šoli, v večernih urah pa je še obiskoval pouk pri nekem akademskem slikarju. Vse to je zmozel ob delu, kajti od doma ni dobival nobene pomoči. Zaposlitev si je našel v Umetniški zadrugi, v lesostrugarski delavnici. Tu so izdelovali različne zahtevne izdelke iz lesa: svečnike, lestence, vaze gumbe itd. To delo je bilo Lojzetu kot »na kožo pisano«. Lahko je sproščal svojo umetniško, ustvarjalno domišljijo, pa še zaslužek je bil velik. Oboje skupaj ga je premamilo, v škodo njegovega šolanja. Srednje tehnične šole ni končal, priznali so mu le delovodsko šolo. Ta mu je, skupaj z delovnim izkušnjami zadostovala za pridobitev obrtnega dovoljenja. Leta 1965 se je vrnil v Šoštanj in v očetovem zapuščenem gospodarskem poslopu začel s svojo lesostrugarsko obrtno.

lasti. Državna gostinska podjetja so bolj slabo skrbela za lokale, skoraj nič se ni obnavljalo, začeli so počasi propadati in se zapirati. V sedemdeseti in osemdesetih leti so v okolici mesta začeli nastajati novi moderni gostinski lokali, v privatni lasti. Šele po letu 1991 se je mestno jedro začelo spet obnavljati, skupaj z lepimi gostinskimi lokali.

Zeličeva kleparska delavnica. (leta 1923)

Vse večje obrtne delavnice so po vojni bile prav tako nacionalizirane. Iz njih so nastala različna državna podjetja. Največje je bilo LIK lesno industrijski kombinat. Ta je bil ustanovljen iz več mizarjskih delavnic in žag. V času ko je bilo še veliko potreb in malo konkurence je Lik več let uspešno deloval. Končno pa je v osemdesetih letih podjetje

O bratu Lojzetu bom malo več napisala, ne samo zato ker mi je posebej pri srcu, ampak predvsem zato ker je res nekaj posebnega. Njegova poslovna življenjska pot bi lahko bila za vzgled novodobnim mladim podjetnikom. Iz revnega invalidnega mladeniča se je razvil v uspešnega, prodornega, uglednega obrtnika - v sedanjem pomenu podjetnika.

Vse to je dosegel s svojo vztrajnostjo, delavnostjo in prirojeno inovativno, umetniško sposobnostjo.

Začetki njegovega podjetništva so bili zelo trdi. Prvo naročilo je dobil za Umetniško zadrugo v Ljubljani in to 1000 komadov ribniških šopkov. Vsak šopek je bil sestavljen iz vaze in v njej 25 različnih miniaturnih izdelkov, žlice, vilice, rešeta itd. Vse to je izdeloval na ročno stružnico. Šest mesecev je delal skoraj noč in dan, a je kljub temu je zamudil pogodbeni dobavni rok. Šopki so mu ostali brez vsakega plačila. Obupan in razočaran je še najbolj trpel, ker ni imel niti toliko denarja, da bi doma plačal hrano in stanovanje. Oče pa je bil neizpros.

Dobil je novo idejo, strojno izdelani zobotrebci. Sam je naredil preprost avtomat. Pri tem mu je bil v veliko pomoč stric Ivan mamin brat, ki je bil pravi izumitelj. Tudi brez formalne izobrazbe, vendar izredno nadarjen. Avtomatska proizvodnja zobotrebcev je odlično stekla. Tudi z prodajo ni bilo težav, ker so bili zobotrebci kvalitetni in veliko cenejši kot ročno izdelani. Pa se je zopet zataknilo. Na obisk v delavnico je prišel neki gospod, da bi si rad ogledal avtomat. Lojze, pa kakor je bil naiven in pošten, mu je vse razkazal in natančno opisal kako je izdelal avtomat, čeprav še ni imel patentiranega. Kmalu za tem so se na tržišču pojavili zobotrebci enake izdelave, vendar še cenejši kot Lojzetovi. Ta gospod s Primorske je po ukradenih idejah dal izdelati izpopolnjene avtomate in začel masovno proizvodnjo. Lojzeta je na tržišču »povozil«. Trideset let je na ta način izdeloval zobotrebce.

Iz vsega povedanega je jasno, da je bil Lojze strokovnjak za ideje kaj proizvajati, komercialni del posla pa mu je bolj šepal. To se je obrnilo na bolje ko je spoznal svojo bodočo ženo Roziko. Z ustrežno izobrazbo mu je znala pomagati in dobro svetovati. Odprla sta skupno obratovalnico. Pri novem poslu, ki mu je prišel na misel, se je vse obrnilo na bolje. Prvi v državi je začel izdelovati lesene coklje, ki so potem bile vrsto let masovni prodajni artikel. Zaradi takratnega socialistično, komunističnega sistema je bilo pri nas bolj zaprt gospodarstvo, uvoženih izdelkov je bilo malo. Lesenih cokelj pri nas sploh nismo poznali, čeprav so bila v Evropi hit mode. Zato je imel v začetku velike težave s prodajo. Ko pa so se uveljavile, jih je vrsto let izdeloval v ogromnih količinah. Tudi za coklje je sam izdelal prvi avtomatski kopirni stroj po lastnih zamislih. Kasneje ga je izpopolnjeval in s pomočjo prijatelja, strojnega inženirja

si je ustvaril tehnološko odlični strojni park. Z družino se je preselil v svojo novo hišo, kjer si je uredil tudi prostorno delavnico. Vrsto let je zaposloval pet delavcev, takrat največje možno število zaposlenih pri privatniku.

V naslednjih letih so ideje kar vrele iz njega. Tako za izdelke kakor tudi za nove stroje in avtomate. Pohištvni ročaji so bili tudi eden od njegovih dobrih zamisli. Z njimi je oskrboval skoraj vso jugoslovansko pohištveno industrijo. Vse do upokojitve je uspešno vodil svojo obrtno delavnico. Do svojih zaposlenih je bil je bil pošten in pravičen delodajalec. Veliko razumevanje je vedno imel tudi do invalidov. Vrsto let je zaposloval po dva. Za enega od njih, ki je bil brez ene roke je celo predelal in prilagodil stroj njegovim sposobnostmi.

Tretje življenjsko obdobje Lojze preživlja zelo aktivno. Veliko časa mu vzamejo vnuki, vendar še vedno najde čas za svoje konjičke. Vse življenje je govoril, da ko bo upokojen, se bo posvetil samo slikarstvu, sedaj pa mu zopet primanjkuje časa. Njegove slike na platnu so resnično vredne občudovanja, vendar ga še vedno najbolj vleče k oblikovanju lesa. Med njegovimi novimi idejami so najbolj zanimive citre. Začel je z otroškimi, bolj kot igračke, pristal pa je pri pravih citrah, ki se po kvaliteti ne razlikujejo od najbolj priznanih.

Brat Rudi se je poskusil v več dejavnostih. Med prvimi je odprl svoj disko klub. Takrat je to bilo, za mesto Šoštanj velika novost in navdušenje. Po nekaj letih ga je moral zapreti, preveč je bilo problemov z divjaškimi »klani« med obiskovalci. Oprijel se je usnjarske obrti. Več let je uspešno izdeloval usnjene torbice in druge usnjene drobne predmete. V devetdesetih letih prejšnjega stoletja so se pogoji za usnjarsko industrijo v Sloveniji in

Eden izmed industrijskih objektov, ki ga je zgradila Rudijeva firma PIRELI d. o. o.

na splošno v Evropi zelo poslabšali. Rudi je začel z novo dejavnostjo. Sedaj je uspešen v gradbeništvu. Po vsej Sloveniji gradi velika industrijska poslopja iz jeklenih konstrukcij. To je nov način gradnje, zelo težko jo je uveljavil. Najprej je jeklene elemente uvažal iz Avstralije. Zadnje čase pa si je dobavitelja našel v Evropi. V poslovanje se polagoma vključuje že njegov sin, ki bo, upajmo kmalu dokončal gradbeno fakulteto in bo tako imel boljše možnosti, da nadaljuje s podjetjem. Za Rudija pa še posedaj velja ta naša miselnost. Vsi njegovi zaposleni in kooperanti vedno pošteno dobijo svoj zaslužek, Rudi pa sam nosi riziko pri končnem izidu posla.

Sestra Anica in njen mož Vinko sta prav tako po nekaj letih zaposlitve v Gorenju, šla na svoje. Poleg svoje dejavnosti sta kasneje prevzela še mojo - izdelovanje copatov in platnenih klobukov. Moja začetna izdelava copatov je bila še zelo slaba, Anica in Vinko pa sta jo izboljšala in modernizirala in kmalu postala ena izmed največjih izdelovalcev copat v Sloveniji. Po nekaj letih je to obrt prevzel sin Peter, Anica in Vinko pa sta odprla trgovino s pisarniškim in šolskim potrebščinam. Po upokojitvi je tudi trgovino prevzel Peter in dodal še trgovino s čevlji.

Edino sestra Gretka se ni podala v samostojno podjetništvo. Poklic trgovskega poslovođa je z veseljem opravljala in se tudi od tam upokojila. Kljub temu pa sta z možem Marjanom več let zelo prizadevno sodelovala pri Rudijevi usnjarski proizvodnji. Čeprav Gretka in njen mož nista bila v privatni dejavnosti, sta kljub temu dosegla isti življenjski standard kot mi vsi ostali. Zgradila sta si lepo hišo, izšolala otroke ...

Na kratko naj še opišem svojo poslovno pot. Moj bivši mož je imel veliko, uspešno krojaštvo. Želel je, da sem doma za gospodinjo. Zdržala sem osem let. Nikakor nisem mogla krotiti svoje želje po ustvarjalnosti in samostojnosti. V službo nisem smela, zato sem leta 1973 odprla svojo obrt: izdelovanje drobnih predmetov iz tekstila. Začetek je bil zelo težak. Vse zamisli in ideje so se mi izničile. Kmalu pa sem uspela s platnenimi klobuki za plažo. V najboljših letih smo izdelovale ogromno količino najrazličnejših klobukov. Iz tržišča od Kopa, Pule, Opatije do Crikvenice sem skoraj popolnoma izrinila velikega proizvajalca klobukov Univerzale Domžale.

Po razvezi sem se preselila v Crikvenico in tam odprla modno trgovino za dopustniška oblačila. Takrat še ni bila dovoljena privatna trgovina ampak je bilo dovoljeno prodajati samo lastne izdelke. Moja izobrazba - trgovski poslovodja - ni zadoščala. Morala sem si pridobiti še ustrežno izobrazbo. V Ljubljani sem končala dopolnilno šolo za šiviljo. V Crikvenici sem nekaj let zelo uspešno prodajala poletne obleke iz »indijskega bombaža«. V eni sezoni smo jih prodali od štiristo do petsto. Za eno obleko se je potrebovalo cca šestnajst metrov gaze, širine en meter. Vse sem sama sešila in pobarvala. Gaza se je po barvanju spremenila v

prelepo zmečkanino, obleke so bile, z vdeleno čipko, res lepe in privlačne. Z njimi sem si kmalu prisluzila stanovanje. To obdobje v Crikvenici je bilo zame najtežje. Morala sem si zaslužiti streho nad glavo zraven pa skrbeti za bolno hčerko. Normalno veliko sem delala, strah za hčerkino zdravje pa mi je jemala vso življenjsko energijo. Njena smrt je bila zame grozljivi udarec. Vse bitke za njeno zdravje so bile zaman. Tri leta sem bila popolnoma na tleh, brez volje do dela in življenja.

Leta 1986 sem končno zbrala pogum in voljo. Vrnila sem se v Slovenijo. V Crikvenici sem vse prodala, kupila hišo v Ljubljani in odprla butik za močnejše. Tudi to je bilo zelo težko začeti, vendar mi je uspelo. Leta 1995 sem kupila še nov lokal. Moj »MOZAMO« je bil takrat v Sloveniji prvi in edini butik za močnejše. Petnajst let sem ga uspešno in z velikim veseljem vodila. Sedaj sem upokojena, živim v svoji hiši v Ljubljani, z ljubeznijo skrbim za vnukinjo, da bi ji bile leta študija čim lepša.

Malo se bojim, da bi kdo tale opis naše družine razumel kot za hvalisanje. To nikakor ni bil moj namen. So pa bili zametki - začetki samostojnega podjetništva, ki je zelo pomembno za današnje gospodarstvo. Z veseljem spremljam naše potomce, ki se vztrajno vključujejo v podjetništvo. V sedanjih razmerah je zelo pomembno, če si znaš sam priboriti zaposlitev. Našim »ta mladim« to kar dobro uspeva na vseh mogočih področjih, od modnega oblikovanja, šole za tuje jezike, računalništva, trgovine ...

Vso to nemirno podjetniško žilico, pa mislim, da imamo Pirečniki že v genih. Naš oče je bil obrtnik in dober mojster v svoji špenglariji. Mamin brat stric Ivan Sevčnikar iz Lokovice je bil pravi inovator samouk. Že leta 1955 je začel s svojo privatno obrtjo. Med drugimi dobrimi zamisli je sam izdelal avtomat za izdelovanje jeklenih kaveljčkov, ki so se rabili pri pridelavi hmelja. V tistem času se je način pridelovanja hmelja začel spreminjati. Uveljavile so se žičnice. Nihče pa ni izdeloval kavljev s katerimi se je žica pripenjala. Stric Ivan je s svojim avtomatom zadel v polno, našel pravo tržno nišo, kot je sodoben izraz za tako potezo. Ta izdelek je bil zanimiv in donosen celih trideset let. Naj še povem kakšna je bila takrat davčna politika za obrtnike. Ko je stric dobil davčno odločbo za prvo leto je za sto tisoč prihodkov dobil sto dva tisoč davka. Takratna oblast je najbrž upoštevala Titov izrek: »nađi se«. Tudi obrtniki smo ga morali upoštevati, če smo hoteli preživeti.

Naša mama pa je bila tako nekaj posebnega. Bila preprosta in skromna, a nam je znala v vsem svetovati, nas spodbujati, iskati nove ideje, reševati probleme. Vsa leta smo v šali govorili, da v mami kuhinji vedno deluje krizni štab. Mamčika, tako smo jo klicali, je imela neverjetne ideje. Leta 1958, ko se nam še sanjalo ni o pralnih strojih, si je mama sama naredila pralni stroj. V lesen sod je vdělala nekakšne veternece, kot so na mlinskem

kolesu, naredila vratca za vlaganje perila, cev za dotok in odtok vode. Da se je sod lahko vrtil je bil nasajen na nekakšno os, vse skupaj pa pritrjeno na podstavku. Za pogon je uporabila star elektro motor, ki je bil zunaj, zraven pralnega stroja. Prala pa je takole: V loncu prekuhamo perilo je s skupaj z vodo vlila v sod, ki je potem perilo premencal in spral do čistega. Vse skupaj je bolj spominjalo na »Kremenčkove«, pa vendar; ni ji bilo treba na roke mencati in spakovati težkih rjuh.

Trgovina je bila že v začetku stoletja v Šoštanjju zelo razvita. Pred prvo svetovno vojno je bilo v Šoštanjju več kot deset trgovin. Med obema vojnama pa se je še obogatila in povečala. Vsakovrstna ponudba je bila bogata in pestra kot v velikih mestih. Vse trgovine so bile z mešanim blagom. Ponujale so prehrano in druge nujne stvari za vsakodnevne potrebe. Tekstilnih izdelkov je takrat bilo še zelo malo. Prodajale so se le srajce, robčki, nogavice, klobuki in podobne potrebščine. Za oblačila pa se je kupovalo blago na metre. Tega so prodajali večji trgovci, kot so bili Senici, Mravljaki, Gruberji. Vsa prehrana se je takrat prodajala v rzsutem stanju. Moka, sladkor, sol, riž in podobne stvari so bile pakirane v velikih vrečah. Trgovci so ga sproti vagali in kupcem prodajali v papirnatih vrečkah. Prav tako se je na vago prodajalo maslo, mast, marmelada ... Tekočine, kot so olje, kis, petrolej pa se je merilo na litre. Petrolej je bil takrat še zelo iskano blago, saj so ga mnogi uporabljali za razsvetljavo.

Trgovci so običajno imeli vsak svoj krog kupcev in so se ljubosumno borili za njihovo pripadnost. Ponujali so jim najrazličnejše usluge, kot je dostava na dom, dajanje na »kredo« in podobno. Ko je gospodinja nakupila mesečno »fasngo«, ji jo je vajenec - »lerpob«, z ročnim vozičkom peljal na dom. Kupovanje na up, je bilo zelo zapeljivo in tudi nevarno. Trgovci so kupce spodbujali k takšnim nakupom. Ko pa se je dolga nabralo precej in so bile prištete še obresti, je marsikatera kajža in tudi kmetija šla na boben.

Velikega pomena za trgovanje je v tistih letih bil »Šmihelski sejem«. Ta je bil na šmihelovo v septembru, na god farnega patrona sv. Mihaela. Takrat se je vse mesto za tri dni spremenilo v eno samo sejmišče. Vsi domači trgovci in obrtniki so postavili svoje stojnice. Trgovci in obrtniki so prihajali tudi iz bližnje in daljne okolice. Takrat je bila navada, predvsem na kmetih, da je gospodar na šmihelskem sejmu nakupil vse glavne potrebščine za vse leto, za vso družino in za kmetovanje. Blago za obleke, usnje za čevlje, posodo za gospodinjstvo, konjsko in volovsko opremo, orodje za kmetovanje: žage, sekire, cepine, verige, vrvi ... Izбира je bila velika, cene pa so se določevale z barantanjem. Ponudnikov je bilo veliko in so si med seboj delali konkurenco. Kmetje pa so na prodaj pripeljali svoje pridelke in prirejo, v glavnem govejo živino. Konjski mešetarji so konje pripeljali iz drugih krajev, v večini iz Hrvaške. Bili so zviti in namazani z vsemi žaubami, zato so si domači kmetje najemali »poklicne mešetarje« za pomoč

pri barantanju. Trgovanje in barantanje je bilo zelo slikoviti in bučno. Dostikrat je prišlo do prepira in celo do pretepa.

V času sejma se je vse mesto spremenilo v en sam trgovsko - zabavišni prostor. V vseh gostilnah so bile zabave z muziko, vse hotelske sobe so bile zasedene, na svoj račun so prišle šlogarice, coprniki, lajnariji in podobni zabavljači. Pogosti so bili pretepi med fanti iz različnih vasi. Moj oče je bil med šoštanjskimi fanti pravi gizdalin, ki ni trpel nastopaštva drugih prišlekov. Ko je pripovedoval zgodbe iz tistih časov, smo ga otroci poslušali z odprtimi usti. Ena najbolj zanimivih zgodb je bila: Pri Kunstu so se šoštanjski fantje zabavali in plesali s svojimi dekleti. Družba je bila od popitega vino in vesele glasbe razigrana in glasna. V gostilno so vstopili trije nepoznani frajerji in začeli oholo nagovarjati dekleta. Kaj hujšega? Pretep je bil neizogiben. V vsesplošnem pretepu oče zasliši: »Hac, Hac dajmo jih«. Očetu šine skozi možgane: »Kaj??? Hac, Tone Haca, ta razvpiti gosposki tolovaj, ta nas bi ugnal? Nikoli!« Spopadla sta se z pestmi in z vsem kar je bilo pri roki, zlomljen stol, odbita steklenica ... Hac se je rešil s skokom skozi okno, druga dva pa sta v trenutku izginila. Ko se je vsesplošno zmagoslavje malo poleglo, na vratih zavaljen gospod lovi sapo: »Kje so moji konji, kje je moj voz?« Med pretepom je z zanimanjem spremljal dogajanje, ko pa je prišel na dvorišče, kje je pustil svojo vprego, je ugotovil, da ni ne konjev ne voza. Konje so naslednje jutro našli v Škalah, privezane k nekemu kozolcu in prazen voz. O svežnjih najrazličnejšega usnja ki so bili na vozu pa ne duha ne sluha. Izkazalo se je, da je Hac namenoma prišel v gostilno organizirat pretep, da so njegovi pajdaši v vsesplošni zmedi, brez težav odpeljali dragocen tovor. Nisem popolnoma prepričana, da niso bile takšne očetove zgodbe malo napihnjene, otroci smo jim takrat verjeli in smo očeta zaradi tega zelo občudovali. Še bolj pa Toneta Haceta, legendarnega slovenskega roparja. Kot otroku se mi je zdelo zelo zanimivo, da je bil gosposko oblečen in zelo zviti in prebrisan. Ko je pred leti izšla knjiga o njegovem življenju, po kateri je bil kasneje posnet še film, sem jo z veseljem prebrala. Igralci v filmu pa so bili sploh odlični, predvsem Rifle, kot policijski inšpektor.

Zadnja leta se v Šoštanjju vlaga precej napora, da bi šmihelski sejem ponovno zaživel. Nemo goče ga je obnoviti v takšnih razsežnostih in pomenu kot je nekoč bil. Zelo lepo pa bi bilo, če bi se takšne stare tradicije ohranjale vsaj simbolično.

Po dugi svetovni vojni so bile vse te privatne trgovine nacionalizirane, iz njih so nastala državna trgovska podjetja. Poznana so bila Zarja, Merx, Potrošnik, Železnina, Borovo, Peko. V osemdesetih letih so se začela združevati, zaradi racionalnejšega poslovanja. Zadnje obdobje pa jim velike težave povzročajo tuja trgovska podjetja s svojimi velikimi centri.

V Šoštanju se nič ne dogaja!

Drtive iz naslova je velikokrat slišana med občani Občine Šoštanj, posebno še med mlajšo populacijo. Ampak, ali je pravilna? No, na to vprašanje si lahko sami odgovorite, če boste preleteli spodnjo statistiko prireditev, ki so se v letu 2004 zgodile na področju Občine Šoštanj oziroma so jih za občane organizirale organizacije iz področja Občine Šoštanj.

Viri podatkov

Vsi številčni podatki so pripravljene na podlagi podatkovne zbirke spletnega Portala Šoštanj.info (<http://www.sostanj.info>). Iz te podatkovne zbirke, ki je tudi javno dostopna, se za vsako številko LISTA in za videostrani šoštanjske kableske TV pripravi Napovednik prireditev. Ker je potrebno Napovednik prireditev oddati že pred zaključkom meseca za prihodnji mesec in ker kar nekaj organizatorjev prireditev ne pošilja ažurno obvestil o prihodnjih prireditvah, so zato Napovedniki prireditev, objavljeni v LISTU in na videostranah, občasno nepopolni. Se pa zato podatkovna zbirka spletnega Portala Šoštanj.info zaradi možnosti, ki jih omogoča splet, redno osvežuje.

Ne zgodi se poredko, da lokalna javnost šele iz poročanja medijev (predvsem iz mesečnika LIST, tednika Naš čas in lokalnih radijskih postaj) izve, da se je na področju Občine Šoštanj zgodila neka prireditev. Vse to je posledica dejstva, da nekateri organizatorji prireditev še vedno podcenjujejo možnosti javnega obveščanja, ki jih skupno nudijo mesečnik LIST, šoštanjska kableska TV in spletni Portal Šoštanj.info. Če pa ob tem poudarim še to, da je objava napovedi prireditev v Napovedniku prireditev za neprofitne organizacije brezplačna, potem je to dejstvo še toliko bolj zaskrbljujoče.

Numerični prikaz

Informacijska tehnologija in primerno urejene podatkovne zbirke močno olajšajo pripravo številčnih podatkov. Kakšen je rezultat analize lokalnih prireditev, dobljen z različno klasifikacijo podatkov, si lahko ogledate spodaj. Rezultati so zagotovo zanimivi za vse organizatorje prireditev, za lastnike objektov, kjer potekajo prireditve, nenazadnje pa tudi za vse obiskovalce prireditev, ki si lahko na podlagi spodnjih rezultatov sami odgovorijo na vprašanje: Ali se v Šoštanju res nič ne dogaja?

Leto 2004	Kultura	Lokalna samouprava	Religija	Šolstvo	Šport	Turizem in zabava	Splošno	SKUPAJ
januar	10		2		13	1	1	27
februar	18	1			16	5	3	43
marec	16				22	1	5	44
april	20				11	2	7	40
maj	12		3	1	14	2	13	45
junij	20	1		1	10	7	6	45
julij	4				7	5	3	19
avgust	2				5	6	1	14
september	9	3	1		21	4	8	46
oktober	9	2			16	2	3	32
november	12		1		14	3	3	33
december	13				12	3	11	39
SKUPAJ:	145	7	7	2	161	41	64	427

Preglednica št. 1: Pregled prireditev v letu 2004 po mesecih in po zvrsteh

Numerični rezultati o prireditvah na področju občine Šoštanj v letu 2004

Preglednica št. 2: Predstavitev lokacij, kjer se odvijajo prireditve.

Lokacija	Št. prireditev
Kulturni dom Šoštanj	49
Mestna galerija Šoštanj	47
Športna dvorana Šoštanj	45
Mestna knjižnica Šoštanj	38
Kavarna Šoštanj	29
Stadion Šoštanj	15
Gasilski dom Gaberke	13
Športni center TEŠ	13
Telovadnica OŠ KDK Topolšica	12
Občina Šoštanj	9
Kajuhov dom Šoštanj	8
Bazen Šoštanj	7
Trg bratov Mravljak Šoštanj	7
Gasilski dom Šoštanj	5
Kavčnikova domačija Zavodnje	5
Dom TVD Partizan	4
Prir. pros. ob Družmir. jezeru	4
Rokometno igrišče Šoštanj	4
Kulturni dom Lokovica	3
Prireditveni prostor Pristava	3
Cerkev sv. Antona	2
Gostišče Kotnik v Ravnah	2
Kino Topolšica	2
Kulturni dom Zavodnje	2
Letališče Lajše	2
Osnovna šola Biba Roeck	2
Športno igrišče Florjan	2
Športno igrišče Pohrastnik	2
Športno igrišče Zavodnje	2
ostale lokacije	89
SKUPAJ	427

Preglednica št. 3: Lokacijska razpršenost prireditev po krajevnih skupnostih.

Krajevna skupnost	Št. prireditev
Šoštanj	301
Topolšica	21
Gaberke	18
Zavodnje	16
Ravne	12
Skorno-Florjan	11
Bele Vode	9
Lokovica	7
Šentvid	1
izven področja Občine Šoštanj (organizatorji so iz obč. Šoštanj)	31
SKUPAJ:	427

Preglednica št. 4: Prikaz števila prireditev, ki jih organizira posamezna organizacija

Organizator	Št. prireditev
Zavod za kulturo Šoštanj	53
Mestna knjižnica Šoštanj	37
Planinsko društvo Šoštanj	31
Odbojarski klub Šoštanj-Topolšica	27
Medobč. zv. prijat. mladine Velenje	21
Občina Šoštanj	21
Športna zveza Šoštanj	19
Kavarna Šoštanj	17
Košarkarski klub Elektra	17
Društvo upokojujencev Šoštanj	15
Nogometni klub Šoštanj	13
Glasbena šola FKK, oddelek Šoštanj	11
Šaleški bridge klub Velenje	9
Kegljaški klub Šoštanj	7
OO Rdečega križa Velenje	7
Turistično-olepš. društvo Šoštanj	7
Ženski odbojarski klub Kajuh	6
Mladinski kulturni center Šoštanj	5
Muzej Velenje	5
Župnija Šoštanj	5
Mešani pevski zbor Svoboda	4
Športno društvo Šoštanj	4
Pihalni orkester Zarja Šoštanj	3
Prostov. gasilsko društvo Gaberke	3
Pros. gasil. društvo Šoštanj-mesto	3
Turistično društvo Pristava	3
Turistično društvo Skorno	3
Ženski kegljaški klub Šoštanj	3
Društvo tabornikov Rod Pusti grad	2
Krajevna skupnost Lokovica	2
Krajevna skupnost Šoštanj	2
Kulturno društvo Zavodnje	2
Namiznoteniški klub SPIN	2
Šaleški študentski klub	2
Športno društvo Pohrastnik	2
Športno društvo Zavodnje	2
Ostali organizatorji	52
SKUPAJ:	427

Opomba k preglednici št. 4: zaradi načina prikaza podatkov niso zajeti soorganizatorji prireditev. Pogosto se zgodi, da eno prireditev skupno organizirata dve organizaciji ali več, le ena pa ima glavno vlogo organizatorja in te so zajete v preglednici.

Preglednica št. 5: Podrobnejša razdelitev športnih prireditev po podskupinah

Vrsta športa	Št. prireditev
planinstvo	39
odbojka	38
košarka	19
nogomet	17
kegljanje	13
miselne igre	11
splošno	5
namizni tenis	4
zimski športi	4
drugi športi	3
tabornišvo	3
kolesarstvo	1
motociklizem	1
plavanje	1
ribišvo	1
rokomet	1
SKUPAJ:	161

Sklepna misel

Spremljanje prireditev je zaradi velikega števila različnih organizatorjev zapleteno in nikoli dokončano delo. Večkrat je tudi težko presoditi, ali nek dogodek sodi med prireditve ali pa je to le interna aktivnost določene organizacije. Zato se kot prireditev upošteva dogodek, ki je načeloma dostopen vsem in ima organizator interes za vključitev širše javnosti.

Objavljeni podatki niso 100% zanesljivi, saj so nekatere prireditve odpadle, pa tega organizatorji niso sporočili ali pa so zaradi različnih vzrokov nekatere prireditve ostale skrite očem javnosti. A vseeno lahko predstavljena analiza stanja služi kot osnovni pokazatelj dogajanja na področju prireditev v občini Šoštanj.

Številčni pregled podatkov o prireditvah je bil pripravljen z namenom, da se k sporočanju podatkov spodbudi tudi tiste organizatorje, ki neredno ali sploh ne pošiljajo najave lastnih prireditev. Vse, kar je potrebno storiti je, da do 19. v tekočem mesecu na elektronski naslov prireditve@sostanj.net posredujete kar največ možnih podatkov o prireditvah za prihodnji mesec.

Torej, vabljeni k sodelovanju!

Bojan Rotovnik

Svetloba

Meditacija

BOG je eden in obstaja le ena pot, da ga dosežemo. Ta pot je znotraj vsakega človeškega bitja ne glede na raso in veroizpoved. Večina človeštva je popolnoma nevedna glede te notranje poti in išče boga v zunanjih stvareh in tehnikah. Notranja duhovna pot in nauk nimata nič opraviti s svetnimi in družbenimi pravili. Prav tako kot s šolanjem obvladamo določen predmet znanosti, je tako tudi v duhovnosti. Metoda duhovne koncentracije in vzpona je naravna. Nihče je ni vpeljal, temveč jo je ustvarila kreativna sila ali stvarnik skupaj z nastankom človeka. Te metode ne more nihče spremeniti, izboljšati ali ji kaj dodati in je toliko stara kot človek. Vse je odvisno od posameznega človeka, ali se bo odločil ostati v zunanosti, ki je minljiva, ali pa se bo podal na duhovno pot, ki se ukvarja z neskončnim. Kdor je pameten in se zaveda, bo slej ko prej povprašal za pot svobode, kdor ostaja v krempljih materije in intelektualne sile, pa bo še naprej ujet.

Namen človeškega življenja na Zemlji je duhovna prebuditev in dvig iz področja fizičnega sveta ter objema negativne sile, ki nas drži v ječi. Samo človek je sposoben to uresničiti, zato je človeško rojstvo tako pomembno in dragoceno. Z višjimi področji se človek seznanja, ko umre, ko zapusti telo, vendar če nima predhodnega pouka o tem, je prepuščen močnim silam negativne sile. Kam bo potoval je zelo vprašljivo, zato je seznanjenje z vedo duhovne poti in Mojstrovimi navodili izrednega pomena. Kadar ima človek srečo in se seznanja z bližnjo smrti, ter dobi vpogled v svet onkraj fizičnega sveta, se prvič zave, kaj to pomeni. Z globino zavedanja pridemo v stik s popolnim Mojstrom najvišjega kova, ki nam v trenutku pokaže to, kar smo nezavedno dolgo slutili, ter nas prične osvobajati ujetosti v lastno nevednost in obujati v nas pra-spomin. Ko je učenec pripravljen, se prikaže Mojster, prej ne. Da postaneš učenec, pa moraš skozi predhodno delovanje in globoke procese samo-raziskovanja, trpljenja in boj s svojim egom. Mojster Sant Thakar Singh, ki ga lahko primerjamo z Jezusom ali Budo, se zaveda, da je učenec pripravljen, ko je delno seznanjen s Svetlobo in je šel skozi proces samo-raziskovanja in duhovnega hotenja. Takrat se prične pravi duhovni dvig, boj z lastnim jazom in duhovna odrešitev. Neverjetna milost in duhovna moč Mojstra deluje skozi učenca na vsej njegovi poti in ga spremlja tudi, ko zapusti fizično področje.

Zelo pomembno je, da ugotovimo, kdo je Mojster najvišjega kova, ki ga spoznamo po tem, da nam na licu mesta pokaže pot do Boga. Takrat nista potrebna znanje ali teorija, v trenutku imamo dokaz o višjih svetovih in njegovi resničnosti. Njegovo znanje je univerzalno in popolno, kot je pot, ki je edina in dokončna. Nihče ne more z nobeno drugo intelektualno ali znanstveno teorijo tega izpodbiti in ne obstaja nobeno drugo znanje, ki bi bilo višje od tega znanja na našem planetu. Vsi poskusi največjih znanstvenikov se ne morejo niti za milimeter približati temu znanju, ki leži znotraj vsakega človeka. Vsi zunanji poskusi so v naprej obsojeni na propad, kot je minljivo človeško življenje in vse ustvarjene reči, predmeti in celotno vesolje v zunanosti človeka. Poskusi verstev, cerkvenih duhovnikov in ostalih religij so popolnoma nemočni pri iskanju tistega, ki je ustvaril vesolje, človeka in celoto.

Pri prebiranju strokovne literature o iskanju najmanjšega delca, lahko ugotovimo, da znanstveniki priznavajo nemoč

in izgubljenost pri stvaritelju celote. O tem nam veliki Mojster kot na dlani pokaže vse rešitve, mi pa ostanemo nemi, kljub temu, da smo to znanje nekako podzavestno slutili in ga hranili globoko in nezavednem spominu. Kdo si ne bi želel tega spoznanja in poglobitve v čudovit popolnoma nov svet duhovnih dimenzij, ki daleč presega dimenzije našega vesolja. Ampak tega ne moremo dojeti z ostrino uma, kajti um je premajhen za prostor Svetlobe in čudovite nebeške glasbe, ki odzvanja v vsakem človeškem bitju.

Kdorkoli želi v te duhovne svetove, dvigniti svoje znanje in poleteti na krilih Svetlobe, mora odtegniti pozornost od posvetnih stvari. Odtegnitev moči iz mentalnih in nižjih področij je vsekakor upanje za duhovni dvig, kajti moč bomo lahko uporabili za dosego končnega cilja. Blaženost in radost, ki čakata v vsakem od nas, sta tako sladka, da ni nobenega svetovnega zaklada, ki bi ga lahko nadomestil. Torej ostane samo meditacija in na milijarde dolarjev vredna notranja pot, ki človeka dokončno osvobodi nenehne nevednosti in iskanja v svetu izgube in minljivosti. Je pa res, da ni dobro iz rok spustiti beraško culo prej, preden ne pridemo do notranjega zaklada. Nobenemu ni potrebno verjeti v nič, ni potrebno postati vernik ali učenjak. Potrebno je takoj preizkusiti, ugotoviti in uživati v največjih užitek duhovnega sveta. Da bi se to uresničilo, mora človek zapustiti svoj jaz in priznati svojo nemoč v svetu. Človek vidi svojo popolnost, ko se poda na duhovno pot, prej ostaja zgolj berač in samo številka fizičnega sveta, v katerem mu vladajo gospodarji nižje narave. Biti suženj v materiji, pomeni izgubo. Trpeti v duhovnem svetu, pomeni narediti duhovni dvig in iti po poti k cilju. Če zapravimo človeško življenje v nevednosti, bomo ostali največji poraženci, kajti človeško življenje je redek dar. Ptice, zveri, insekti in rastline nimajo možnosti, da se znebijo razuma in materije, to je namenjeno samo človeku. Zatorej ostane edino le meditacija in še enkrat meditacija. Vse drugo vodi v stranpot in propad.

Zen AJ

**SVETOVALNO
SREDIŠČE
VELENJE**

Se odločate o boljšem, lepšem življenju ?

LJUDSKA UNIVERZA VELENJE

Vas v šolskem letu 2005/06 vabi v izobraževalne programe:

OSNOVNA ŠOLA ZA ODRASLE (BREZPLAČNA!)

PRODAJALEC (1., 2., 3. letnik in prekvalifikacija)

KUHAR-NATAKAR (1., 2., 3. letnik in prekvalifikacija)

VOZNIK (1.letnik in prekvalifikacija)

ADMINISTRATOR (1.letnik)

EKONOMSKI TEHNIK

GOSTINSKO-TURISTIČNI TEHNIK

VZGOJITELJ PREDŠOLSkih OTROK (SSI)

ŠTUDIJ NA DALJAVO v višješolskih strokovnih programih ter

POSLOVNI ASISTENT (1.,2.letnik)

POSLOVNI SEKRETAR in KOMERCIALIST

POSLOVNA EKONOMIJA (visokošolski strokovni program)

NOVO - BREZPLAČNO:

SVETOVALNO SREDIŠČE ISIO - PRAVI NASLOV ZA POKLICNE
USMERITVE ODRASLIH

VSE INFORMACIJE NA ENEM MESTU
TUDI ZA OBČINI ŠOŠTANJ IN ŠMARTNO OB PAKI

POKLIČITE: 898 54 70

LJUDSKA UNIVERZA VELENJE, Titov trg 2, 3320 Velenje,
www.lu-velenje.si, e-pošta: info@lu-velenje.si

Horoskop za mesec julij

Oven Planeti bodo večji del meseca delali v vašo korist. Že v prvih dneh boste občutili ljubezenske vibracije. Kvalitetne zveze bodo ostale, slabe pa boste prekinili. Svobodni Ovni bodo spoznali nekoga, s katerim bodo še dolgo, in prav lahko bi se odločili za družinski prirastek. V drugi polovici meseca se končuje dvoletni pritisk na vas, dobro vam bo šlo predvsem v ljubezni in z otroki.

Bik V tem mesecu se bodo na družinskem področju začeli kazati rezultati vašega delovanja iz preteklosti. Izpit zrelosti je pred vrati. Zelo pomembno je, da se v tem mesecu posvetite lastni družini ali in staršem. Ureajte svoje stanovanje, se pogovarjajte z družinskimi člani in uživajte v zavetju vašega doma. Obiski prijateljev bodo pogosti.

Dvojčka Področje financ se bo končno umirilo, vi pa boste počasi začeli razumevati, kje in kakšne so prave vrednote življenja. Rezultati dvoletnega dela bodo postali vidni in če ste dobro delali, tudi otipljivi. Postali boste samozavestnejši in lažje boste napredovali v smislu gradnje bodočnosti.

Rak Dogodek meseca je 16. julij. Saturn po dolgih dveh letih zapuša vaše znamenje. Olajšanje prihaja, čeprav sprva sploh ne boste doumeli, da je določenih težav konec. Pot k uspehu bo lažja, ovire se bodo sprostile. Lahko bi dobili večjo vsoto denarja ali pa vam bodo vrnilli dolg. Zadržite se s polnimi pljuči.

Lev Že na začetku meseca se vam bodo po glavi motali novi poslovni projekti, nekateri pa bodo uživali v svoji neodvisnosti. Kmalu vas čaka poplava čustev, nepripravljeni boste

in malce zmedeni. V naslednjih dveh letih bodo obstale le kvalitetne zveze, čakajo vas resne odločitve in velike življenjske preizkušnje. Prva dekada se bo že ta mesec začela soočati z njimi. Previdno!

Devica Cel mesec boste nekako nemirni, razpoloženje se bo izmenjavalo vsakodnevno. Težko se boste umirili in težko vam bo dalj časa ostati na istem mestu. Če boste na dopustu, se boste pritoževali nad vročino, če boste doma, boste našli neke druge ovire. Iskali boste veselo družbo in duhovite ljudi. Tisti v zvezah boste iskali mirna mesta, samski pa bi lahko naleleti na osebo, ki vam bo všeč, vendar vam bo lahko ponudila le tajno zvezo. Če imate kake nove ideje o izboljšavi poslovanja, jih zaenkrat še zadržite zase.

Tehtnica Julij bo prijeten in lahko upate na zanimive poletne dogodke. Morda boste malo preveč temperamentni in bolj nervozni kot običajno, energije vam pa ne bo primanjkovalo. Pazite samo, da se ne bi zaradi svoje brzine poškodovali. Iniciativni boste in privlačni okolici, pa vam oboževalcev ne bo manjkalo. Mnogi boste odkrili svoje skrite talente. Jupiter v vašem znamenju vam bo omogočil, da boste v vsem uživali bolj kot običajno. Če bi radi kaj zaslužili, samo naprej, možnosti za dober posel so zares velike.

Škorpion Kako boste preživi ta mesec, bo v veliki meri odvisno od drugih. Tisti, ki ste vezani, se boste pogosto prepirali, s partnerjem nikakor ne bosta našla skupnega jezika. Nevezani bodo slepi za vse nove priložnosti ali pa jim bo služba pobrala večino časa. Tudi v odnosih s sodelavci pazite. Čisto lahko se vam zgodi prepis s šefom; če boste imeli predolg

jezik, bo vaš dopust prestavljen za nedoločen čas.

Strelec Pozabili boste na skrbi, ki so vas mučile v zadnjem času, in se posvetili užitek in zabavi. Ljubezenski dogodki bodo še posebno razburjivi. V daljših zvezah bo ponovno zagorel ogenj, samski pa se bodo prepustili objemu strastne in karizmatične osebe. Čas je primeren za dopust, privlačile vas bodo daljave in čisto možno je, da boste odpotovali v tujino.

Kozorog V prvi polovici meseca ne obupajte. Določeni dogodki bodo dosegli vrhunec, zato ne izgubite živcev, potrpite še malo. Po 16. nastopa novo obdobje, v katerem ne boste več izpostavljeni raznim pritiskom, ki so vas mučili zadnji dve leti. Mnogo lažje vam bo šlo v vseh stvareh in seveda tudi v partnerskih odnosih.

Vodnar Dela boste imeli čez glavo, zaposleni boste še preko delovnega časa. Ljubezenski dogodki bodo intenzivni. Enkrat boste v sedmih nebesih, spet drugič se boste spraševali, če je vse v redu. Večerni izhodi bodo pogosti, enkrat s prijatelji, spet drugič s poslovnimi sodelavci. Prav oni vam bodo predstavili privlačno osebo. Poskusite se izogniti ljubezenskemu trikotniku.

Ribi V tem mesecu bosta poudarjena ljubezen in starševstvo. Odnosi, v katerih ste, bodo pridobili na kvaliteti. Področje dela bo postalo aktivnejše. Morda boste morali prevzeti nove delovne naloge v službi. Vsakodnevno življenje bo polno obveznosti in možno je, da boste delali dva posla hkrati. Pravi čas je, da odprete svoj privatni posel in plačate dolgove.

... in mesec avgust 2005 // Oona

Za vsa znamenja: V času od 22.7. do 16.8.2005 ne sklepajte in ne podpisujte pogodb, ne kupujte avtomobila ali drugih tehničnih aparatov (npr. telefon...). Čas ni ugoden za sklepanje poroke, odložite operacije, ki niso nujne. Pričakujte zastoje na cesti, na potovanjih in zaplete z dokumentacijo. Pazite v prometu!

Oven Avgust bo v znamenju ljubezni. Veliko boste hodili ven, se zabavali, spoznavali nove ljudi in se prepuščali flirtu. Čas je zelo primeren za dopust. Veliko časa boste posvetili otrokom na tak ali drugačen način. V službi boste marljivi, dobro se boste počutili. Stari prijatelj vas bo obiskal.

Bik Morda se boste v tem mesecu odločili za preureditev stanovanja, tudi premikanje pohištva bo aktualno, lahko pa očistite okolico hiše in uredite vrt. Tisti samski imajo veliko možnosti, da se zaljubijo na prvi pogled. Vežani bodo veliko časa porabili za otroke in ukvarjanje z njimi. Finančna situacija bo ta mesec nekoliko nestabilna, neki nepredvidljivi stroški v domu se obetajo.

Dvojčka Okolica vas bo občudovala. Radovedni, družabni in komunikativni boste. Pogovarjali se boste z različnimi ljudmi in pri tem izražali vse svoje komunikacijske sposobnosti. Če delate kot turistični vodič, novinar ali trgovec je uspeh zagotovljen. Pazite v prometu.

Rak Cel mesec boste dokaj aktivni, trudili se boste dokazati svoje vrednosti, sposobnosti in odgovornost. Priložnosti za dober zaslužek bodo velike. Manjši problemi, povezani z rezervacijami, dogovori ali vašim avtomobilom so možni. Pridni in marljivi boste, zato rezultati ne bodo izostali. Priložnosti za

krajsja potovanja in izlete bo kar nekaj. Mesec kot nalašč za zabave in veselje do jutranjih ur.

Lev V prvi polovici boste nekoliko skrivnostni, zapirali se boste vase. Poslovne težave bi vas lahko prisilile k spremembi načrta za dopust in hkrati spremenile mnenje o sodelavcih. V ljubezni ne bo šlo brez težav, vendar boste te še najlažje rešili. V drugi polovici meseca bi lahko na nekem družabnem srečanju spoznali novo ljubezen. Pazite na denar in ne razsipavajte z njim.

Devica To bo mesec ljubezni. Renesansa stare ljubezni ali začetek nove. V dobri fizični kondiciji boste. Če boste mesec preživi v službi, vam bo vseeno šlo dobro od rok in našli boste dovolj časa tudi za družbo. Odnosi s sodelavci bodo harmonični. Veliko časa vam bo vzela skrb za družino in prav lahko se zgodi, da vam bo zmanjkalo potrpljenja. Studentje pozor, koncentracija za učenje ne bo najboljša.

Tehtnica V prvi polovici meseca si boste bolj želeli odmora kot pa zabave. Vročina in gneča vas bosta motili in rabili boste več časa, da napolnite baterije. V iskanju idealnega partnerja boste srečali mnogo zanimivih ljudi, ki bi lahko postali vaši prijatelji. Proti koncu meseca pa boste vse bolj raspoloženi, telesna forma bo vsak dan večja in vse vam bo šlo od rok.

Škorpion Večji del meseca boste nervozni, razdražljivi in zmedeni. Od silnih načrtov in dogovorov z različnimi ljudmi vas bo bolela glava in ne boste vedeli kam in kako bi. Če boste ta mesec preživi v službi, boste v prvi polovici strašno raztreseni in vse vam bo predstavljalo velik napor. Konec meseca boste zapostavili svojo družbo, nekateri pa celo svojo družino - vse zaradi skrite ljubezni. Bodite bolj obzirni v komunikaciji in

previdni v prometu.

Strelec Prav veliko časa za dopust ne bo. Tudi, če boste del meseca preživi na letovanju, vaši posli ne bodo mirovali. Zahteve vaše kariere in delovne obveznosti bodo velike. Od vas bodo mnogo pričakovali. Od avgusta dalje prihaja za vas obdobje intenzivnih dogodkov v karieri in poslu, zato potrpite, izplačalo se bo. Na obzoru so neki opravi s tujci ali s sodiščem.

Kozorog Rabili boste pomoč bližnjih, naslonite se nanje in jih prosite za pomoč. Na denarnem področju bi lahko prišlo do nekih zastojev. Ljubezensko življenje pa bo ta mesec zelo burno, pritajene strasti bodo vzplamtele. To je mesec pomembnih dogodkov v ljubezni, zato bodite pozorni. Fatalna srečanja in novi začetki bi lahko bili usodni.

Vodnar Sami boste bolj malo dosegli, zato bodite pripravljeni na sklepanje kompromisov. Če se ne boste prilagodili, vas čakajo težave z avtoritetami, nadrejenimi in zakoncem. Ljubezenski odnosi bodo kamen spotike. Lahko bi vas prevzelo ljubosumje. Spori, netoleranca in boj za premoč so v zraku. Če vas čakajo opravi na sodišču, jih poskusite preložiti. Ne podpisujte pogodb.

Ribi Avgust bo potekal v znaku strasti in preizkušnji na partnerskem področju. Tudi če boste na dopustu, ne boste pozabili na delo. Ni izključeno, kajti lahko se vam zgodi, da boste morali prekiniti dopust in se vrniti v službo. Pazite na zdravje. V partnerskih odnosih poskusite biti modri in ne reagirajte takoj. Nova prijateljstva in nove simpatije so na pomolu.

POLICIJSKO POROČILO ZA ZADNJE MESEČNO OBDOBJE NA OBMOČJU OBČINE ŠOŠTANJ

Policisti Policijske postaje Velenje smo na območju Občine Šoštanj v preteklem obdobju s področja prometne varnosti obravnavali tri hujše prometne nezgode, ki so se končale s telesnimi poškodbami.

Prva prometna nezgoda se je zgodila dne 18.05.2005 na relaciji Šoštanj-Florjan, kjer je voznik osebnega avtomobila v križišču stranske ceste z glavno cesto odvzel prednost, pravilno, nasproti vozečemu vozniku drugega osebnega avtomobila in je tako prišlo do trčenja. Pri tem je bila poškodovana sopotnica v oškodovančevem vozilu, ki je bila z reševalnim vozilom prepeljana v Zdravstveni dom Velenje.

Druga prometna nezgoda se je zgodila dne 19.05.2005 na relaciji Šoštanj-Ravne, kjer je prehitri voznik izgubil oblast nad vozilom ter zapeljal s ceste. K sreči ni v tem času nasproti pripeljal nobeno vozilo, slednji pa se je ustavil šele v bližnjem drevesu.

Do večje nezgode je prišlo dne 24.05.2005 v Topolšici, kjer je voznica osebnega avtomobila izsilila prednost vozniku kolesa z motorjem, ki je pri tem padel po tleh in se hujše telesno poškodoval. Voznica je po nezgodi s kraja odpeljala in bila so jo policisti izsledili šele na domačem naslovu. Vsi udeleženi povzročitelji bodo svoje ravnanje morali zagovarjati na Sodišču.

Tudi na področju javnega reda in miru se je zgodilo nekaj kršitev, ki pa jih bodo kršitelji obrazložili na Sodišču. Tako smo morali v času prvomajskih praznikov posredovati v Šoštanju, kjer je sosed reševal spor s sosedo tako, da ji je brnil žogo v glavo.

Dne 16.05.2005 sta pivska prijatelja, v znanem šoštanjskem gostinskem lokalu, najprej skupaj zaužila alkoholne pijače, na koncu pa sta si skočila v lase ter se oklofutala. Posredovali smo tudi dvakrat v Gaberkah, kjer je dne 07.05.2005 bližnjega sosedo znanega gostinskega lokala pri nočnem počitku motila skupina gostov. Lastniku lokala je bil zaradi glasne glasbe izdan plačilni nalog. Dne 31.05.2005 pa sta se sporekla sosedva v istem kraju ter si na neprimeren način izrekla svoje občutke drug do drugega.

Delo na področju kriminalitete ni bilo nič manj pestro kot v preteklih mesecih. Tako smo obravnavali osem vlomnih velikih tatvin in sicer so si še neznan

storilci prilaščali računalniško opremo, digitalne fotoaparate, TV sprejemnike, cigarete in avtoradije. Neznanim storilcem smo že na sledi ter se bodo v naslednjih dneh srečali s sodnikom na Sodišču.

VLOMILCI NISO NA DOPUSTU !

Opozorite sosede na vašo daljšo odsotnost. Vgradite sodobno ključavnico, prečno zaporo, alarmno napravo, najemite sef ...

TUJA NESREČA - TUJA SKRIB !

Od vseh nesreč najlažje prenašamo tujo. Naslednji ste na vrsti vi - ali pa tudi ne. Ukrepajte pravočasno - zavarujte sebe in svoj dom ...

ROPARJI NA DOMU

V Sloveniji narašča število hišnih ropov, ki so izvedeni na nasilen in dobro pripravljen način. Storilci žrtve vnaprej izbirajo in objekte predhodno skrbno opazujejo. Napadi so običajno izvedeni na nič hudega sluteče ljudi v njihovih hišah ali stanovanjih. Roparji uporabljajo telesno silo, grožnje, razne nevarne predmete in orožje ter tako žrtev prisilijo, da pove, kje hrani gotovino in dragocenosti.

Pri hišnih ropih gre za hudo nasilje, pri katerem storilci delujejo v skupinah, so zamaskirani in oboroženi, žrtve zvežejo, ji grozijo z orožjem in se nenavadno dolgo zadržujejo v prostorih. Očitno je, da poznajo razmere v objektih, da v nekaterih primerih celo vedo, kje so skriti prihranki, da ropajo na domovih starejših ljudi in žensk, ki se niso sposobni braniti.

Svetujemo vam :

- večjih vsot gotovine ni modro skrivati doma. Najbolj zanesljiv naslov za hrambo je banka;
- če se kljub temu odločite, da določeno vsoto gotovine hranite na "skritem" mestu doma, tega nikomur ne zapujate. Krog tistih, ki vedo za skrivališče, naj bo čim manjši;
- priporočljivo je, da si vgradite zidni ali pohištveni trezor;
- če posojate gotovino prijateljem in znancem, naj za to ve čim manj ljudi;
- vhodna, stranska, kletna in garažna vrata naj bodo vedno zaklenjena in opremljena s kakovostno ključavnico ter varnostnim ščitom. Pomembne so tudi dodatne klju-

čavnice;

- k varnosti prispevajo tudi rolete in kakovostna okenska zapirala, saj otežujejo in zadržujejo dostop vlomilca v vaš dom;
- stranska, balkonska, kletna vrata in vrata teras naj bodo zaklenjena, ne puščajte jih priprtih ali celo odprtih, tudi ko ste le kratek čas zdoma; ključev ne puščajte v poštnih nabiralnikih, pod predpražnikom, v cvetličnih lončkih, na okenskih policah ali drugih "skrivališčih";
- pred vhodnimi vrati naj bo vedno ustrezna razsvetljava, da lahko vidite, kdo je pred vrati. Zelo priporočljiva je senzorska luč;
- na notranji strani vrat imejte vgrajeno verižico. Vrata odprite le ob zataknenji verižici;
- preden odprete vrata, pogledite skozi kukalo, ali pa se po domofonu oziroma s pogledom skozi okno prepričajte, kdo je pred vrati;
- če v bližini svojega doma opazite neznane osebe, jih vprašajte, koga iščejo oziroma jim dajte vedeti, da ste jih opazili;
- alarmne naprave so pomemben element varnosti pred vlomilci, roparji in nasilneži, zato jih policija priporoča;
- policija posebej opozarja: Ne poskušajte sami prijeti vsiljivca, zlasti če ste telesno šibkejši. Takoj pokličite policijo!

Vodja policijskega okoliša:
Zoran Stojko Krevzel

Lovci LD Velunja na pohodu po mejah svojega lovišča

Srečati enega ali dva »jagra« v gozdu brez puške je že redko, skoraj nemogoče pa si je predstavljati celo skupino »jagrov«, ki se sprehajajo po svojem lovišču brez strelnega pripomočka. Kdor se je predzadnjo junijsko soboto mudil v okolici Slemena, je lahko naletel na lovce lovske družine Velunja in njihove družinske člane. Tudi letos so se namreč odločili, da organizirajo pohod po delu meje svojega lovišča. Lovišče LD Velunja je namreč kar precej veliko, zato bi bilo za pohodnike

Najbolj pogumni lovci LD Velunja, ki se upajo v gozd tudi brez puške.

prevelik zalogaj. Ob sedmih zjutraj so se zbrali v Strmini pod kmetijo Žlebnik in se najprej odpravili proti Slemenu, kjer jih je za malico čakal golaž. Po okrepcilu so se podali do tromeje revirjev lovskih družin Velunja, Pogorevc in Podgorje. Od tu pa so se po cesti spustili v dolino hudournika Velunje in pot jih je vodila vse do gostilne Rihter, kjer jih je po dobrih osmih urah hoje pričakalo kosilo.

Foto: A. Grudnik

Cesta brez hodnika

Ceste niso samo sredstvo pa katerem se premikamo ljudje v želji po spremembi lokacije. Ceste imajo tudi številne pasti in statistika žrtev prometnih nesreč je v Sloveniji dokaj žalostna. Trenutek, ki spremeni življenje udeležencem, svojcem, okolju. Poti nazaj ni. Vsako jutro je moč med poročili v črni kroniki poslušati o nesrečah na cestah in vse prepogosto je vmes tudi stavek »žal s smrtnim izidom«.

Pa ne, da smo črnih misli. Tako meni tudi Simon Kočevar, ki nas je poklical in nas opozoril na resen problem ceste skozi Metleče in dalje proti Topolšici, predvsem v predelu, kjer se vozniku, ki pripelje izza ovinka na koncu Metleč odpre ravna cesta proti »Hliševi hiši«. Takrat postane noga na plinu težka in tabla, ki kaže na omejitve 50 je naenkrat brezpredmetna. Res je cesta tam pregledna in skoraj ravna, a ob cestišču ni urejenega hodnika, na njej se odvija gost promet, tako osebnih avtomobilov, avtobusov in tovornjakov in ob tej cesti stanujejo ljudje. Z malimi otroki, mlade družine z vozički. In po tej cesti se peš podajajo turisti iz hotela v Topolšici, kolesarji, ljudje na rolerjih. Trenutek, ki usodno spremeni življenje, je prisoten v vsakem delu dneva.

Kočevar ve, da so takšni problemi težko rešljivi. A sam je že prevečkrat pomagal voznikom iz jarka, da bi mu bilo vseeno. In tudi sam je doživel strah, kot mladi očka z otrokom v vozičku. Trenutek ni bil usoden, je pa pustil strah.

Pristojni na občini, pravi, so seznanjeni s tem problemom. Obljube, da bo nekega davnega leta tam hodnik za pešce, niso otipljiva tolažba. Zakaj bi bilo potrebno čakati na smrtno žrtev in ukrepati šele potem? Kočevar verjame, da bodo resno pristopili k ureditvi tega dela cestišča in napravili pot do Topolšice in iz nje varnejšo.

Milojka Komprej

A. Grudnik

Listnek za steljo

Listnek

Zaslužen počitek

Po napornem igranju v vročem poletnem popoldnevu se najbolj prileže zaslužen počitek v senci in kakšno osvežilo. To so storili tudi člani Godbe Zarja. Še sreča, da godbenik Lojz igra na bobne. Le na čem bi sedel, če bi igral, recimo, flavto?

Hude skrbi

Takole je na proslavi Dneva državnosti znani strokovnjak za kulinariko Zdravko Goličnik spraševal prav tako znanega Jožeta Urbanca:

»Kaj misliš, Jože, ali sva jih preveč zažgala?«

»Nikar si ne delaj skrbi, ravno pravi bodo!« odgovarja Jože.

Spomin na boljše čase

Da je šlo Šoštanju včasih bolje, vemo vsi. Spomin na tiste čase je še živ. Če se želite prepričati, si oglejte tablo, ki še sedaj priča, da smo imeli nekoč v Šoštanju celo prodajalno avtomobilov.

Tokrat je listje nagrahila Marija.

*Občanom
in
krajanom
Šoštanja
želimo
ob
praznovanjih
svetlo
bodočnost!*

Velenje
SP Do 35
LIST
2005
352(497.4 Šoštanj)

COBISS

Ob Dnevu državnosti in 74. letnici mesta Šoštanj, svet KS čestita vsem krajanom in krajanom KS Šoštanj ter občankam in občanom občine Šoštanj.

**Vsem občanom občine Šoštanj
iskreno čestitamo
ob Dnevu državnosti.**

Čevljarstvo Irman s.p.

Zaposleni Esotecha vam želimo, da preživite lep dan ob velikem slovenskem prazniku.

Vsi skupaj pa lahko ohranjamo
Vodo, ki jo pijemo ...
Zrak, ki ga dihamo ...
Zemljo, ki nas hrani ...

In USTVARJAMO BOLJŠI SVET –
za vse nas.

ESOTECH

Nasilno podjetje Slovenskega ekološkega grozda

velenje@esotech.si
www.esotech.si

giz-eg@esotech.si
www.giz-eg.si

ZA UREJENO OKOLJE

**OBČANOM IN UPORABNIKOM NAŠIH STORITEV
ČESTITAMO OB DNEVU DRŽAVNOSTI 25. JUNIJU**

GRADNJE

VRTNARSTVO

PODJETJE ZA UREJANJE PROSTORA d.d.
Koroška cesta 37/b, 3320 Velenje

PUP
Saubermacher

Vel
Pa